

XX
XX
XX GEÇMİŞE BAKIŞ VE HAREKETİMİZİN İÇİNDE BULUNDUĞU XX
XX
XX GENEL DURUM XX
XX
XX Mistefa Dıhok XX
XX
XX

1974 lü yıllar genel olarak sağcı solcu ayrımının giderek keskinleştiği yıllardır. Bu ayrımın giderek netlik kazandığı bu dönemlerde Kürt ve Kürdistan sorunu hararetli bir şekilde tartışılmaya başlandı. Özellikle henüz şövenist duyguların ağırılıkta olduğu bu dönemde şiddetli tartışmalar oluyordu. O zamanlar Kürdistan'lı tüm solcular DDKO'nun etrafında toplanmışlardı. Daha sonraları DDKD'ler ortaya çıktı. Ondan sonra saflaşmalar başladı. Kürdistan'lı devrimcilerin yoğun çabaları sonucu KAWA, Sîterka Sor gibi örgütler ortaya çıktı.1976 ya gelindiğinde KAWA örgütsel inşasını tamamlayarak,KAWA örgütü olarak kendini halka tanıtmaya başladı. KAWA hareketinin aktif çalışması sonucu kısa sürede ülke çapında bir örgütlülük sağlandı. Tüm bölgelerde kitlesel çalışmalara hız verildi. Özellikle Diyarbakır, Van, Hakkâri gibi bölgelerde feodalizme ve yerli gericiliğe büyük darbeler indirildi. Özellikle 1978 de hareketin prensip olarak silahlı eylemleri savunduğu dönemde, birçok gerici, hain, işbirlikçi-toprak aşası yok edildi. Bu sırada teslimiyetçi oportünist karşı-devrimci Üç Dünya Teorisini savunanlar, örgüt içerisinde hizipçilik yaratmaya başladılar ve örgüt içinde büyük bölünme oldu. Dolayısıyla bu bölünme hareketin kazandığı mevzileri kaybettirmeye sebep oldu. Özellikle Siverek, Hilvan, Batman, Ceylanpınar ve Viranşehir bölgelerinde Üç Dünya'yı savunanlar çoğunluk oluşturdular. Tabi burda da Üç Dünya'yı red edenler üstlerine döşen görevi yapmadılar. Bu arada şiddet üzerine kurulan Apocular Örgütü yine bu ayrışmadan yarar gördü.Ceylanpınar, Viranşehir ve Batman bölgelerinde geçmişte hareketimizin taraftarı olan birçok insan, Apocuların şiddetli saldırılarına karşısında korumasız kaldıklarından dolayı ya evlerinde oturdular yada onların saflarına geçtiler. Daha sonra Ferit Uzun'un kaldığı Hilvan, Siverek bölgelerine Apocular giremeyince, onu öldürme yolunu seçtiler. Ferit Uzun'un mensup olduğu aşiret o dönem Bucak aşireti ile derin ilişkiler içerisindeydi.Bundan dolayıdır ki Ferit Uzun'un öldürülmesi olayı rahatlıkla Bucak aşiretine maledilebilirdi. Bu imajı yaratmak için Apocular Ferit Uzun'u planlı ve programlı bir şekilde katlettiler.

1980 sonrası içeri düşen Apocuların militan dedikleri samimi itirafçıları Ferit Uzun'un öldürülmesine ilişkin de bir dizi açıklamalarda bulundular. Bunlardan bazıları özetle şöyledir: "Ferit Uzun'un çevresi vardı, fakat bize karşı idiler dolayısıyla Apocuların giremediği tek bölge Siverek ve Hilvan bölgeleriydi.Bizimde önce Bucaklara karşı savaşmamız gerekiyordu, fakat bu savaşı tek başımıza vermemiz mümkün değildi. Bir tarafa dayanmamız gerekiyordu, önce Kırvarlar aşireti ile anlaştık ve Bucak aşiretine karşı savaş açtık. Böylece bölgede savaş başladı.Tabi bu arada yine güçlü olmadık. Dolayısıyla Ferit Uzun'un çevresini mücadeleye çekemedik, taaki Ferit Uzun'u öldürdüğümüz zamana kadar. O zaman bizler Bucak aşiretine karşı savaşıyorduk, haliyle Ferit Uzun'un aşireti bizden yana tavır takındı. Bu arada Kawa'cular yanımıza eylem birliği yapmak için geldiler, ama biz kabul etmedik." Yine Kawa'cular bu arada pasif davrandılar. Örneğin Nusaybin bölge-

sinde Apocular tüm çabalarına rağmen dikiş tutturamadılar. Çünkü orada hareketimizin aktif bir çalışması mevcuttu. Apocular KUK ile girdikleri çatışmalarında dönem dönem bizim arkadaşların evlerinede saldırı düzenliyorlardı. Onları her uyarışımızda yanlışlık yapıldığını söylüyorlardı. Ki, sürekli karşılarında güçlü ve örgütlü bir kuvvet gördükleri, bir güç vardı. Aksi taktirde orayıda ellerine geçireceklerdi. Aynı şekilde Van, Hakkâri, Yüksekova gibi yörelerde Apocular başarılı olamadı ve bu yörelere giremediler. Çünkü bu yörelerde Kawacıların aktif çalışmaları vardı. O dönemlerde hareketimiz doğru ideolojik bir hat üzerinde olmasına rağmen, bir takım yeni taktiklerin geliştirilmesinde, devrimci disiplin ve devrimci şiddetin uygulanmasında yeterince başarılı olamadı. Yalnızca ideolojik olarak doğru olmak yeterli değildir. Aynı zamanda ülkemizin özgül şartlarına ve insanlarımızın yapısına göre bir örgütlülük geliştirmek gerekir. Acaba bugün PKK çevresinde kümelenen kitle, PKK nin doğru çizgisinden dolayı mı orada? Elbette hayır. Bugün PKK yurtdışındaki bir bağış kampanyasından bir iki milyona kadar para topluyabiliyor. Acaba bu parayı nasıl topluyor? Doğru olduğu için mi halk yardım ediyor? Elbette hayır. PKK bunu Kürdistan'daki donkişotvari hareketlerine borçlu. Onun içindir ki sözünü bazı insanlara geçirtebiliyor. Bunun dışında halkı haraca bağlamışlar. Örneğin Almanya gibi bir yerde bağış kampanyası açtıkları zaman, kişi başına 100-200 marktan aşağı almıyorlar. Bunun dışında bazı bölgelerde her aileden yirmişer mark aidaat topluyorlar. Bunu söyleyince doğru, yanlış onların tüm yaptıklarını bizlerde yapalım demiyorum. Fakat bir gerçek var onlar yanlışda olsa kendi düşünceleri doğrultusunda halk arasına giriyorlar, sempatizanlarını da bu yönden seferber ediyorlar ve ellerindeki propaganda malzemelerini halka götürüyorlar. Zaten sempatizanları çalıştırmanın iyi yollarından bir tanesi de budur. Örneğin bizler 1979-80 li yıllarda halka giderken ilah dergi, kitap ve bildiri beraberimizde götürmüyorduk, hareketimizin o dönemlerde yaptığı eylemlerin propagandasını yapıyorduk. Ki hareketimizde o dönemler sürekli birşeyler yapıyordu ve elimize yeterli propaganda malzemesi veriyordu. Günümüzde şartlar ve ülke koşulları değişik olmasına rağmen, programlı ve planlı bir şekilde yeni bir mücadele perspektivi geliştirilmeli, ülkede ajan, hain, provokatör ve MİT ağına karşı cezalandırma eylemlerine girişecek bir gerila timi oluşturulmalıdır. Avrupadaki taraftarlarımızı harekete geçirecek düzenli bir yayın devreye sokulmalı, bunun ülkedeki örgütlülükle bağları sağlanmalıdır. Bunu yapmadığımız müddetçe, gerek ülkede gerekse yurtdışında gerçek bir örgütlülüğümüzden bahsetmek zor olur. Bir şeyin cismi ve ismi varsa düzenli bir faaliyetide olması gerekir. Şimdiye kadar Apocuların yokedenedikleri tek örgüt KAWA örgütüdür. Bunu bizzat kendileride itiraf ediyorlar. Bunların bu yöndeki çalışmaları şimdiye kadar başarısız kaldı, ama bunun sürekli böyle gideceği anlaşılmamalıdır. Bu gidisle KAWA yıda yoketmeleri mümkün. Bunu yapmakla kendilerine ülkede rahatça milliyetçi-dar görüşlü düşüncelerini yayma olanağı sağlamış olacaklar. KAWA'nın güçlü ideolojisi olmasaydı, bugün ismi bile belki kalmazdı. Tıpkı KUK, Tekoşin ve Üç Dünyacı Örgütler gibi yokolurdu. Diğer yandan dönem dönem KAWA içinde çıkan ayrılıklar hareketin bir bütün olarak güçten düşmesine neden oldu. Oportüüst karşı devrimci Üç Dünya teorisinin hareketimiz saflarında yaptığı tahribattan sonra; hareke-

tin kadro ve sempaticianları arasında 80'e doğru bir ayrışma daha oldu. Bu ayrışma, bir dizi devrimci arkadaşımızın ya oturmasına, yada diğer bir takım hareketlerin saflarına geçmesine neden oldu. O dönemler hareket kendi önüne koyduğu programı gerçekleştirilmeye çalışması gerekirken, kendi iç sorunlarıyla uğraştı. Bu arada faşist cuntacıların hazırlıkları ve darbe planları hakkında taraftarlar yeterince aydınlatılmadı. Bu konuda arkadaşlar yeterince aydınlatılmadığı içindir ki, 12 Eylül faşist darbesinden sonra bir dizi arkadaş yakalandı. Tamda böyle bir dönemde arkadaşlarımıza yönelik Kamışlı'da bir katliamın gerçekleşmesi, bizim dahada güçten düşmemize neden oldu. Tüm bunlara rağmen hareketimiz günümüze kadar varlığını sürdürdü. Ama günümüzde de halen kendi yarasını sarmayla meşguldür.

Hareketimiz geçmişte Marksist-Leninist çelikten bir disiplin sağlayamadığı ve 12 Eylül ortamına oldukça hazırlıksız girdiği içindir ki, kendisine karşı yapılan saldırıları göğüsleyemedi, açıkça bu durumu hazmedemedi. Bundan dolayıdır ki, yaralar kısa sürede sarılamadı, yakalanan kadrolar yerine yenileri atanamadı, bölgeler öndersiz ve kontrolsüz kaldı. Bu durum yakalanmaların hızlanmasını sağladı. Giderekten bölgeler arası irtibat kesildi, Kamışlı katliamından sonra yoldaşların intikamı alınmadığı gibi, onların yerine giden arkadaşlar Kürdistan'ın diğer parçalarındaki arkadaşlarla ilişki sağlayamadılar. Kürdistan'ın diğer parçalarında kamp kurmaları gerekirken, kuramadılar. Kürdistan'ın diğer parçalarında ve Lübnan'da kamp kurulabilirdi. Bunun yanında Kürdistan'ın diğer parçalarında ki yurtsever örgütlerle ilişkiye geçildi ama bu ilişkiler geliştirilemedi. Kürdistan'ın Irak ve İran parçalarına giden arkadaşlar diğer yoldaşlarla ilişkiyi gerçekleştiremediler. Geliş gidişler olmayınca, diğer hareketlerden insanlar taraftarlarımıza sitem edercesine, "hani arkadaşlarınız niçin gelip gitmiyorlar?" dediler. İrtibatsızlıktan ve ilişkilerin sağlanmamasından dolayı birçok taraftarımız hareketten soğudu. Bu durum giderekten diğer parçalardaki insanların da Avrupa'ya çekilmesine, oralarda barınamaz duruma gelmelerine neden oldu. Hareketimiz iyi kötü 1984 yılına kadar, çeşitli gece ve yürüyüşleri Avrupa'da düzenliyebilmiş, bir yayın faaliyeti sürdürülebilmisti. Yalnızca Ülkeye yönelik düzenli bir çalışma ve örgütlü bir tarzda ilişki geliştirme yeterince sağlanamamıştı. Daha sonraki dönemde taraftarları yürüyüş ve gecelere dahi zor bela getirildiği bir konuma gelindi. 1985'ten sonra birlik çalışmalarını yeniden gündeme gelince esas olarak ülke ile ilişkiler gerçekleştirildi. Birlik ve konferans hazırlığı gerekçesi ile yayına ara verildi. Ülkede bir faaliyet olmadan, Avrupada'ki faaliyetler yetinilemeyeceği, bunun bir anlamının olmayacağı düşüncesi öne sürüldü. Bencede bu kısmen doğrudur, ama konferansın bir an önce sonuçlanmaması, konferans hazırlığının oldukça uzun sürmesi, hareket içinde pasifizmi ve hareketsizliği iyice yaydı. Bu durum Apocuların taraftarlarımızı "hani örgütünüz nerede?" şeklinde sıkıştırmasına neden oldu. Apocular sektör düşünceleriyle arkadaşlarımızı sıkıştırıyorlar. Bir an evel konferans hazırlığını son safhaya vardırıp konferansı toparlamak gerekir. Artık gerek Kürdistan'a gerekse Avrupa'ya yönelik düzenli bir yayın faaliyetinin başlatılması zamanı gelmiştir. İyi gözlemliyorsa bütün taraftarların ilgisizlikten yakındıkları görülecektir. Bunun önünü almanın yolu düzenli yayın faaliyeti-

nin başlatılmasıdır. Diğer yandan İran, Irak ve Suriye'deki bir takım örgütlerle ilişkiye geçilmeli, bir kampın kurulması için çalışmalarına girişilmelidir. Bu oluşturulacak kampa insanlarımız gerilla savaşı için eğitilmelidir.

Bizler Kawacıyız, diyenlere düşen görev ne olmalıdır? Hareketimizin geçmişine baktığımızda, doğru Marksist-Leninist bir çizgiye sahip olduğumuz görülecektir. Kendi kendimize sürekli şu soruyu yöneltmemiz gerekir; mademki doğru ideolojik bir çizgiye sahibiz, niçin bu çizgiye dört ellen sarılmayalım? Niye tüm işleri birkaç arkadaşın omuzlarına bırakıyoruz? Herşeyi başkasından beklememeliyiz, hareketimize dört ellen sarılmak gerekiyor. Avrupa emperyalizminin bataklığına batmak isteyenleri, ve bu yöne doğru gidenleri uyarmalıyız. İnsanlarımız arasında Ulusal Kurtuluş Mücadelesi azmini geliştirmeliyiz. Halka hareketimizin bugünkü durumunu ve mücadele biçimlerini anlatmalıyız. Özellikle Marksist-Leninist eylem biçimlerini halka kavratmak gerekiyor. Saflarımızda karamsarlığa kapılmaya yer olmamalıdır. Bu bir savaştır ölmekte var dönmekte. Diyalektik düşünce sistemini, her şeyin gelişmekte ve değişmekte olduğunu halkımıza kavratmak gerekiyor. Gerçekten devrime ve hareketimize inanıyorsak hiçbir şeyden korkmamalı ve hiçbir saldırı karşısından ürkmemeliyiz. Günümüzde halen hareketimizin saflarında mücadele eden arkadaşlar, fedakar, devrim ve sosyalizm davasına inanmış kararlı arkadaşlardır. Günümüzde hareketimizin içinde bulunduğu durumu bahane ederek, evinde oturanlar ve mücadeleyi bırakanlar ya devrime inananlardır ya da dünya devrimleri tarihinden haberi olmayanlardır. Tarih inanan ve mücadele verenlerin yanındadır. Bizler kendi kendimize sormalıyız; halkımıza ve şehit düşen yoldaşlarımıza böylemi söylemiştik? Biz Kürtler verdiğimiz söz ve mertliğimizle tanınıyoruz. Acaba şehitlerimize hiçmi sahip çıkmamız gerekmiyor? Eğer hareket yapmıyor, çalışmıyor diyenler varsa gelin hep beraber yapalım, hep beraber çalışıp omuz omuza verelim. Halkımızın kaderini dar-grupçu ve milliyetçi şahısların elinden kurtaralım. Halkımızın amaçladığı bağımsız ve sosyalist iktidarı kuralım. Omuz omuza verelim, inanalım ve güvenelim, herşeyimizi Bağımsız Birleşik Demokratik ve Sosyalist bir Kürdistan'ın yaratılması için seferber edelim. Hareketimiz, heran çalışmak isteyen dürüst, fedakar, yetenekli ve çalışkan tüm yurtsever, devrimci-demokrat ve komünistler için yoldadır. Devrimci selamlarla...

10.12.1987

şı iki tehlikeli eğilime işaret edeceğiz.

Bunlardan birincisi; tarihsellikten uzak, yalnızca olumsuzluklarımızı kafasındaki karamsarlık ve umutsuzluk üzerine bina etmiş bir son'un ve tükenişin eğilimidir. Bunlar, Kürdistan'da sınıflar mücadelesinin bugün vardığı boyutu ve geleceği hakkında bir kavrayışa sahip değildirler. O arada, devrimci hareketimizin bu mücadeledeki yeri ve geleceği kucaklamadaki misyonunda göremezler. Onlara göre, bugün, bir olumsuzluklar dizisiyle sarılmış durumdayız. Buna, birde ülkemizdeki çeşitli renklerden burjuva kurtuluşçu güçlerin etkinliğini eklersek, bize, tarih çizgisinde yer kalmamıştır. Kısacık yürüyüşlerinin tarihi, burda bitmiştir. Bunlar, bunalmılarından "çıkış" yolunu ideolojik-siyasi ilkelerimizi kemirmede bulurlar. (Daha geri unsurların ise, yoldaşları "kemirdikleri" görülmüştür.) Aydın, yada küçük-burjuva ruh hallerini okşayan rüzgar hangi yönden esiyorsa, göğüslerini oraya doğru açarak, saflarımızda, herşeyi, bütün değerleri yeniden, bir tartışma konusu yaparlar.

İkincisi ise; geleceğe üzerine ciddi bir iddia ve ölü taşımayan, varolan durumu ufak tefek revizyonlarla korumaya ve gelişmelerin hep kuyruğunda sürüklenmeye "azmetmiş", tarihsel kendiliğindencilüğimizin ve ilkelliğimizin eğilimidir. Bunlar, bilimsel sosyalizmin, aynı zamanda dünyayı değiştiren bir doktrin olduğunun, onun surlerinde maddi ortama sürekli bir müdahale görevi ile hükümlü olduklarının bilincinde değildirler. Bilimsel sosyalizmi, yalnızca bir aydın kimliğiyle değil aynı zamanda bir savaşçı kimliğiyle kavramanın ancak komünistlik olduğunu bilmezler. Bunlar, "somut koşullara" uygun hareket ettiklerinden gayet emindirlere, durumdan da memnundurlar. Onlara göre tartışmayı derinleştirmeye, hedefi genişletmeye ve ölüyü büyütmeğe hiç gerek yoktur. "Koşullar olduğunda", "yeri ve zamanı geldiğinde" "uygun" hareket tarzı içine gireriz hepsi bu kadar. Bunlar, devrimci hareketimizi olayların ve gelişmelerin önüne çıkarma iddiası ve cesareti taşımadıklarından, bütün düşünceleri ve önerileri "ilkelliğimizi" yeniden düzenlemekten ibarettir.

Birinciler, geleceğe ilişkin hiçbir umut taşımadıklarından, geleceğin karanlığı geçmişin -ve bugünde- üzerine yayarlar. Geçmişte ve bugünde sahiplenecek hiçbir değer bulmazlar. Onlara göre bütün geçmiş karanlıktır; çünkü, geride geleceğe yansıyacak hiçbir ışık sızıntısı yoktur. Yıllarını ve "nazlı" enerjilerini bir bataklıkta debenererek geçindikleri inancındadırlar. Şimdi bir kaçış yoluna girme cesareti gösterebilirlerse ne âlâ!..

İkincilere göre ise; geçmişte çok büyük işler yapılmıştır, bugüne açık alınla çıkmıştır. Fakat yine de istenilen düzeyde değilsek, bütün suç, "koşulların bulunmamasından, hiçbir gücün hareketi daha ileriye götüremeyeceği, maddi ortamın belirlediği yolun etkilerindedir.

Birinciler, saflarımızda giderek kopuşun, ikinciler ise saflarımızda giderek mevzilenişin eğilimidirler. Hareketimiz, bu iki eğilimin teşhiri ve mahkûm edilmesi üzerinde devrimci çıkışı yapacaktır.

Bu çıkışı yapmak için, ülkemizde yeterince uygun koşullar, elimizde de birikimimiz var. Son yıllarda, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, öyle hızlı gelişmeler kaydettiği, ülkemiz giderek Ortadoğu'da ki devrimci dalğanın merkezine durumuna yükseliyor. (Bunun, Uluslararası Komünist Hareket açısından-ve tabii ülkemiz komünistleri açısından da bölgedeki gelişmeler üzerindeki etkisi ve önemi açıkça ortadadır.) Ulusal-devrimci mücadele, yaygınlaşp merkezileştikçe sınıf siyasal saflarımızda

hızlanacaktır. Yüzyıllık ulusal kurtuluş hareketimiz, kendi içinde sınıf saflaşmalarına henüz sahne oluyor. Kürdistan, hem hızlı bir sınıf farklılaşması sürecini, hem de, ulusal kurtuluş hareketi içinde, alttan gelen sınıfların, hızla mücadelenin önüne geçme sürecini yaşıyor. Bu saflaşmada proletaryanında, kendi mevzisine geçeceği açıktır. Bu bakımdan, devrimci hareketimizin önünde geniş bir mücadele alanı, parlak bir gelecek duruyor.

Öte yandan, örgütsel olarak dağınıklığıımıza karşın, bir hayli birikime sahip olduk. Geçen on yılda, zengin bir deneyim; ve iyi bir eğitimden geçtik. Yoldaşlarımızın önemli bir kesimi, düşmanla sıcak bir mücadele ve direniş içinde, deneyim ve bilgi sahibi olurken, diğer bir kesimi de; ülkemizin bütünü, bölgemizi ve dünyayı daha yakından tanıma fırsatı buldular. Eskiden hemen hepimiz, amatördük. Sınıfa ülkeye ve dünyaya aşağıdan bakıyorduk. O zamanlar, ideolojik-siyasi çizgide, mücadelede yukardan üzerimize yuvarlanıyordu. Şimdi ise, saflarımız, tepeleri ellerinde tutacak ve bunlara yukardan yön verecek profesyonellerle dolu.

Öyle ise, geleceğe, dopdolu bir umutla ve inançla sarılmanın zemini üzerindeyiz. Şimdi bu inançla geçmişimizi irdelemenin, onunla bir hesaplaşmanın ve geleceğe çıkmanın sırasındır.

GEÇMİŞİN DEĞERLENDİRİLMESİ

19.Yüzyılın ortalarında, Kürdistan'a giren ticari kapitalizm, Kürt toplumunda meta dolaşımının yaygınlaşmasını ve iktisadi yaşam birliğini sağladı. Böylece Kürt toplumunun uluslaşma sürecide başlamış oldu. Fakat, bu ticari kapitalizm, ülkemizde ciddi bir sınıf farklılaşması yaratmadı. Alttan gelen Kürt köylüsünün ulusal istemlerinin üzerine, üstten gelen Kürt feodallerinin ve ticaret burjuvazisinin pazardan pay alması kavgası binince, ulusumuzun, ilk yüzyıllık tarihi "feodal-burjuva" önderlikli onlarca ulusal harekete sahne oldu. Bu "feodal-burjuva" hareketin son "Mohikan'ı" KDP dir.

İkinci emperyalist paylaşım savaşı ertesinde, emperyalist kapitalist ülkelerdeki tekellerin ellerinde biriken sermaye fazlası yoğun bir şekilde sömürgelere, yeni-sömürgelere ve bağımlı ülkelere akmaya başladı. Bu sermaye, sömürgeci ülkelerin, eliyle Kürdistan'ada aktarıldı. Tabi buna sömürgeci ülkelerin, işbirikimleriyle de oluşmuş sermaye de katıldı. Böylece Kürdistan, yaygın meta dolaşımının yanında, hızlı bir sermaye hareketi de sahne oldu. Sermaye yatırımı, o güne kadar çok yavaş değişen Kürt toplumunun geleneksel yapısını hızlı bir alt-üst oluşa uğrattı. Köyden kente yoğun göç, hızlı bir şehirleşme, kırdan ve şehirde toplum içinde yeni katmanlaşmalar, birinden diğerine geçiş hareketleri; ve tabi işçi sınıfında siyasal olarak büyümesi. Toplumsal yaşamdaki bu sınıf farklılaşmaları, Kürt ulusal hareketinin siyasal platformuna yansımakta gecikmedi. İran Kürdistan'ın da Komela Hareketi, Irak Kürdistan'ın da Talabani ve diğer muhalif Kürt hareketleri, Türkiye Kürdistan'ın da ise Dr. Şivan'ın muhalefeti, yeni toplumsal sürecin alttan gelen sınıflarının; feodal-burjuva önderliğe muhalefetleriydi.

DDKO'da, bu muhalefet sürecinde -Türkiye'de ki Marksist çevrelerdende beslenerek- Türkiye Kürdistan'ın da ulusal-burjuva demokratik bir hareket olarak doğdu. 70'li yılların ortalarında kurulan DDKD'ler, onun bir devamı niteliğindediler.

Bu yıllar, Türkiye'de Marksist teorinin, gençlik ve halkın diğer kesimleri içinde hızla yayıldığı yıllardı. Metropol

kentlerdeki Kürdistan'lı üniversite gençliği ve aydınlarıda, bu yıllarda hızlı bir şekilde Marksizmle tanıştılar. Ve onu Kürdistan'a taşıdılar. İşte tam bu sırada, "ulusal-burjuva demokratik" hareket, kendi içinde sınıf siyasi saflaşmalarına sahne oldu. Kürdistan devriminde proletaryanın rolünü gören ve ona inanan bir kısım aydın gençler çeşitli dernek ve örgütlerden kopup gelerek, her kapıya karasını çalmaya çalışan sahte marksist teorilerle sınıf mücadelesinin önünü karartan, proletaryanın devrimci misyonu yerine, burjuva-reformist değişim ve dönüşümleri koyan "Sovyet" kaynaklı modern revizyonizme "tavır koyuş" temelinde, proletaryanın saflarında yer tuttular. İşte devrimci KAWA'mız, böyle doğdu. Kuşkusuz bu tavır koyuşta, Sovyet-sosyal emperyalistlerin Güney Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin bastırılmasında aldığı rolünde etkisi oldu. Ama revizyonistler, bunun "milliyetçi bir tepki" olduğu suçlamasını sürdürdüler, gerçekte bu, ulusal karşı duruş, halkımızın özgücüne dayanma ve inanma yürekliliğinin ve erdemliliğinin ifadesiydi.

Zaten devrimci hareketimiz, daha ilk oluşumundan harcını, iki temel dusturla kardı. Biri, her renkten revizyonizmin ve ihanet teorileri karşısında, bilimsel sosyalizmin devrimci doktrinine sadık kalmaktı. Diğeride uşaklık, teslimiyet ve ruhsuzluk karşısında, halkın özgücüne güvenmek ve ona dayanma kararlılığını korumaktı. Hareketimiz, bu iki düstur üzerinde gelişip, sınıfın ve halkın hareketi olacaktı.

Fakat daha çıkışımızda, çizgimizi bulandıracak, zaman zaman yolumuzu kesecek ve saptırabilecek yabancı renklerlede zorunlu olarak yüklenmiştik. Bu zorunluluk nereden geliyordu?

İdeoloji bir kez uluslararasılaştı mı, artık her ülkede sınıfın düşe kalka, deneyim içinde kendi ideolojisini kurmasına gerek ve olanak da yoktur. Sınıf, kendine uygun ideolojiyi, hemen dışardan alır. Çağımızda işçi sınıfının ideolojisi de uluslararasılaşmıştır. Bu yüzden, her sonradan olan ülkenin işçi sınıfı, onu dışardan alır. Marksizm-Leninizmin ülkemize girip proletaryanın aydınlarıyla ilk karşılaşmasında böyle olmuştur.

İşte, devrimci hareketimiz uluslararası komünist çizgiyi dışardan alırken o dönem komünist hareket içinde önemli bir etkisi bulunan ÇKP'nin revizyonist, karşı-devrimci tezleride "Truva Atı" misali saflarımıza girdiler.

Dahası, uluslararası komünist çizgi bize Türkiye üzerinden geliyordu. (Kendi yazı dilini kullanamayan sömürge bir ülkenin aydınları için bu durum, hâlâ "dogallığı" korumaktadır.) Türkiye'de ki saptırmaların çizgi üzerindeki etkilerinin başlı başına, başlı başına teorinin Türkiye üzerinden alınması bizi Türkiye'de ki siyasi düzlemin etkileri altına sokuyordu. Türkiye siyasi düzleminin Kemalist kırması mücadelesi, örgütlenme ve çalışma biçimleri bizide etkiliyordu. Şüphesiz Türkiye'de ki siyasi düzlemin canlı ve parlak yanlarında üzerimizde etkisi olmuştur. Ama henüz kendi ayakları üzerine dikilmemiş bir hareket, olumlu örnekleri kendi bilinçli bilgisi ve deneyimlerine nasıl çıkarabilirdiki?

İdeolojik-siyasi çizgimiz, örgütlenme, çalışma ve mücadele biçimimiz üzerine dıştan yansıyan bu olumsuz etkilere, iç yapımızda gelen bazı olumsuzluklar eklenmişti.

Bunlardan birincisi, kendiliğindencilik illetiydi. Hareket, farklı bölge ve yapılardan gelen aydın gençliğin kendili-

ğinden bir oluşumuydu. Daha önceden yaşanmış bir örgüt deneyi ve geleneği yoktu. Vada herehangi bir yapıdan kopup gelenek daha önce yaşadıkları örgüt deneyi ve geleneğini, yeni oluşum üzerinde hâkim kılma ortamını bulamadılar. Böylece örgütlenme ve çalışmanın yarattığı birikimleri merkezileştirmekten yoksun kaldık. İlk oluşumuz bakımından doğal olan bu durum, zaman ilerledikçe tarihsel bir hastalık halini aldı ve tarihimiz boyunca biz onu yakamızdan silkip attıkça, o, eteğimize yapışıp bizi geri çekmeye devam etti.

İkincisinde, bu kendiliğindencilikle kolkola yürüyen, farklı yapı ve bölgelerden gelen insanların guruplaşması ve hizipleşmesiydi. Bu gurup ve hizipler bazen saflarında ve kitleler üzerinde "feodal-burjuva etiketleri" oluşturmaktan dahi sakınmıyorlardı. Doğal olarak böyle bir yapı, örgütlenme ve dağılma tezadını birlikte yaşıyordu.

Üçüncüsü; içinde geldiğimiz "burjuva-demokratik hareketin" etkilerini hâlâ önemli ölçüde üzerimizde taşıyor olmamızdı. En bariz şekilde, kendisini, burjuva milliyetçiliği haliyle hissettiriyordu. Ajitasyon, propaganda ve örgütsel çalışmada, burjuva milliyetçi etkiler, sınıf kaygısını geri plana itiyordu. Aynı şekilde burjuva demokratik dernekler, zaman zaman militan mücadelelerinde önüne çıkıyor onu sekteye ugratıyordu.

Son olarak Kürdistan'da işçi sınıfının, kendi ülkesinin devrimci dinamikleri üzerinde bir mücadele geleneği yaratamamış olması da genç aydınların elinde, önceden bir deney ve birikim vermemişti. Buda sınıfa yabancılığın aşılmasında bir boşluk doğuruyordu.

Demek ki; ilk oluşumuz sınıf mücadelesinin bütün alanlarına nüfus etmiş, sınıf bilincine tam olarak erişebilmiş, onun gereklerine ve araçlarına sahip bir oluşum değildi. Bu, sınıfın yanında, ilkel düzeyde bir saf tutmaydı. Zaten donatım ve eğitim düzeyimiz bakımından henüz ilkeldik. Bu, yeni doğan bir marksist hareketin, tarihsel bir zorunluluğudur. Biz de henüz "zorunluluğun" kucağındaydık.

Hareket buradan kalkarak, ideolojik-siyasi çizgide tam bir sınıf bilincine erişecek ülkemizin kendine özgü devrimci dinamikleri üzerinde bir örgüt, çalışma ve mücadele biçimi yaratacak, kendi deneyimleri ve gelenekleri üzerinde profesyonelleşecekti.

Ne yazık ki; buna bugün ulaşabilmiş değiliz. Ama bu yönde epeyce mesafe katettik. Yakın önemlice bir bölümü geride bıraktık.

Şimdi, dönüp katettiğimiz mesafeye bir bakmak, bu yolda yarattığımız değerleri ve birikimleri sahiplenmek, onun her dönemecinde, önümüze çıkan engelleri ve olumsuzlukları bir bir teşhir etmek ve geleceğe ilişkin dersler çıkarmak gerekiyor.

Bu yolda önümüze çıkarılan ilk engel, karşı devrimci Üç Dünya Teorisi oldu. Dışarda Uluslararası Komünist Harekete ÇKP tarafından dayatılan bu "devrime ihanet teorisi" ne içimizdeki burjuva milliyetçileri ve reformistleri sahip çıktılar. Bunlar, feodal-burjuva etkinlikleri de kullanarak yolumuzu kestiler. Uzun süren tartışma ve çekişmelerden sonra ancak önemli sayıda kadro ve kitle tabanını yanlarına alarak kenara çekildiler. Dolayısıyla hareket bundan sonra çok az sayıda bir kadro malzemesiyle yoluna devam edecekti.

Üç Dünyacılarla ayrışma, hareketimiz için bir dönüm noktası oldu. Herşeyden önce içten ve dıştan bütün dayatmalara

karşın, devrimci hareketimiz Uluslararası Komünist Hareketin çizgisinde ve dünya devrim cephesinde yer tutmaktaki kararlılığını korudu. Önemli bir teorik birikim kazandı, grupçu ve bölgeci yapıyı önemli ölçüde aştık. Kürdistan'da çalışmanın ve ülke pratiği üzerinde yükselmenin zorunluluğunu kavradık.

Bu birikimlerin yansıması olarak yayın faaliyetine başladık. İlk kez, ciddi bir örgütsel faaliyet içine girdik. Metropollerde ki kadro ve ileri sempatizanları Kürdistan'a çekerek ülke zemini üzerinde çalıştık. Kısa zamanda, güçlü bir kitlesel taban da yaratık.

Fakat Üç Dünyacılara karşı mücadelede de kendiliğindenci bir yan olmuştü. Devrimci kadrolar başından itibaren merkezi bir otorite altında tavır koymamışlardı. Örgütsel bileşimdeki kendiliğindenciliği, önderlerin siyasi perspektiflerindeki kendiliğindenciliği tamamlayınca, illetti bir kez kapımızdan içeri almış olduk.

Bu dönemin kendiliğindenciliğinde, örgütün kapasite eksikliklerinden, denetim ve eğitim yetersizliklerinden gelen yanlarda vardı. Ama esas olarak, "ona şapka çıkararak" ona "sevdalanan" giderek ona "kölece boyun eğen" önderlikti. Önceden (Üç Dünyacılarla birlikte olduğumuz dönemden) örgütsel birikim bakımından ancak birkaç bölgenin deneyimini devralabilmiştik. Fakat bu kez, elimizde uyumlu ve epeyce eğitilmiş bir "yoldaşlar topluluğu" vardı. Bunlardan ciddi, giderek profesyonel bir örgüt yaratabilirdik. Önderlik ise, buna hevesli görünmüyordu. En basitinden, örgütü tanıma ve denetleme görevinden, ileri sempatizanların örgüte çekilmesi ve kadroların çalışmalarına, örgütte uzmanlaşma, profesyonelleşme, iş bölümü ve kurumsallaşmanın sağlanmasına kadar, örgütün madde ve askeri olarak teçhizatlandırılması ve daha başka karmaşık görevlere kadar hepsi, önderliğin kaygı alanının dışında kalıyordu. Çok sonradan, bu (kendiliğinden öne çıkmış) önderliğin bizzat kendisinin hep profesyonelleşip, profesyonelleşme kaygısı ve teredütü içinde yaşadığı ortaya çıktı. Evet, ne büyük talihsizlik! İşte hareketimiz tarihinde böyle talihsizlikleride yaşadı.

Kendiliğindenciliğin siyasal düzlemide, birincisiyle umum içindeydi. Buda ülkeyi ve onun siyasal düzlemini (gerek dört parçada, gerekse salt Kuzey Kürdistan'da) tanıma, siyasal gelişmeleri izleme ve ona uygun gündem belirleme kaygısı taşımamaktan başlıyordu. Örgütü pratiğe sürme ve pratik deneyimlerden ilke gerçekleri hakkında bir fikir sahibi olma, giderek bir mücadele perspektifi edinme diye bir sorun yoktu. Kendiliğinden çalışma doğal olarak, Türkiye'de ki siyasal gündemin kuyruğunda gidiyordu. Siyasal mücadelenin zengin bileşiminden örgütün kadrolarının ve sempatizanlarının önlerine düşen, yalnızca siyasi propaganda idi. Buda, anlayış bakımından Maoculukla yüklü olduğu için ya enerjimizi ağırlıklı olarak köylerde sarfediyorduk, yada "köylü kafasıyla" şehirlerde dolanıp duruyorduk.

AEP ve Enver Hoca yoldaş, sahte kılavuz Mao'yu "artık yoldan atın!" çağrısında bulunduğu, bu önderliğimiz apisıp kaldı. Kendilerini siyasal mücadelenin pratiği içinde üretmediklerinden -dönemin yaygın ve haklı ithamıyla- "kitabilik" doğruyu seçme ve kavramada yetersiz kalıyordu. Onlara göre, Mao'yu redetselerde olurdu, kabul etselerdide, Acaba hangisinden karar kılınmalıydı!!!

Açıktır ki, Önderliği artık bir "karar vermeye" sürüklemek için alttan bir "isyan" gerekiyordu.

Örgütün zamanında bu kendiliğindencilige müdahale etmemesi, onun hâlâ bir kapasite eksikliğini yaşadığını gösteriyor. Elde bir tüzüğün bulunmaması da müdahale yönteminde belirsizliği getiriyordu.

Önderlik, kendiliğindenciliğin közü üzerinde sağ-pasifist bir politikada pişirmeye başladı. Herkesin ihtilâlcı çıkışlar beklediği ve umduğu bir anda, iki sağ hamle ile tabanın üzerine vardı. Bunlardan biri YDG (Yeni Dönemde Görevlerimiz r.) bröşürü, diğeri, DEV-DEB girişimi idi. YDG bröşürü, tamda kitle mücadelesinin yükseldiği bir aşamada, kendi ruhi çöküntüsünü mücadelenin yerine koyuyor; ve geri çekilme "saklanma" çağrısında bulunuyordu. DEV-DEB ise, Kürdistan'ın ağır, riskli ve önderliğin pekde yabancı olduğu, siyasi düzlemini terketmek ve hareketi, Türkiye'de ki devrimci-demokratik siyasi düzleme çekme girişimiydi. Her iki hamlede hareketimizin ihtilâlcı temelini çarptı ve oradan "isyan" kıvılcımları saçıldı.

Tabanda ki bu patlama, örgütümüz açısından parlak bir geleceğin işaretlerini veriyordu. Hareketin artık amatörlük ve ilkelikten sıyrıldığı, profesyonelleşme için gerekli birikim ve donatımı sağladığı her bölgede birbirlerinden "bağımsız" bir şekilde gelişen muhalefetin sesinin ve önderlerinin tonundan anlaşılıyordu. Gerçektende, Yoldaşların artık sınıfa, ülkeye ve dünyaya üstten bakabilecekleri bir yetkinliğe ulaştıkları her bölgedeki somut çabalarda da seziliyordu. Artık mücadele ve çalışma birimi, "kendiliğinden" değişiyor, ilkelliği ve amatörlüğü terk ediyordu. Küçük-burjuva, köylü, Mao Zedung düşüncesinin bütün taban ve kadrolar tarafından red edilmesinde, hareketin kapasite itibariyle tam bir sınıf bilincine eriştiğinin bir başka ifadesiydi. (Gerçek şu ki, önderlik hiçbir zaman böyle bir bilinç düzeyini yakalayamadı Mao Zedung düşüncesini de tabanın baskısıyla red etmek zorunda kalmıştı. Önderliğin tamda bu dönemde bunaldığı ve ideolojik-siyasi ilkelerimizi "kemirme" niyetinde "cinnetler" geçirdiğinde sonradan öğrenildi.)

Her baş kaldırı, bir "tepkici" yan taşır, tepkicilikte bilinçsiz bir yanı. İkincisi tepkicilik eylemi kural dışına iter. Savaşlarımızdaki muhalefette tepkiciydi ve onun getirdiği olumsuzluklara bulandı. Muhalefet baş kaldırısında hareketin bütünlüğünü göz ardı etti. "Önderliğin ezilmesi" eylemin tüm çerçevesine oturtulunca, hareketin bütünlüğü için gerekli olgunluk, esneklik bilinçlilikten uzak kalıyordu. Muhalefet tepkici eylem tarzını, eskiden dışlanmış yada mücadeleden uzak kalmış unsurlara kadar uzattı ve buda ona bölgeci, gurupçu bir hizip görünümü verdi. Öte yandan muhalefet tepkiciliğini halihazırda ki örgütsel işleyişi ihlâl kadar vardırı ve böylece gelenek ve kuralları çiğnemiş oldu. Bu durum birdenbire önderliği haklı bir savunmaya, haklı bir zemine oturttu. Muhalefetin tepkici tutumuna önderliğin yanında tepki gösteren yoldaşlar oldu. Böylece kadrolar yapay bir şekilde karşılıklı "bloklaşmalar" bu sunni bloklaşma, zamanla çözümlü hareket doğal mecrasına oturabilirdi. Fakat, o arada bir yoldaşın katledilmesi ve muhalefetin katillere sahip çıkması, bütün ipleri kopardı. Ve hareket iki ayrı yapı halinde yoluna devam etti. (Bizce Mehtin yoldaşın katledildiği olay bütün şaibesini koruyor. Ve hareket bu olay için ikna edici bir tanımlama da getirmemiştir.)

Bundan sonraki pratik, daha önce yaratılan birikimin iki ayrı kanada akıtılması oldu. Hareket, ihtilâlcî yapısına uygun atılımı, ilk defa ancak bu yıl gerçekleştirebildi. Kuzey Kürdistan'da kitle mücadelesi 80'nin kıyısında dumura uğramış olmasının karşın, her iki yapı da, kendisini ve ilişkide bulunduğu kitleleri sürekli bir eylemlilik içinde tutabildi. Bu mücadele içinde hareket hem yeni kitle ilişkileri buldu, hem saflarını ileri sempatizanlarla sıkılaştırarak, kadro malzemesini zenginleştirdi, hem de kadrolarına militan mücadele de yeni deneyimler kazandırdı. Şüphesiz her iki yapısında pratiği henüz bir M-L örgütlenme, ya da profesyonel devrimciler örgütü üzerinde yükselmiyordu. Bu yüzden, o günün hızlı pratiği içinde disiplinsizlikten ve ilkelikten gelen soysuzlaşma eğilimleri de görüldü. Bunlar, saflarımızda bir çizgi, bir renk halini alamamışlardı. Örgüt profesyonelleşme yolunda kurumsallaştıkça, o çatlak seslerde akort edilebilirdi. Bugünde tereddütsüz iddia edebiliriz ki; Kürdistan gerçeği üzerinde yükselcek bir M-L örgüt ve mücadele biçimi, o günlük pratik ve deneyimlerden çıkacaktır. (Bu, şu demektir; bugünde ancak benzer pratik ve deneyimlerden çıkar.) Eğer yolumuz faşist cunta tarafından kesilmeseydi.

Hareketimizin gelişim tarihinin öyküsünde, yeni bir dönemece giriyoruz. Bu dönemece girmeden, geçmişte ve bugünde, bazı yoldaşların kafasında asılı duran bir soruya yanıt verelim. Sorulan şu; hareket dört yıllık bir pratiği geride bırakmış oluyor. Bu Kuzey-Kürdistan'da kitle mücadelesinin hızlı bir gelişim gösterdiği, zengin deney ve pratiklerin yaşandığı koca! bir süreçtir. Hareketin böyle bir süreçte hâlâ bir komünistler örgütü yaratamaması olmasın biraz garip olmuyor mu? Bu soru da "süreç" ve "bir komünistler örgütü" hakkındaki bilgilerin yeterince bilinince çıkarılmaması gibi bir yan vardır. Ama çoğunlukla soruyla tartışmalara ve şüphelere sürülen, umutsuzluğun ve tükenişin karasıdır, Soruyla hareketin gelişimi ve yasağı hakkındaki gerçekler bir tarafa itilir ve bütün suçlar ideolojik-siyasi ilkelere yüklenir. Bolşeviklerde dahil; bütün komünist parti ve örgütlerin benzer süreçlerden geçtikleri ve hatta daha uzun yılları tutan süreçlerde yaşadıkları bir anda unutulur. Yazıda, özet olarak yaşadığımız süreci, bu süreçte neden bir komünistler örgütüne dönüşmediğimiz ve bir bakıma bunun da "doğal" olduğunu ifade ettik. Fakat, soruyu bir kez daha çarpıcı biçimde yanıtlamakta yarar var.

Bir kez, her Marksist hareketin doğuşundan gelen ilkeliliği ve amatörlüğü aşmak, belli bir eğitimin geçmek ve profesyonelliğin gerektirdiği donatım ve birikime ulaşmak için belli bir sürece ihtiyaç vardır. Bu süreci, her ülkede farklılaştıran, o ülkenin kendine özgü yapısı, hareketin kendi doğuş biçiminden ve ülkenin özgül sürecinden gelen koşullarıdır. Biz de kendi doğuş biçimimizden ve ülkemizin o özgül sürecinden gelen koşullarını aşmak için, üç yılı geride bırakarak zorundaydık. Bu üç yıl içinde, önderliğin, hareketi geriye itici bir rol oynadığını da biliyoruz. Biz -bütünüyle olmasa da- profesyonelliğin gerektirdiği birikim ve donatıma 79'un sonunda ulaştık. Ama, bu potansiyel, bilindiği şekilde iki ayrı kanala akınca, Komünistler örgütüne dönüşme sürecini kısaltacak bir fırsatı da kaçırmış olduk. Kadroların profesyonelleşmesi, hemen-celik beraberinde profesyonel devrimciler örgütünü de getirmez. Bu da kendi içinde ayrı bir süreci zorunlu kılar. Önceden edinilmiş önemli bir örgütsel birikim yoksa, bu süreç dahada uzayabiliyor. Bu durumda, profesyonel kadroların bir

örgütsel faaliyet içinde, ülke dinamikleri üzerinde yükselen, sıcak bir pratik ve zengin bir deneyimden geçeceği bir sürece ihtiyaçları olacaktır. Bu süreç içinde örgüt, öncelikle kendi önderliğini çıkaracak, önderlik de yukardan aşağıya "Komünistler Örgütünü" inşa edecektir.

Biz, bu "son" sürece 12 Eylül'den önce girmiştik hâlâ da onu yaşıyoruz. Demek ki, esasen, "garip" bir şekilde uzayan ve bizi zorlayan, bu "son" süreçtir. Bunun da sebepleri var: Şimdi onlara geliyoruz. 1980 Yazında, K. Kürdistan'da kitle mücadelesinde bir gerileme başladı. Sömürgeciler 80'in kıyısında dumura uğrattıkları kitle mücadelesini, artık giderek geriye itiyorlardı. Bu, mücadele taktiklerinde yeni bir dönemin başladığını gösteriyordu. Geri çekilmek, hep söylenen sözü bizde tekrarlayalım, "Geri çekilmek" mücadeleyi bırakıp kaçmak değildir. Mevzilerin geriye çekilmesidir. Yada, yeni koşullara uygun mevzilerin yaratılması ve uygun mücadele taktiklerinin öne çıkarılmasıdır. Tabii geri çekilmek, düşmana arkasını dönüp, geriye kaçmak değildir. Taktiği böyle kavramak ve uygulamak, teslimiyeti beraberinde kapıya kadar taşımak demektir. Böyle bir kavrayış kitle saflarında psikolojik sinme ve bozgunu yaratır. Bu bakımdan, geri çekilmek, yeni mevziler, savaşarak varmaktır.

Biz, 12 Eylül'e böyle bir taktikle girmedik. Ayrıca o günkü örgüt yapılarımızla böyle bir taktiği düzenli olarak yaşama geçirebileceğimizde tartışılmalıdır. 12 Eylül'le süre gelen saldırı anlayışımız ve hareket tarzımızla girdik. Böyle olunca, sömürgeci-faşist cunta kadrolarımızı açıkta yakaladı. Çok geçmeden polis operasyonları ile yüz yüze geldik. Daha önce yaşadığımız legalizme, bölünme sırasındaki çekilmelerin yarattığı deşifrasyon ve işkencedeki çözümler eklenince, düşmanın birkaç operasyonu örgütlerimizin dağılmasına yetti.

12 Eylül yenilgisinin nedenleri, başlı başına, ayrı bir tartışma konusudur. Bunlar, 12 Eylül öncesinin Türkiye ve Kuzey Kürdistan siyasal düzlemlerinin deşilmesinden çıkarılabilir. Şüphesiz bu siyasal düzlemlerde devrimci örgütlerin işledikleri hata ve zaafılardan örgütümüze düşen bir payda vardır. Fakat, bu tartışmalar konumuzu "aşar". Üzerinde durduğumuz her şeye karşın, her koşul altında ayakta durmasını bilen; ve savaşabilen bir örgüt olamamızın yarattığı acı sonuçlardır. Bir komünistler örgütünün en zorlu muharebelerde dahi yaratıcı mekanizmasını çalıştırdığını ve sürekli bir direniş ürettiğini biliyoruz.

Peki, böyle bir örgüt dışındaki örgütlenmelerin, her zorlu muharebedeki yazgılarının hezimet olacağını söyleyebilir miyiz?

Hayır! savaş olağan seyirini izlediği müddetçe, savaşçıların hareket biçimi, manevra alanı ve karşılaşılabilecekleri tehlikeler aşağı-yukarı belidir. Böyle bir durumda, savaşçılara kendine güven ve yüksek bir moralde yüklenmişse; ordu, gayet iyi işleyen bir makina gibi savaş sürdürcektir. Ama dört bir yandan muhasara altına alınmış bir ordudan; savaşçıların manevra alanı daralmış, insiyatifleri kırılmıştır. Her birinin hareket biçimi, bütünü kesin kes bir uyum içinde olmak zorundadır. Savaşçıların anbe an yaşadıkları tehlikeler karşısında şevkle ri düşmüş, moral bozukluğuna uğramışlardır. Böyle bir durumda makinanın işlemesi bir yana kendi içinde ters bir direnç gösterir. Bozgun ve dağılma, her bir parçaya her bir dişliye sinner. İşte burda hezimetin önleyecek olan, bir komünistler örgütünün yaratıcı mekanizmasının boşluğunu dolduracak olan ancak güçlü bir otoritedir. Bu komutanın, yada güçlü bir önderliğin,

savaşçılara güven ve umut veren, onlara çıkış yolu gösteren, onları tam bir uyum ve itaat içinde muhasarada kurtaran otoritesidir. Buradan, hareketimizin 12 Eylül muhasarasından neden hezimetle çıktığına geliyoruz.

12 Eylül'e girdiğimizde, hareket, merkezileşmiş, bir otoriteden, yada bir liderde sembolleşmiş bir otoriteden yoksundur. Yani, gelebilecek saldırılarda anında karar veren ve tedbirleri mekanizmanın her biriminde tereddütsüz uygulanan, bütün savaşçıların gözlerini diktikleri ve hazır kıta emrini bekledikleri bir önderliğe sahip değildik. Bilinen şu ki; o dönemdeki önderliklerimiz, tam bir kuşatma altında olduğumuz koşullarda, zorluklar bir kapıya dayandığında, "geç kalmış" tedbirlerini ancak tartışmalı "orta yol" kararlar üzerinde alabilmislerdir. Unutulmamalıdır ki; kuşatma altında, en kötü karar "orta yol" kararıdır. İkirçilikli bir hareket tarzı ile kuşatmadan nasıl çıkılabilir.? Bugünde rahatlıkla iddia edebiliriz ki! Şayet biz, son derece merkezileşmiş güçlü bir otoriteye sahip olabilseydik, 12 Eylül.kuşatmasından en azından "iyi" bir yenilgiyle çıkabilirdik. (PKK'nın çok geçmeden yeniden toparlanabilmesinin bir nedeninde böyle bir önderliğe sahip olabilmesidir.) Oysa yenilgimizin yedi yıl sonraki sonuçlarından da, adının "hezimet" olduğu anlaşılıyor.

Son derece hırslı, heyecan ve coşku dolu, hızlı bir eylemlilik içindeki militanlar, açık arazide ve komutansız! düşmanın kuşatmasına düştüklerinde: Önce şaşkın, sonra ikircikli hareketlerle çeşitli yönlere dağıldılar. Bu yoldaşların bir kısmı sömürgecilere esir düşerken, bir kısmı da ülke dışına, yada ülkenin diğer parçalarına çıkarak kuşatmadan kurtuldular. 12 Eylül daha birinci yılına girmeden Kuzey Kürdistan'da örgütün faaliyeti bitmişti.

Devrimci hareketimiz, bundan sonra, "içerdekiler" ve "dışardakiler" diye ayrılabileceğimiz iki militan gurubun yaratacağı değer ve birikimler üzerinde bir bakıma yeniden yaşam bulacaktır.

Adettendir; genellikle hareketi için ne yaptıkları, ona ne kazandırdıkları ve ne kadar mesafe aldıklarına dair dışardakiler sorgulanır. İçerdekilerle hesaplama ise, hep kişisel düzeyde kalır. Açıkırtki, bu kez öyle olmayacak. 12 Eylül tutsaklarının hareketi kattıkları bir değer varmadır; varsa düzeyi ve ölçüsü nedir? Topluca sorgulanmalıdır. Biz parmakları önce dışardakilere değil içerdekilere sallama gereği duyduk.

Önce tutsak alınan yoldaşların savaş alanından yakalanmış gibi bir gariplikleri var. Yüzlerce yoldaştan, düşmanla silahlı bir çatışma sonucu esir düşmüş ya yoktur, yada parmakla sayılacak kadar azdır. Bu çok şey ifade ediyor.

Birincisi;örgütümüzün savaşçı bir gelenek yaratamadığıdır. Bir örgütte gerekli en önemli niteliklerden biride, onun çalışma yada mücadele biçimiyle, düşman karşısındaki direnişiyile, diğer örgütlerden ayıran özelliklerinin gelenekselleşmesi ve bunun geniş halk yığınları tarafından tanınmasıdır. Buna, örgütün "kendine özgü geleneği" oluşturması denir. Kuzey Kürdistan'da, o günkü koşullar, militanlar için en azından çatışmalı "yakalanmayı" gerekli kılıyordu.

İkincisi; onca iddiamıza karşın düşmanla henüz ciddi bir hesaplaşmayı göze alamadığımız ve ona göre hesap tutamadığımızdır. Diğer teçhizat ve malzeme bakımından da hesabı ne kadar basit tuttuğumuz açığa çıktı.

Üçüncüsüde; militanların psikolojik olarak kendilerini savaş içinde hissetmedikleri ve tetik elde beklemedikleridir. O günkü kızgın savaş içinde buda garip bir tutumdur. Ve mevcut koşulların kavranılmasında yukardan aşağıya bir "bilinç aşınmasının" yaşandığını gösteriyor.

Aynı bilinç aşınması, yoldaşlarda polis operasyonları sırasında lakayt davranışlara ve tedbirsizliğe yol açmıştır. Operasyonlar ve çözümler tabandan yukarıya tırmandırılmıştır. Göz göre göre gelen tehlikeler karşısında kadrolar ve yöneticiler lakayt tavırlarını sürdürmüşlerdir. Aynı şekilde legal ilişkilerin sınırlandırılması yönünde bir tedbirede gerek duyulmamıştır. Düşmanın gücünün yeterince bilinmemesi yada küçümsenmesi de, o günkü durumu kavramada bir başka eksikliğimizdir.

Mücadele için doğru bir politikanın belirlenmesi ve onu omuzlayacak kadro malzemesine sahip olunması, kesin zafer için yeterli değildir. Tam başarı için, politikanın kadroların bilincine çıkarılması, deyim uygun düşerse ruhen yaşatılması zorunludur. Bizde, belirlenen politikanın hiçbir zaman bu mer-tebeye çıkarılmadığı bilinir.

12 Eylül operasyonlarında topluca işkencehanelere düşen militanlar (ki örgütün -yada iki ayrı yapının- önemli bir kesimini oluşturmuyorlardı.) çözülmüştür. Çözülmenin sebepleri ayrıntıları değilmiş ayrı bir yazının konusu olabilir. Biz yalnızca başlıca nedenlerin üzerinde duracağız.

Birincisi; o günkü çöküntü ve teslimiyet ortamı karşısında örgütümüzü diri tutma mekanizmasını kuramamamız, en ezindan, toplumun sürüklendiği bataklığa bulanmamaları için, militanlarımızı ve sempatizanlarımızı özel bir titizliğe ve duyarlılığa sevk edememizdir. Bilindiği üzere 12 Eylül kuşatması başlar başlamaz, bütün örgüt ve yapılarla, toplumun hemen her kesimine ani bir çöküntü ve teslimiyet sindi. Böyle bir durumda örgütü -ve olanakları varsa sempatizanlarıda- toplumdandiger örgüt ve yapılardan kalın bir duvarları "ayırarak". Psikolojik olarak mevcut ortamdanda "koparmak"sızın ona, topluma ve ortama dıştan bakabileceği, ortadaki tüm çürümeyi ve alçalmayı görebileceği bilgi ve bakış açılarını sunmak gerekiyordu. Bildiri, bröşür ve iç yayınlarla ortam hakkında bilgileri ve ona karşı direnmenin yolunu kadrolara göstermek, üzerine bastığı zeminde, kendiliğinden sürüklenmeyi önleyen iradi çabayı daha canlı ve güçlü kılacağı açıktı. Böyle bir çalışma yapamadığımızdandır ki, örgütü teakuza geçirememiş çöküntü ve teslimiyetle aramızda duvar çekememiştir.

İkincisi; işkencede direniş üzerine örgütümüzün önceden yarattığı kendine özgü bir geleneği yoktur. Daha önce yoldaşların sergiledikleri tek tek olumlu örneklerde örgüt içinde yeterince işlenmemiştir. Dünya Komünist Hareketi tarihindeki menkıbeleri ve başka direniş örnekleride saflarımızda özel bir eğitim konusu olmamış; açıkçası, hareket bir bütün olarak gerekli eğitimden geçirilememiştir. Birçok yoldaşlar, "prosedüre" yabancılaşın ve acemiliklerinin kurbanı olmuşlardır. Buna ek olarak, ilke ve normlarımızı önceden net bir şekilde belirlemediğimiz. Düşmanın çeşitli yaptırımları karşısında değişmez ilkemiz ne olmalıydı? İlkeden sapmamamız ve normlara harfiyen uymamızın ölçüsü neydi? Bunlar hem başlı başına özel bir bilgilendirme konusuydular. Hemde, eğitim konusu. Öte yandan, dışımızdaki örgütlerin büyük çoğunluğunda çözümlere karşı bir hoşgörü tavrı geliştirildi. Bu hoşgörü ve liberalizm giderek kendiliğinden bizim saflarımızda sızdı ve buna karşı da bir set oluşturmak olanağında kaybettik. Dolayısıyla hoşgörü,

zaaf eğilimini önceden besleyen bir etken olabiliyordu. Evet, "eğitim ve bilgi" eksikliğininide, direnmedeki bazı gediklerin nedenidir.

Üçüncüsü; bazı kadroların tükenmişliğinin ve karamsarlığının ruh halleriyle tutsak düşmeleri onları çabucak çözümlenin yatağına atmış, buda, başka yoldaşlar ve sempatanlar üzerinde olumsuz etkiler yaratabilmiştir. Belki saflarımızda yaygın olan ruh halide kendisinin tutsak düşmesiyle, dışardaki bütün dünyanın tutsak düştüğü, kendisiyle birlikte her şeyin bittiği sanısına kapılmaktı. Şüphesiz böyle bir durumda ölüme yada acıya geçecek, ortada hiçbir şey olamazdı. Bu ruh halinin iki kaynağı vardı. Biri siyasi eğitim yetersizliği idi. Yani kadronun düzeyi ne olursa olsun, gerçekten sınıf mücadelesini tam olarak kavrayamamaktan doğuyordu bu ruh hali. Diğeride, aslında birincisi ile bağlantılı olarak, dışardan kalan yapıya güveni sarsılmasından ve ona hiçbir inancın kalmamasından geliyordu, O dönem örgütümüzün dışarda kalan cephesinin tam bir güveni yansıtmadığı bir gerçek, Daha doğrusu, bütün bir örgüt olarak sempatanların ve militanların tam güvenini kazanmış bir yapı değildik. Güven unsuru sınıf mücadelesinde inançtaki bütün çatlakların önüne siper olabiliyor. Aksi taktirde çatlaklardan içe giren "kurtlar" çürümeyi başlatıyor.

Son olarak, kişiliğinin de işkencede başlı başına önemli bir rol oynadığını söyleyebiliriz. Zayıf kişiliklerin bütün inançlarının ve kararlıklarının menzili yinede kısa oluyor. Bu bakımdan örgütün kadrolarını güçlü kişiliklerden oluşturması, yada kadrolarına güçlü bir kişilik kazandırması, her alanda olduğu gibi işkencehanelerde zaferle çıkmanın bir ön koşuludur. Saflarımızdaki çözümlenin başlıca nedenlerini sıraladık. Her bir yoldaş, kendi durumuna göre başka haklı gerekçeler ve nedenler öne sürebilir. Ama değişmeyen ve gerçek olarak teslim edilmesi gereken bir şey vardır. Tarihimizin en zorlu günlerinde, ilk kez toplu bir şekilde çok ciddi bir sınavdan geçen hareketimizin temelinde komünist bir direnişin yapı taşlarını koyamadık.

Bunu yapabilseydik, hem komünist bir hareketin hak ettiği geleneği eline vermiş olacaktık. Hemde içerdeki direniş ve zafer dışarıya yansıyacak orada canlı aktif bir mücadele başlayacaktı; bilinen şu ki içerdeki çözümler ve çöküntü, dışarıda kalan yoldaşlar üzerinde korku ve yılgınlık yaratmış, sinme ve pasifizmi yaygınlaştırmıştır. İçerdekiler, şimdi tarihi bir sınavda bir komünist direniş geleneği yaratmamış olmanın acısını yaşıyorlar. Dışardaki yoldaşlarda, 12 Eylül işkencehanelerindeki sınava doğru değerlendirmeli, gerçekçi yaklaşmalıdırlar. Kadrolar ve yeni yetişen kuşaklar, sınavdaki olumsuzlukların aşılması doğrultusunda eğitilmelidirler. Olumsuzlukların üzeri örtülmemeli, aslı astarı olmayan efsaneler yaratılmasından uzak durulmalıdır.

Peki, bu sınavda hareketimizin sahiplenebileceği hiçbir değer yaratılmamış mıdır? Şüphesiz sahiplenmesi gereken örnekler ve değerlerde vardır. Birkez tek tek yoldaşların sergiledikleri komünist tavır, yada özel dikkate değer direniş örnekleri saflarımızda istisnaları oluşturduklarından, toplu değerlendirilmenin dışındadırlar. Hareket, bu örnekleri, gerekli biçimde işlemelidir. Öte yandan, hareketimizin tavrı, dışımızdaki örgüt ve yapılarla kıyaslandığında, çözümlerde (TİKP hariç) diğerlerine nazaran, bir düzey farkı tutturabildiği görülebilir. Yani, saflarımızdaki çözümler, hiçbir zaman tam bir teslimiyet, usaklık derecesine inmemiştir. Kadrolarda en yaygın tavır daha önce

deşifre olmuş sırların çeşitli biçimler altında üstlenmesidir. Ayrıca hareketimizin cezaevlerinde daha derli toplu bir tavır sergileyebildiği, her yerde kitle mücadelesinin bir adım önünde durabildiği de bir gerçektir. İtiraf melanetinin saflarımızda yer bulmaması, düzeyimizin bir göstergesi, insanlarımızın cezaevlerinden coşku, heyecan ve inanç dolu olarak çıkmasında bir başka göstergesidir.

Bütün örgütsel olumsuzluklarımıza; ve alabildiğine güven-sizlik saçan koşullara rağmen, bu düzeyi tutturabilmemizi sağ-layan, hareketimizin taşıdığı ama, gelenekselleştiremediği, komünist değerlerle tanışıklığın ve hareketimizin halka ve devri-me duyduğu sorumluluk gibi yüksek hasletlerin, kadrolarımızın ve sempatanlarımızın ruhunda ve inançlarında bıraktığı derin izlerdir. Gerçekte bu, bizle diğer örgüt ve yapılar arasında nitelik bir fark gibi, zindanlardaki her ciddi direnişte kendi-sini gösterdi. Dolayısıyla soysuzlaşma bizden hep uzak kaldı.

Sonuç olarak: içerdekiler direnişlerinde komünist bir dü-zey tutturamamışlardır, ama her şart altında ayakta durmayı, devrimci onuru korumayı bilmişler, devrimci hareketimizi düş-man karşısında savunma metanetini gösterebilmişlerdir. İçerde-kilerin dışardaki mücadeleye etkisinde bu oranda olmuştur. Baş-langıçta çöküntü ve dağılma, sonrada salt varlığın korunması yönünde bir etki.

12 Eylül operasyonlarında tutsak düşmeyipte dışarda ka-lan yoldaşların geçen yedi yıl içindeki pratikleri; zorlukları ve eksiklikleri hakkında somut bilgilere sahip olmadığımızdan, yalnızca bazı siyasal dönüm noktalarına bu siyasal dönüm nok-talarında bulunmamız gereken yerleri; ve de neden hep istediği-miz yerde bulunamadığımızı ilişkin görüşlerimizi belirteceğiz.

Dışarıda kalan yoldaşların akla uygun atacakları ilk adım, doğal olarak; Kuzey Kürdistan'da ve ilişkilerini sağlayacak bir örgütlenme bıraktıktan sonra, Kürdistan'ın diğer parçaların-da üstlenmekti. Bu hem diğer parçalarda da örgütlenme görevimiz olduğundan, hemde Kuzey Kürdistan'la en yakın, en doğrudan ve en aktif ilişkilerin buralardan sağlanabileceği gerçeğinden geli-yordu. Fakat bilinen o ki; başlangıçta bir nevi çıkış kapısı olarak buralarda konaklanılmış, bilahare, esas olarak Avrupa'ya taşınılmıştır. Hareket neden Avrupa'ya taşınmıştır ve siyasal gelişmeleri oradan takip etme ihtiyacını duymuştur? Kürdistan'ın diğer parçalarındaki olanaksızlıklardan, zorluklardan söz edilebilir. Avrupa'daki gelişmeler ve ihtiyaçlarda ileri sür-ülebilir. Ama bizce, sorunun özünü bunlar oluşturmuyor. Sorun siyasal bakış açısındaki eksiklikten, yanlışlıktan geliyor. Avrupa'ya taşınmaya kaynaklık eden anlayış "bir yüzü Kürdistan devrimine, öteki yüzü de Türkiye devrimine" dönük bir siyasal perpektife sahip olmaktan geliyor.

Gerçek şu ki; Türkiye'de barınma olanağını bulamayan bir devrimci, yada bir devrimci hareket Türkiye gerçeğini ve onun siyasal gelişmelerini en yakın, en canlı şekilde Avrupa'da iz-leyebilir orada havasını en temiz haliyle soluyabilir. Kürdis-tan için bunları söylemek zordur. Kürdistan esas olarak bir Ortadoğu ülkesidir. Ve ona en yakın pencereler, çevresindeki Ortadoğu ülkeleridir. Kürdistan'daki siyasal düzlem, Ortadoğu'daki dinamikler ve güç dengeleriyle doğrudan ilişkilidir. Bu yüzden, Kürdistan'daki gelişmeler en iyi şekilde, deyim uygun düşerse, "Ortadoğu üzerinden" kavranabilir, Avrupa üzerinden değil.

Kuşkusuz, genel olarak, Kürdistan'ın özel olarakta Kuzey Kürdistan'ın Türkiye siyasi düzlemi ile ilişkileri ve etkilenme-

leri vardır. Ama bu, diğer sömürgeci ülkelerdeki, yada Orta-doğu ülkelerindeki siyasi düzlemin ilişkisi ve etkilerini aşan (konjonktüre göre bazen şu yada bu ülke böyle özel bir rolle öne çıkabilir) bir anlam taşımaz. Kuzey Kürdistan'ı, Türkiye'deki siyasi düzlemin doğrudan bir uzantısı olarak ele aldın-mı, Bütün Kürdistan gerçeğini karartmış olursun. 12 Eylül den önce Türkiye devrimci siyasi düzleminin, Kuzey Kürdistan Üze-rinde öne çıkan bir etkisi ve rolü oldu. Ama bu, çarpık bir etkilenme idi. (Çarpıklığı şuradandır; Türkiye devrimci siya-sal düzlemi, Kürdistan'daki ile farklılaşmadıkça, her iki düzlem ayrıştırılıp siyasi gerçekleri netleştirilmedikçe, si-yasal görevler karışır, çarpıklaşır.) Ama, Kuzey Kürdistan'da ulusal-devrimci mücadele kendine özgü dinamikler üzerinde geli-şip güçlenince, bugünde görüldüğü gibi, Türkiye solunun bütün iddiasına ve çabasına karşın çarpıklık tasfiye olmuştur. (Elbette Türkiye için çarpıklık sürüp gitmektedir.)

Şu artık görülmelidir: Kürdistan'da ulusal-devrimci mü-cadele gelişip devrimci siyasi düzlemi, bir merkezileşmeye doğru bütünleştikçe, sömürgeci ülkelerdeki siyasi düzlemler-den kopuş hızlanmakta, farklılıklarda büyümektedir. Çünkü, ger-çekte o siyasi düzlemler altındaki devrimci dinamikler, bü-yük farklılıklar taşımaktadır.

Fazla uzağa gitmeye gerek yok; Kürdistan en iyi şekilde Kürdistan'dan izlenir, siyasi gelişmeleri yönlendirilir. Av-rupa'da izleme, ancak ülkenin ve toplumun bütün kesimlerinden gelen bir arşiv bilgi ile donatılınca, bir anlam kazanabilir, ciddi siyasi bir ifade alır. (Bu, ciddi bir siyasi faaliyet iç-in yeterli değildir, ama onun bir ön koşuludur. Siyasal faali-yet ise, ancak örgütün, siyasi gelişmelerin canlı pratiği iç-çinde kendisini üretmesi ve onlara yön verebilmesiyle ete kemi-ğe bürünür.) Kuzey Kürdistan'da bu bilgiyi taşıyacak bir örgüt-lenmenin yaratılmadığını biliyoruz. Diğer parçalarda da toplu-mun bütün kesimleri içine gidemediğimiz -alınıyorsa- salt bazı siyasi örgüt ve yapıların faaliyetleri hakkında bir bilgi alabildiğini sanıyoruz. Böyle kısır bir bilgiyle, Kürdistan'ın gerçekleri ve onun siyasi gelişmelerinin bilinmiyeceği; deta-yısıyla da bir politika üretilemeyeceği ve gündem belirleneme-yeceği açıktır. Zaten geçen süre içindeki siyasi gelişmeler ve olaylar, bunlar karşısındaki suskunluğumuz ve hareketsizliğim-iz, yoldaşların ülke gerçeğinden epeyce uzaklaştıklarını gös-teriyor.

Örneğin biz, buradan görebildik ki; hareketimizin 83'ün başından, yeniden Kuzey Kürdistan'da toparlanma, örgütlenme -yerleşme ve siyasi faaliyet alanı bulma olanağı vardı. Çünkü; sömürgeci faşist cunta tarafından terörize edip sindirilmiş ol-an halk muhalefeti 82'nin sonlarından itibaren bir silkinişle, yeniden seslenişe ve dalgalanmaya başladı. Öte yandan, hareke-timiz açısından da 81 yılı boyunca yaşadığımız çok atlatılmış kadro ve sempatisanlarımızı yeniden toparlayabileceğimiz, yeni koşullara uygun bir faaliyet yürütebileceğimiz ortam doğmuş-tu. Bu görülmüdü ve değerlendirilmedi.

Bir başka örnek PKK'nın 84 çıkışı, Kuzey Kürdistan'da (ta-bi genel olarak Kürdistan'da) siyasi gelişmelere yeni bir boyut kazandırdı. Bu, Kuzey Kürdistan'ın tarihinde yepyeni ve önemli bir olaydı. Bu hareket toplumun bütün kesimlerini sarstı. Kürt toplumunun belli bir kesiminin sempatisini ve desteğini alır-ken, önemli bir kesimin, özellikle, aydın-gençliğin politik seç-im yababilen devrimci-demokrat, yurtsever insanların ve yeri-

ne göre en geniş halk yığınlarının karşı-tepkisini aldı. Halkın sömürgecilerle PKK arasında bir tercihe zorlandığı ortamda, halkın devrimci gücü olarak, proletaryanın sesi olarak, bir alternatif hareket olarak, siyasal sürece aktif müdahale edemememiz çok acı. Kuzey Kürdistan'da bir alternatif yaratmanın koşulları "bal gibi" o günde vardı, bugünde vardır. Kürdistan'da bir alternatif hareket yaratma çabası bir yana, henüz bir alternatif politika üretildiğine dair bir haber alabilmiş değiliz. (Zaten, Kürdistan'ın o kadar uzağında durupta "politika üretmek" hiçbir babayığidin kârı değildir. PKK hareketinin değerlendirilmesini ve alternatif politikamıza ilişkin görüşlerimizi ilerde açacağız.)

Bir üçüncü örnek: 86 sonrası itibarıyla gerçekleştirildiğini duyduğumuz iki ayrı yapımızın birleştirilmesi, hareketimiz, kadrolarımız ve sempatizanlarımız için yeni bir coşkunluk, heyecanın ve atılımın temeli ve çıkışı olabilirdi. Dolayısıyla, bu olay Kürdistan'a hızla yerleşmenin yeniden örgütlenmenin ve aktif bir mücadelenin dönüm noktası yapabilirdi. Oysa, görünen o ki; birliğin üzerine hantallık, hareketsizlik serpilmiş, tarihsel kendiliğindencilüğümüzün hastalığı buluşturulmuştur.

Bu arada, belirtelimki; dışardaki yoldaşların yedi yıllık mücadelelerinin tarihinde bize görünen, tek ve en önemli başarısı, en olumlu ürünü "birliğin" gerçekleştirilmesidir.

Bir başka parantez; dışardakilerden kastımız, ülke içindeki ve dışındaki bütün kadrolarımızdır. Eleştirilerimiz bu bütünlüğe yönelik. Burada, özel olarak, ülke içindeki yoldaşlara yönelik birkaç sözümüzde olacak. Düzene ve ortama intibakan yaygın olduğu, kaçışın kurtuluş görüldüğü, umutların yitirildiği koşullarda, varlıkta, toprakta ve geleceğe umutla diretmek, başlı başına bir "soyluluğun" ifadesidir. Bu yoldaşların, el uzatabildikleri kadarıyla sempatizanlarımızla ve kitlerle ilişkilerimizle birlikte bir varlıkları söz konusu olduğundan, hareketimizin, ülke zeminini ve tabanını koruma gibi tarihsel bir rolleride olmuştur. Fakat, profesyonel devrimcilik iddiası ve niteliği taşıyan militanlar için bunlar yeterli roller değildir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu yoldaşlar, 83'ten başlayarak, belki başlarda amatörce sınırları aşmayan; ama zamanla profesyonelleşen bir örgütlenme ve mücadele içine girebilirlerdi. Bunu yapma profesyonelliğine erişemediler. Bu eksikliğin altında iki temel siyasal neden yatıyor.

Birincisi; çöküşümüzle birlikte gelen kendiliğindencilüğün rüzgarından kurtulmamak. Bu yoldaşlar, çevreyi, koşulları ve olanaksızlıkları abartarak, amatörlüğü ve örgütsüzlüğü meşru görmüşlerdir. Bu "meşruluğun" önünde eğilme, giderek kendilerine güveni yitirmeye ve profesyonelleşme iddiasından uzaklaşmaya götürmüştür.

İkincisi; 85-86 yıllarından itibaren burjuvazinin icazeti ile siyaset sahnesine çıkan devrimci maskeli "reformizmin" siyasal gündeminin etkisi altında kalmaları. Bu durum yoldaşların perspektifini bulandırıyor, kendilerine özgü bir siyasal gündem oluşturmamada önemli bir rol oynuyor.

Bu belirsizlik ve "bilinmezcilik" kendiliğindencilikle kol kola gittiği için birçok yoldaş yeniden Türkiye reformist sol siyasal gündeminin etkisi altında sürüklendiğinin farkında bile değildir.

Öte yandan, Apo'cu kır hareketi karşısında bir alternatif belirginleştirmeme de bu yoldaşları hareketsizliği ve çaresizliğe iten bir başka nedendir. Bu yoldaşlar, "örgütsüzlük üze-

rinde varlıkta ısrar" edince gelinen bu güne kadar, ne sempatanlarımızdan ve ileri sempatanlarımızdan harekete bir taze kan aktarılmıştır; ne de zindanlardan onca coşku ve heyecanla çıkan, dışarda mücadeleye gönüllü ve hevesli birçok yoldaş istihdam edebilmiştir. Bugün de hâlâ onlarca yoldaşın atıl durumunda olduğu biliniyor.

Değerlendirmemizde de görüldüğü üzere, gerek ülke içindeki, gerekse de ülke dışındaki gerekli ve tarihi adımı atamamalarındaki en önemli engeli, siyasal perspektiflerindeki bulanıklık, yada eksiklikler oluşturuyor. Yoldaşların, öncelikle bu belirsizliğe ve kararsızlığa son vermeleri gerekiyor.

İkinci olarak; çıkış noktamızdan, bugün vardığımız nokta arasında geçen tarihimizi üç döneme ayırabiliriz.

Birinci dönem: 76'dan 80'e kadar, Önderliğimizin geriye itici rolüyle birlikte, yaşadığımız ıskellik ve amatörlüğümüzün dönemi. İkinci dönem; 80'de atılan profesyonelce adımların, önce talihsiz bir bölünmeyle birbirine, paralel iki "ayrı" çıkışta atılması; sonra çok geçmeden onu kovalayan ve hemen yakalayan 12 Eylül darbesi ile birlikte yaşanan çöküntü ve dağılma dönemi. Garip bir şekilde (bize garip ve kapalı kalmasının nedeni, açıktır ki; dönemin hakkında yeterli somut bilgiye sahip olamayışımızdır.) uzayan bu çöküntü ve dağılma döneminin birliğin sağlanmasıyla kapandığına inanıyoruz. Birleşmeyle başlayan üçüncü dönemi; zengin bir deneyim ve birikim edinmiş iyi bir eğitimden geçmiş kadro malzemesiyle ve küçümsenemeyecek bir kitle potansiyeliyle, tarihimiz içinde yoğrulmuş, birbirini tanımış, birbirine inanmış ve güvenmiş yoldaşların ülkeye, halka ve sınıfa yeniden sahip çıkmak üzere büyük ülkülerle yol tuttukları, hareketimiz ve devrimimiz için tarihsel bir dönüm noktası olarak alıyoruz. Ama bu yol üzerindeki birliklerin henüz bir düzensizliği, her tarafta bir dağınıklığı ve örgütsüzlüğü yaşadığını da görüyoruz.

Bazı yanlarıyla, bugünkü durumumuza benzer bir dönemi yaşayan Rus komünistlerine, Lenin yoldaşın çağrısı, bizde yapılmış gibidir. Her yoldaşın yürekte katılacağına inandığımız bu çağrıyı, büyük ustadan aynen aktararak değerlendirmemizi noktallıyoruz:

"Üçüncü dönemin ne zaman sona ereceğini ve birçok belirtinin müjdelendiği dördüncü dönemin ne zaman başlayacağını bilmeliyiz. Geçmişten bugüne ve kısmen de geleceğe geçiş halindeyiz. Ama bütün gücümüzle inanıyoruz ki, dördüncü dönem militan Marksizmin pekişmesine yol açacak, Rus-Sosyal-Demokrasisi bunalımdan tam erginlik çağına erişmiş olarak çıkacak, ve oportünist "artçının" "nöbetini" en devrimci sınıfın gerçek "öncüsü" devr alacaktır.

Nöbetin "devralınması" çağırısında bulunma anlamında ve yukarıda açıkladıklarımızı özetleyerek Ne yapmalı? sorusuna şu kısa yanıtı veriyoruz.

Üçüncü döneme verin!"

ÜÇÜNCÜ DÖNEMİ NASIL AŞABİLİRİZ?

Önce çıkışın olgun koşulları ve ortamı üzerinde olduğumuzu görelim: bugün, Ortadoğu; emperyalist ilişkilerin en fazla yoğunlaştığı ve emperyalistlerle halklar arasındaki ilişkilerin de en çok derinleştiği bölgedir. Dünya üzerinde böylesi bir hareketliliğin yaşandığı ve böyle bir hareketliliğin de dünyayı bir uçtan, öbür uca sarıp uğrattığı bir başka bölge yoktur.

Bu bölge "subjektif faktör" eksikliğine rağmen, dünya üzerinde dalganın en yüksek olduğu bölgedir.

Ortadoğu'daki halklar muhalefetine oluşturduğu dalgalar silsilesinde en şiddetlileri son kırk yılın çeşitli tarihlerinde, farklı ülkelerde yükselip, vurdular. Filistin'den sonra İran'da zirvelerine ulaşan bu şiddetli dalgalar, iniş gösterirken, şimdi Kürdistan'da bir yükseliş görüldü. Bu, şu demektir; önmümüzdeki yıllarda Ortadoğu'daki çelişkilerin ve dengelelerin "odaklaşıp merkezileştiği" ülke Kürdistan olacaktır. Komünist hareket en canlı ve en gür ifadelerini halk muhalefetine yaygınlaşıp yükseldiği ortamlarda buluyor. Kürdistan bunu müjdeliyor, ikinci müjdeyi de biz vermeliyiz; Kürdistan devriminin "laytmotifi" durumuna getirilmiş bir komünist hareket, Ortadoğu da yeni siyasal saflaşmalara yol açacak, güç dengelelerini alt-üst edecek, çelişkilerin yeniden şekillenmesini sağlayacaktır. Bugün Ortadoğu'daki devrimci dalgayı yirminci yılın başındaki Rusya'ya, her renkten revizyonistlerin ihanetini de ikinci Enternasyonal dönemlerine benzetirsek; oynayacağımız rolü de Rus bolşeviklerine benzetebiliriz. Dünya Komünist Hareketinin her renkten ihaneti işçi sınıfı saflarında sökülüp atmak, onu hizaya getirmek için bir "tokat" patlatması gerekiyor. Her ülkedeki komünist hareket böylesine büyük ve tarihsel ülküler üzerinde olgunluğunun bilincinde olmalıdır. Aynı bilinçle, o "tokatı" Kürdistan'da patlatabiliriz. Evet, komünist hareket Ortadoğu'da çok zayıftır. Bu durum, haklı olarak, birçok yoldaşın kafasında hareketimiz için bir dezavantaj olarak görünüyor. Ama durumu tersine çevirecek olanakları ve canlı ortamı bize başlı başına Kürdistan'ın kendisi sunuyor. Geçen kırk yıl içinde Ortadoğu'nun hareketli zemini üzerinde her türden burjuva-radikal hareketler fazlasıyla boy gösterip yorgun düştüler, eskidiler. Komünist hareket, zeminin üzerinde henüz çıkıyor. Ülkemizde bölge halklarına ses verebilecek düzeyde ciddi bir çıkış yapabilirsek, her ülkede yoldaşların bize kol uzattıklarını görebileceğiz.

Ülkemiz, ikinci emperyalist paylaşım savaşından sonra başlayan hızlı bir sınıf farklılaşması sürecini yaşıyor. Toplumsal alanda giderek güçlenen ve etkinlik kazanan sınıf ve tabakalar, siyasi sahnede boy gösteriyor, ulusal-devrimci mücadele insiyatif kazanmaya çalışıyor. Yani ulusal-devrimci güçler içinde de hızlı bir sınıf siyasal saflaşması yaşanıyor. Önmümüzdeki yıllarda şu gelişmeler daha da netleşecek ve daha açık görüldü hale gelecektir. 1)Altan gelen sınıfların insiyatifi yükseldiği, feodal-burjuva insiyatif, onun etkileri ve ve gelenekleşmiş alışkanlıkları kırılacaktır. 2)Altan gelen insiyatif hem ulusal-devrimci mücadeleyi toplumun en geniş kesimlerine yayacak, hem de mücadeleyi ve örgütlenmeyi ülkenin bütününde (dört parçada) merkezileştirecektir. 3)Bu ikisi olurken, aynı zamanda şu da olacaktır; ulusal-devrimci mücadele içinde her sınıf ve tabaka kendisi için mevzilerde saf tutacak ve mücadelede önderliğini hâkim kılmaya çalışacaktır. Biz henüz bu siyasal sürecin başındayız. Demekki, önmümüzdeki süreçte, bir yandan her bir sınıfın hareketine denk düşen siyasal örgütler şekillenirken, bir yandan da mevcut burjuva örgütler de bir saflaşma ve ayrışma yaşanacaktır.

Bugün, bazı yoldaşlar, ulusal kurtuluş mücadelesinde burjuva örgütlerin (özellikle Irak Kürdistan'ında) etkinliğine bakarak umutsuzluğa kapılmakta, ya da sınıf hareketine ilişkin şüphelere düşmektedirler. Bunlar yersiz kaygılardır. Kaygıla-

rimızı şu noktaya sıçratmalıyız; sınıf hareketinin (ulusal kurtuluş mücadelesinde) etkinliğini ve önderliğini sağlayabilmek, burjuva hareketlerin saflarındaki ayrışmayı hızlandırabilmek için, ne tür hareket biçimlerine başvurmalıyız? Bu sorunun cevabını pratiğe geçirdiğimizde, şüphelerimizin yerini güçlü inançlar alacaktır.

İşte, önümüzdeki süreç, ülkemizde bütün bir geleceği kucaklayacak, bir sınıfın ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin en yetkin ve en güçlü sınıfının, proletaryanın hareketini sunuyor bize.

Demekki, bölgemizin durumu, orada, ülkemizin yeri ve koşulları, ülkemizde sınıflar mücadelesinin vardığı boyutlar, parlak bir geleceğin avuçlarımızın içinde olduğunu gösteriyor.

Peki, bir dönüp kendimize bakalım. Bu geleceği kucaklayacak potansiyelimiz var mı? Evet var. On yıllık bir hareketiz. Her Marksist hareketin aşması gereken süreci, onun bütün ikelliklerini, amatörlüklerini ve tecrübesizliklerini geride bıraktık. Şimdi; dünyayı, ülkeyi, sınıfı, sınıflar arasındaki ilişkileri ve çelişkileri profesyonelce tanımlayabiliyoruz. Çok çarpıcı deneylerden geçtik ve düşmanlarımızı da çok iyi tanıdık. Yoldaşların çoğu, sıcak savaş içinde yaşadılar ve savaşmasını öğrendiler. Önemli bir kadro ve hâlâ sadakatini sürdüren kitle potansiyelimiz var. Halktan, devrimci-demokrat aydınlardan ve diğer devrimci örgütlerin saflarından oluşan geniş bir sempati atmosferinin içindeyiz. Kısacası; örgütlenme ve mücadeleye koyulmak için bütün teçhizatımız tamamdır. Yani, "daha ne duruyoruz" demenin zamanıdır. Eksikliklerimiz yok mu? Var. Ama bunlar örgütlenme ve mücadele pratiği içinde giderilecek cinsten eksikliklerdir. Şimdi bize bir başlangıç gerekiyor. Peki nereden başlamalıyız?

NEREDEN BAŞLAMALIYIZ?

Lenin, siyaset sanatının tamamının, sonsuz halkalardan oluşan yaşam zincirinde, en önemli halkayı, onu elinde tutana bütün zincire sahip olmayı, güvence altına alan halkayı bulmaktan ve ona olabildiğince sıkı sarılmaktan ibaret olduğunu söyler. Biz de, sarılması gereken halkanın "bir komünistler örgütünün" yaratılması ve bu örgütün bütün gerekenlerini yerine getirebileceği "bir siyasal mücadele" içine girebilmesi olduğunu hemen herkes kavramış gibidir. Fakat, bu, özellikle 12 Eylül darbesinden sonra ülke gerçeklerinden uzak, soyut bir kavrayış olduğu için bir türlü pratiğe geçirilmemiştir. Örgüt, bir ülkede, toplumsal-tarihsel gelişmenin vardığı aşamada kapitalizmin dengesiz kanununun yarattığı sosyo-ekonomik, siyasal ve kültürel dengesizliklerinin ve çelişkilerinin çözümünün bir aracıdır. Daha özlü bir ifadeyle, örgüt, ülke koşullarının ve gerçeklerinin bir ürünüdür. Nasıl bir örgüt yaratmalıyız sorusunun yanıtı ülkenin her bakımdan çok iyi tanınmasından yatar. Fakat bu kadarını bilmekle iş bitmez. Örgütü nasıl yaratmalıyız, yada bu işe nereden başlamalıyız? Sorusunu yanıtlayabilmek için de, o ülkenin o andaki siyasal koşullarının, onun gereklerinin çok iyi görülmesi gerekiyor.

Ülkemizin bütününde (dört parçada) örgütlenmeyi ve bir proletarya partisi yaratmayı hedefleyen hareketimizin bugün esas potansiyeli Kuzey Kürdistan üzerindedir. Dolayısı ile hareketimiz diğer parçalarda da örgütsel çekirdeklerini yaratmaya çalırken, Kuzey Kürdistan'ı örgütlenme ve mücadelede ana üs olarak alması gerekiyor.

Bilinen şu ki; bugün Kuzey Kürdistan'da, tarihin görülme-
miş yoğunlukta ve yaygınlıkta bir ulusal-devrimci uyanış var.
Giderek, yediden yetmişe herkes kendisini ulusal ve toplumsal
sorunların politik atmosferi içinde görüyor ve politik tavır
belirlemeye itiliyor. Böylesine yaygın bir politisazyona rağmen,
bazı kırsal bölgelerdeki PKK etkinliği dışında, Kuzey Kürdis-
tan'daki ulusal devrimci uyanışı kucaklayacak ciddi bir örgü-
tsel faaliyet yoktur. Politizasyonun en ileri ucunda Kürdis-
tan'ın orta-aydın tabakası ile öğrenci gençlik duruyor. Onların
hemen arkasında da, gerillaların uğradıkları ve etkinlik sağla-
dıkları köylü kitleleridir. Proletarya ve diğer şehirli sınıf
ve tabakalar da politik gelişmelere yeterince ilgilidirler.

Kuzey Kürdistan'ın bir başka gerçeğinde, PKK Hareketinin
yaratığı etkinlikte, bir tarafta ulusal-devrimci bilinci yay-
gınlaştırıp, politizasyonu artırırken, diğer taraftanda, ken-
di eylem ve çalışma biçimleriyle geniş halk kitlelerinde bir
karşı tepki oluşturduğudur. Öte yandan, sömürgecilerin, şehir-
lerde yoğun polis baskısı ve denetimi ile köylerde de askeri
saldırı ve baskılarla halkımıza tam bir savaş açtığıda, bir
başka gerçektir.

Örgütlenmenin ve mücadelenin teknik sorunları hakkında
ayrıntılı bilgilere sahip olmadığımızdan, somut önerilerden zi-
yade, perspektif sunmakla yetineceğiz,

Devrimci hareketimizin bugün esas olarak mevzilenmesi ge-
rektiği alanlar şehirlerdir. Şehirler hem ulusal-devrimci mü-
cadelenin en dinamik unsurlarını barındırıyorlar, hemde örgü-
tsel çalışma bakımından tam bir boşluğu yaşıyorlar. Hiçbir
devrimci örgütün şehirlerde yeterli ve ciddi bir faaliyeti yok-
tur. Kuzey Kürdistan'da en örgütlü ve teçhizatlı görünen PKK
dahi, şehirlerden tecrit durumundadır, öte yandan, aydın ve
gençlik "proletarya aydınlarının" yatağıdırılar. Bunlarla teç-
hizatlanmadan, hiçbir örgüt, proleter sınıf hareketinin üstes-
inden gelemez. Şehirler aynı zamanda işçi sınıfının yatağı-
dırılar. İşçi sınıfı hareketi ile bütünleşmeyi hedefleyen ve o
perspektifi sadakatla koruyan bir hareket şehirlerde güçlü
mevziler yaratmayı ve yataktan kopmamayı hep gözetmelidir. Salt
bu perspektifle yaklaşırsak, kırların itibar edilecek bir tarafı
yoktur. Çalışmalarında kırı temel alan bir hareket, daha baş-
ından işçi sınıfını gözden çıkarmış demektir. Kırlar, sade-
ce sınıf hareketinin kitleselleşmesinde, diğer sınıf ve taba-
kaları örgütlemeye ve arkasına almada en temel müttefiğiyle
bütünleşme yolunda uzanılması gereken alanlardır. Ve bu pers-
pektif kaybedilmedikçe şüphesiz, ülkemizde en yaygın çalışma
alanlarıdır.

Bazı yoldaşlar, bugünkü PKK hareketine benzer bir kır
hareketinin yaratılması ve esas faaliyetin o yönde olması ge-
rektiğini düşünebilirler. Fakat böyle bir faaliyet, hem bizi
sınıf perspektifinde uzaklaştırır, hem de bugün Kuzey Kür-
distan'da bir "Köylü Hareketinin" yaratılmasının olgun ko-
şulları yoktur. Köylü hareketleri ya emperyalizm ve feodalizme
karşı kendiliğinden gelenekselleşmiş silahlı ayaklanmalar, "ör-
gütlü gerilla mücadelesine" dönüştürülerek yaratılabilir, yada
kırlarda siyasal iktidarın savaş, geniş halk muhalefeti, kendi
iç istikrarsızlığı vb. gibi nedenlerle bir nevi "iktidarsızlaş-
tığı" koşullarda devrimci hareketin köylü kitleleri üzerinde
önceleri ikamecide olsa, giderek onunla bütünleşip, onun ikti-
dar organları ve savaşına dönüşerek oluşturulabilir. Bunun

dışında köylü hareketi, ülkedeki geniş kitle mücadelesinin, bu arada şehirlerdeki kitle hareketinin bir parçası ve yedeği olmadan, başlı başına varolmaz,

Kuzey Kürdistan'da ne birincisi, yani tarihten gelen köylü hareketinin birikimi vardır, nede ikincisi; yani sömürgecilerin kırlarımızda "iktidarsızlaşması" söz konusudur. (Bir not düşmekte yarar var, Kuzey Kürdistan'da zamanla ulusal-devrimci muhalefetin yaygınlaşıp güçlenmesi sonucu sömürgecilerin iktidar mekanizmasının önemli ölçüde felce uğradığı koşullarda, köylü hareketi doğabilir. Komünist hareket taktiklerini, böyle olasılıklar üzerinde de, esnetmesini bilmelidir.) Dolayısıyla, bugün hareketimizin bütün gücünü ve enerjisini kırlarda yoğunlaştırmak, kırlardan şehirlere doğru bir köylü hareketine heveslenmek kendi kendimizi kandırmak ve güçlerimizi telef etmek olur. Öte yandan, iktidar mücadelesi sadece düşmana karşı bir stratejik ve taktik savaşlar bütünü değildir; aynı zamanda komünist hareketin kendi dışındaki devrimci örgüt ve partilerle bir dizi taktikler mücadelesidir: taktiklerin çarpışması ve halk kitleleri içinde sınanmasıdır. Bu bağlamda kırlarda bugünkü aşamada pratik olarak PKK'nın askeri gücü karşısında bir alternatif olma olanağı yoktur. Peki bütün bunlar böyledir diye, kırlarda elimiz kolumuz bağımlı kalacağız?

Hayır. Hareketimiz olanakları ölçüsünde, Kuzey Kürdistan'da uzanabileceği bir kırsal bölgeye, (özellikle kitle tabanımızın korunduğu bölgelere) "silahlı propaganda birlikleri" çıkarabilir. Bu iki bakımdan zorunludur. Birincisi bugün Kuzey Kürdistan'ın kırlarının önemli bir kesiminde tüm bir savaş hüküm sürmektedir. Köylerde propaganda artık silahlı birimlerce sürdürülmek zorundadır. Hareketin yayınları, bildirileri en geniş şekilde ancak böylesi birimlerle sağlanabilir. 12 Eylül öncesi çalışma biçimleri ya olanaksızdır, yada çok güdük kalır. İkincisi: Bugün halk kitlelerinin ilgisi önemli ölçüde, kırlarda PKK tarafından koyulan eylemlere ve onun propagandasına çevrilmiştir. Şehirlerde henüz etkin bir hızlı hareketin bulunmadığı bu aşamada, kırsal alandaki propagandayı PKK'ya terk edemeyiz. Bu anlamda, hareket "Silahlı Propaganda Birliklerini" kırsal alandaki savaşın gereklerine uygun olarak teçhizatlandırmak, eylem ve çalışma topuyla, ayaklar altına alınmış devrimci değerleri kaldırıp bayraklaştırarak bir alternatif doğuşu da halkımıza müjdelemelidir. (Bu silahlı birliklerin aynı zamanda harekete kırsal bölgenin arşiv bilgisini taşımak, gibi bir işlerinde olacaktır. Kırların sosyo-ekonomik durumuna, siyasal gelişmelerine topografik yapısına vb. ilişkin bilgileri eline geçiremeyen bir örgütün, sınıf hareketine, doğru bir yön vermesi düşünülemez. Çünkü sınıf hareketinin yönü ve güncel politikası toplumun her kesiminden gelen arşiv bilgilere dayanılarak tespit edilebilir. Ayrıca bu silahlı birliklerin "halk savaşına" hazırlık yapma gibi görevleri olduğu da gözletilmelidir.) Yoksa "Silahlı Propaganda Birlikleri" kırlardan şehirlere doğru bir kuşatma hareketi olarak düşünülmelidir. Kırlardaki bu faaliyet dışında, hareket, bugün esas olarak şehirlerde mevzilenmelidir. Dolayısıyla, şehirlerde güçlü yerel örgütler oluşturmak üzere yurtdışındaki ve metropollerdeki kadrolar Kuzey Kürdistan'a yerleştirilmelidir. Örgütün işleyişi için gerekli "finansman"ya yurtdışından sağlanılmalı yada "malum" yöntemlerle çözülmelidir.

Bir tartışma da, yurtdışında "bilinen" yoldaşların Kuzey Kürdistan'a çekilmesinin doğru olup olmadığıdır. Bu yoldaşların yerleşmelerinin ön koşulu burada barınma, korunabilecekleri olanakların yaratılmasıdır. Biz, bu aşamada, yerleşme olanaklarının henüz yaratılmadığı, dolayısıyla; bu yönde bir zorlamanın doğru olmayacağı kanaatindeyiz. Ancak halihazırda, olanaklar elverişliyse; Kürdistan'ın diğer parçalarına yerleştirilebilirler. Yoldaşların önemli bir kesiminin yurtdışında kalması durumunda, hareketin önderliğinin nerede olması gerektiği de tartışılabilir. Şurası açık; ulusal-devrimci muhalefetin hızla yükseldiği, canlı siyasal gelişmeler içinde yeniden örgütlendiğimiz ve şekillendiğimiz koşullarda; önderlik en somut ve atak insiyatifli ülke içinde sağlanabilir. Yurtdışından en azından somut pratik görevler yerine getirilemez, siyasal gündem yakından izlenemez. Buyüzdün, yoldaşlar örgütsel mekanizmanın düzenlenmesinde, her seçenekte, ülke içindeki yapının insiyatifinin kırılmadığı, edilgen duruma düşürülmediği çözümleri gözetmelidirler. Aksi takdirde, hantallığa ve gelişmelerin gerisinde kalmaya, daha başından, kendimizi prangalamış oluruz.

MÜCADELE BİÇİMİNE İLİŞKİN PERSPEKTİF

Şimdi soru şudur; Ülkeye yerleşmiş ve ayakları üzerine dikilmiş bir örgüt, nasıl ve nereden yürüyeceğini belirleyebilmek için, bir mücadele perspektifine sahip olmalıdır; perspektifimiz nedir? soruyu şöyle de sorabiliriz, ülkemizde işçi sınıfının siyasal temsilcisi olan örgütümüz sınıfın hareketiyle nasıl bütünleşecektir ve sınıf hareketini nasıl zaferle taçlandıracaktır?

Önce işçi sınıfı hareketinin gücüne ilişkin şüpheleri koyalım. Deniliyor ki; ülkemizde işçi sınıfı sayısal güç bakımından zayıftır. Bu durumda, ülkemizde ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde önderlik edebilecek güçtemidir? Bir kere, işçi sınıfının önderlik misyonu, onun sayısal gücüyle bağıntılı değildir. O, bu misyonunu toplumun en yeni ve en ileri sınıfı olmasından, geleceği kucaklayacak tek sınıf olmasından alır. İkincisi; ülkemizde, işçi sınıfı hiç de küçümsenemeyecek bir sayısal güce erişmiştir. Ve giderek de büyümektedir. Sınıf olarak politik sahneye inerse, "kollarını" toplumun bütün kesimleri üzerinde uzatabilecek güçtedir. Üçüncüsü; o, bu gücünü, sadece ülkedeki sayısal etkinliğinden değil, aynı zamanda dünya proletarya ordusunun bir parçası olmaktan alır.

Sonra, işçi sınıfının siyasal hareketi, salt kendi ile sınırlı, bir hareket değildir. Onu kendisi ile sınırlamak işçi sınıfının değil, burjuvazinin siyasal tavrıdır. İşçi sınıfının siyasal hareketi, muhalefet zemini üzerindeki bütün toplum kesimlerini, kendi önderliğinde, mevcut statükoya karşı yöneltilmesidir. İşçi sınıfının gücü, burada somutlanır, mücadele yönü de, böyle bir siyasal yaşamın pratiğinde çıkar.

İşçi sınıfının siyasal hareketi, muhalefet zemini üzerinde geçici ve temel müttefiklerini belirler, buna uygun siyasal programını oluşturur, siyasal strateji ve taktikleri üzerinde mücadeleyi örgütler.

Kürdistan gibi bir ülke işçi sınıfının temel müttefiği köylülüktür. Ve siyasal mücadele, "işçi-köylü temel ittifakı" üzerinde yükselir. Bu "temel ittifak" etrafında ulusal-demokratik devriminin geçici ve kalıcı müttefikleri siyasal muhalefetin bütünüdür. Sınıf siyasal hareketinin temel kay-

gısı bu siyasal muhalefetin bütününü kendi önderliğinde merkezileştirerek, mücadeleye sürmek ve iktidarı olmaktadır. Onun için siyasal yaşam alanı bir bütündür, siyasal yaşam alanını bölmek, kır ve şehir halinde ayrılık, birini diğerinin karşısına çıkarmak, birini diğerinin önüne koymak siyasal muhalefeti bölmek, en azında onun sarmal yükselişinin yerine mekanik bir hareket tarzını oturtmak olur. Böyle bir ayrımla, kır şehrin karşısına çıkarma anlayışı, Çin pratiğinden doğmuş bir köylü savaşının ve onun askeri stratejisinin, Mao Zedung tarafından, sömürge yarı-sömürge ülkelerde işçi sınıfının evrensel hareket tarzı olarak sunulmasından doğdu. Gerçekte ise, bu, Mao Zedun'un ve ÇKP'nin bir "fantasmasıydı".

Bir kere iktidar mücadelesi daha başından; örgütlenmeye mücadeleye başlamış, planlı bir iktidar savaşıdır. Örgütlenme ve mücadelede kırı esas alan bir hareketin doğal olarak kendi iktidar organları da köylülük tarafından şekillenecektir. Sonradan, kendi iktidar organlarıyla, onun askeri ve siyasi kanatları ile bir kuşatmayla şehri ele geçirecek olan bir hareket, kendi organlarını işçi sınıfına lutfeder mi? Açıktır ki, işçi sınıfı daha başından siyasi mücadelenin önderliğini ele almassa, onun içinde kendi iktidar organlarını oluşturmassa, iktidarı da hayal olur.

Peki, Kürdistan'da işçi sınıfı, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde somut olarak nasıl önderlik edecektir? Bu, sınıf temsilcisi örgüt, yada partinin siyasal mücadele içinde sınıf hareketiyle bütünleşmesiyle sağlanır. Ülkemizde sınıf temsilcisi örgüt ancak, mücadelenin kitleselleştiği boyutta, önceleri muhalefetin bütün sınıf ve tabakaları ile eş düzeyde ama giderek kendi sınıfı ile daha yoğun bir şekilde bütünleşir. Mücadelenin kitleselleşmesi için de, örgütün sınıf çizgisi üzerinde yoğun bir propaganda ve politizasyon faaliyetine girişmesi gerekir. Bunun yöntem ve araçları da, ülkemiz gerçekleri üzerinde doğru bir şekilde tespit edilmeli ve kullanılmalıdır.

Günümüzde şiddet, politik yaşama içerilmiş durumdadır. Bu gerçek Kürdistan'da çok daha katmerlidir. Bugün, sömürge Kürdistan halkı, maddi ve manevi yaşamında günbe gün, an ve an tam bir savaşın şiddetini yaşamakta, duymaktadır. Bu yüzden ciddi bir politik hareket, mücadelesinde savaşım gerektirdiği araç ve yöntemleri kullanmadan, halkın maddi ve manevi istemlerine karşılık düşemez, gerçeğin platformuna oturamaz ve ciddi bir mesafede katedemez. İkincisi; Kürdistan'da devrim iddiasında ciddi bir örgüt ayakları üzerinde doğruluğu doğrulmaz, silaha sarılmazsa, ya yaşayamaz, yada iddiasını sürdüremez. Çünkü; kendini devrime adanmış politik bir hareket, sömürgecilerin imhasıyla her an yüzyüzedir. İmhadan kurtulmak için ve devrim yoluna girme cesaretini gösteren bir örgüt, elde silah yürümek zorundadır. Bu örgüt, doğal olarak, maddi olanaklarını ve diğer teçhizatlarını ağırlıklı olarak düşmana karşı şiddete başvurarak sağlayacaktır. Öyle ise, örgütün yapılanmasına bu gerçeklerde şekil verecektir. Yani örgüt kendi içinde askeri bir örgütlenmeyi onun eğitimini, araç ve tekniklerini yaratmak zorundadır.

Mücadele biçiminde politik yaşamın gerçekleri üzerinde şekillenmelidir. Kürdistan'ın politik yaşamı "silahlı mücadelenin" temel mücadele biçimi olmasını gerektiriyor. Diğer mücadele biçimleri (Ekonomik, demokratik mücadele, siyasal propaganda ve ajitasyon çalışmaları, kitle gösterileri vs.) ancak "silahlı mücadele" etrafında devrimci bir anlam kazanırlar.

Hareketin henüz kitleselleşmediği aşamada, silahlı mücadele kendisini "silahlı propaganda" şeklinde ifade eder. "Silahlı propaganda" kırlarda ve şehirlerde koordineli olarak yürütülmelidir. Dolayısıyla, "silahlı propaganda birlikleri" için kırlarda olduğu gibi şehirlerde de gerekli tahkimat (sığınak, barınak vb.) yapılmalıdır. (Silahlı propagandanın şehirlerdeki önemi ve gerekliliği üzerinde özel olarak durmak gerekiyor. Birincisi; hareketin daha başından kırlarda tecrit edilmesini engeller. Şehirlerde de kitleselleşmesini sağlar. Şehirlerde kitleselleşmenin sınıf hareketi ve ülkenin bütünündeki muhalefet için önemi açıktır. İkincisi; şehir kaynaklı propaganda, kır kaynaklı propagandanadan daha etkilidir. Dolayısıyla, ülke çapında kitleselleşmenin ivmesini arttırıcı rolü vardır. -Şehirler bütün bir toplumsal ve siyasi yaşamın merkezidirler. -Üçüncüsüde; hareketin şehirlerde de bir savaş alışkanlığı ve gelecekteki savaş için bir zemin yaratmasını sağlar.)

Hareket mücadeleye biçimlerini içiçe yürüterek kitlesel bir nitelik kazanır. Hareketin (ki genel kural olarak partidir.) Kitleselleştiği aşamada "Halk Savaşına" hazırlık mücadelesine girilir. Bu aynı zamanda, hareketin kendi sınıfıyla bütünleştiği dönemdir, ve daha bu dönemde filizlenen iktidar organlarında sınıf önderliği kendisini somutlar. Silahlı mücadele bu aşamada sömürgeci idari ve askeri mekanizmanın felce uğratıldığı saldırı ve sabotajlarda kendini gösterir. Bu dönemde askeri örgütler müfrezelere dönüştürülür, halk savaşı için gerekli tahkimat ve lojistik çalışmalar yürütülür. (Kırlarda ve şehirlerde) silahlı ve silahsız kitle gösterileri, işgaller ve boykotlarda bu dönemin tipik mücadele biçimleridir.

İşte mücadelenin böylesine boyutlandığı ve hazırlıkların sürdürüldüğü aşamada, parti, devrim ve karşı-devrim güçlerinin bir muhasebesini yaparak, devrim güçleri için koşulların uygun düştüğü anlar bir nevi ayaklanma emri ile "Halk Savaşını" başlatır. Halk savaşı şehirlerde ve kırlarda koordineli olarak sürdürülür. Parti, savaş koşullarına ve düşman saldırılarına göre zaman zaman bazı bölgelerde halk ordusunu kırlara çekebilir. Yada şehirlerde saldırılarını yoğunlaştırabilir, ama hiçbir zaman ülkenin bütününde stratejik olarak güçlerini sadece kırlarda, yada şehirlerde mevzilendirerek boğuntuya uğratamaz.

Halk savaşında işçiler elde silah askerdirler. (İşçilerin savaş pratiğindeki etkinliklerini toplumun başka hiçbir kesimi sağlayamaz. Özellikle ulaştırma işçilerinin savaşın kaderinde belirleyici rolleri olacaktır.) Ve savaş içinde yaratılan "Halk İktidarının" organlarında yöneticidirler. İşçi sınıfının devrimde siyasi önderliği ve zaferde iktidarı ancak böyle sağlanabilir. Marksist-Leninist anlamda "Halk Savaşının" bir niteliği, politik üstünlük temelinde halk kitlelerinin topyekün bir maddi imha savaşıysa, bir diğer niteliğide, savaşın, "işçi köylü temel ittifakının" omuzlarında yükselmesidir. Aksi takdirde zafer, köylülüğün omuzları üzerinde burjuvaziye teslim edilir. Sömürgecilerin idari ve askeri mekanizmasının imhası, uzun süreli bir savaşı gerektirir; ancak bu Mao Zedung'un on yılları tutan "uzun süreli halk savaşı" da değildir. Savaşın süresi, bölgedeki güç dengelerini, düşmanın gücüne ve devrimin gücüne göre değişir. Burada, zaferi çabuklaştıran, şehirlerdeki sonucu tayin eden darbelerdir. Gerçekte iyi örgütlenmiş bir şehir yenilmezdir.

Kırları temel alan bir "Halk savaşı stratejisinin" savaş sanatı bakımından sanıldığı gibi üstünlükleri yoktur. Tersine, devrimin güçlerinin kırlarda boğulup kalması ve ma-

nevra alanını daraltması gibi dezavantajları daha başından birlikte taşır. Düşmanın kalbi şehirlerdedir. Orası vurulmadan zafer elde edilemez. Böyle ise komünistler, daha başından şehirlerde savaşmasını öğrenmeli ve orada savaşmanın olanaklarını yaratmalıdırlar. Zaten her kır hareketinde, ancak şehirlerin tayin edici darbeleri ile sonuca ulaşabilmiştir. Yapılan, sadece, yolun ve sürecin uzatılmasıdır. Bu stratejinin bir başka dezavantajı da, devrimci güçlerin mekanik bir hareket tarzı içinde yürütülmesi ve böylece sarmal gelişmenin atılımı ve etkin gücünün görülmemesidir.

Yukarıda kısaca mücadele biçimlerine ilişkin perspektifimizi sunduk. Bu, sınıf mücadelesinin doğal seyri üzerinde gelişiminin bu günden belirlenmesi gereken perspektiftir. Yoksa savaş sanatının gerçekleri pratiği içinde doğar ve çeşitlenir dolayısıyla, bu perspektifi, her koşulda uygulanması gereken bir reçete olarak almamak gerekir. Örneğin, ülkemizde mücadelenin süreci içinde bir köylü hareketi gelişebileceği gibi şehirlerde de kitle ayaklanmalarında ihtimal dahilinde tutulmalı ve böyle koşullar doğduğunda, komünist hareket kendi taktiklerini, bu gelişmeleri kucaklayacak şekilde esnetmesinde bilmelidir. Bütün mesele çelişkilerin türevini, pratik gelişimi içinde önceden sezme ve ona uygun taktikler belirlemedir.

PKK'NİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Kuzey Kürdistan'ı üs olarak alan bir hareketin oraya nasıl yerleşmesi ve bir mücadele perspektifiyle, pratiğe nasıl koyulması gerektiğini koyduk. Komünist hareket, mücadelesinde, diğer sınıf hareketlerinin mücadelesinin halihazırda ki boyutunu, devrimdeki etkinliklerini dikkate almak zorundadır. Çünkü, devrimci mücadele, hem bütün bir muhalif sınıf hareketinin mücadelelerinin bir nevi "merkezileştirilmesi", bütün bir muhalefetin potansiyeli ve etkinlikleri üzerinde bir yükselmesidir, hemde, farklı sınıf hareketlerinin bir taktikler mücadelesidir.

Öte yandan, devrimci hareketimiz, perspektifini, sadece Kuzey Kürdistan'la sınırlı tutmamalı, ülkemizin bütünündeki (Dört parçadaki) mücadelenin boyutları ve duruma göre izliyeceği taktikler babında genişletilmelidir. Ama burada, sadece, ilk hareket bölgemiz olarak Kuzey Kürdistan'ın üzerinde duracağız.

Bugün, kuşkusuz Kuzey Kürdistan'da revizyonist-reformist hareketlerden, küçük burjuva aydın yapılara kadar, düzene muhalefet eden bir dizi hareket var. Bunların herbiri, ayrı ayrı hareketimiz için değerlendirme konusudurlar. Ama bu mücadelede PKK'nın özel bir önemi ve etkinliği olduğunu biliyoruz. Bu yüzden, PKK hareketinin değerlendirmesini yaparak, onun ulusal devrimci muhalefet içindeki yerini, etkinliğini ve ona karşı politikamızı taktiklerimizi belirlememiz gerekiyor.

PKK, "şehir alt tabakalarının ulusal-tepkici bir hareketi olarak" doğdu. Bugünkü çilesini ve horlanmaşlığını, Kürdistan'ın binlerce yıllık ezilmişlik ve horlanmaşlığıyla birleştirip derinleştirdikçe, öfkesi büyük ve tahammül sınırlarını aştı. Ulu-salcı içe kapanma ve yalnızlık psikolojisi geri bir tarih ve siyasi bilinçle donatılınca her bilinçsiz öfkede olduğu gibi PKK'da öfkesini önce çevresine kustu. İlk saldırılarını çevresinde, kendi kimliğinin bir inkârı olarak gördüğü Türkiye'ye yöneltti. Kabadayılığının iş yaptığını görünce, giderek tahammülsüzlüğünü ve saldırganlığını karşılaştığı her devrimci

hareket, yapı ve kitleler üzerinde konuştu. Devrimci hareketimizin de "Uç Dünyacı" ihanetle kan kaybettiği bu ortamda, PKK palazlanarak, 1978'in sonlarında kimliğini çevresine kabul ettirdi. İlginçtir, PKK sömürgecilere ve işbirlikçilerine karşı mücadeleye ancak bu tarihten sonra başlamıştır. PKK'nın öfkeli kalkışması, düşmanın ciddi saldırılarıyla yüzyüze gelince dağıldı. Ve 79'un ortalarından itibaren 12 Eylül'e gelinceye kadar, yenilginin meylinde yuvarlanıp gitti. PKK, bu süre içinde çok kan kaybetti.

12 Eylül, Kuzey Kürdistan'da ki devrimci muhalefeti silip süpürünce, PKK'da Kuzey Kürdistan'dan çekilme rahatlığına kavuştu. Liderlik kurumunu yaratmış olmasının avantajlarıyla, bütün elemanlarını Suriye ve Lübnan'a çekme olanağında buldu. Bu, savaşta yenilmiş bir ordunun, önceden güvenli yere çekilmiş komutanlarının etrafında toplanma gibi bir şeydir. PKK ilk yenilgisiyle birlikte yenilgisini yalnızlığını giderme ve bir dış destek bulma ihtiyacını duydu. Bu iş için Ermeni ve Rum burjuva örgütleri ile, İran, Suriye, Lübnan ve Libya da bulunan "Türk"e düşman kimi bulduysa öfkesini onunla birleştirmeye hazırды. Ve bunu da yaptı. Bu zaman, ona, maddi ve askeri olanaklar dışında, iki önemli avantaj kazandırdı. Biri, Kürdistan'a en yakın pencere önünde durarak, Kürdistan geçişini ve gelişmelerini kendince izleme durumunda kalabildi. İkincisi, Ortadoğu'nun hareketli zemini üzerinde, elemanlarını sürekli bir eylemlilik içinde tuttu, onları askeri ve siyasi eğitimden geçirdi. Ve nihayet Lübnan savaşı ile prestij ve kendine güveni kazandı. Böylece, PKK yüksek bir moralle, iyi teçhizatlanmış ve örgütlenmiş olarak, arkasına da önemli bir dış destek alarak, yeniden Kürdistan'a döndü.

PKK Kürdistan'a bu yeni dönüsünde, esas olarak eski rengini koruyordu. Yani PKK'nın kimliğinde hâlâ "şehir alt tabakalarının hareketi" yazıyordu. Ama bu kez yönelimi farklıydı. "Soylu Kürtlüğün" bütün niteliklerini köylülükte buluyordu. Ve ona dönüşmek istiyordu.

Yoldaşlar, PKK'nın bu yeni yönelimini, mücadelesini ve sömürgecilere karşı direnişini değerlendirmede objektif olmadırlar. Onun kadın ve çocuk katliamlarına varan soysuz eylemlerine, kitle üzerinde estirdiği teröre, kendilerinden ayrılan devrimcileri öldürmelerine bakarak, mücadelenin tümüne kökten bir tepki ve saldırı anlayışına kapılmamalıyız. Böyle bir anlayış iki bakımdan tehlikeli olur. PKK hareketi en nihayet, sömürgecilere karşı bir direniş hareketidir. Devrimci hareketimiz bu direnişin yarattığı muhalefetin potansiyeli ve etkinliği üzerine basarak yükselmesini bilmelidir. PKK hareketinin halihazırda sömürgecilerin cephesinde gedik açma ve yıpratma rolünü sürdürdüğü açıktır. Bunun devrimci bir hareketin manevrasını kolaylaştıracağı da açıktır. Sorunun bu yanını görmemek ve aksini iddia etmek, (PKK'nın, gerçekte, ulusal muhalefeti duvara uğrattığı, sömürgecilerin terörünü davet ederek halk kitlelerini sindirdiği, sömürgecilerin Kürdistan'da güçlenmesini sağladığı vb. iddialar.) gerçekte hiçbir şey yapma isteği ve cesareti göstermeyenlerin tavrı olsun ve bizden de uzak dursun. İkincisi, PKK hareketine tepkici yaklaşım, bizi mücadele anlayışı ve hareket tarzı bakımında geriye iter.

Evet, PKK'da insanlık ve devrimci değerlerle bağdaşmayan ve kesenkes redetmemiz gereken yanlar çoktur. Hatta PKK, bizi bu değerleri yeniden bayraklaştırmak halkımızın ve ulusumuzun

onurunu korumak ve dünya kamuoyunun gönlünde taht kurmak gibi özel bir görevle karşı karşıya bırakmıştır. Ama bu, PKK'dan öğreneceğimiz hiç birşey yok demek değildir. PKK "soyluluk" yerine "soysuzluğu" koymuş Kürt narodnizmidir diyebiliriz. Lenin' in narodniklerden öğrendiği ve aldığı şeylerde soyluluktan öte şeylerdir. PKK'nın örgütlenmesinden mücadele, taktik ve yöntemlerinden siyasi cesaretinden öğrenmemiz ve almamız gerek çok şey vardır. PKK, bugün, Kuzey Kürdistan'da bir kır pratiği sergiliyor, bundan öğreneceğimiz hiç birşey yokmu? Çok şey var. Yoldaşlar, bunu özel olarak incelemeli ve gelecek pratiğimizde kullanılabilecekleri almalıdır.

Evet, PKK hareketini bu yaklaşımla değerlendirirsek, çok şey kazanırız. PKK ya karşı alternatif çıkışı da ancak bu anlayışla yapabiliriz.

PKK, 84 çıkışını Kuzey Kürdistan'da bir köylü hareketi yaratmak umuduyla yaptı. Son derece teçhizatlı, iyi eğitilmiş ve oldukça kalabalık kır gerillalarıyla, sömürgecileride bir nevi gafil yakaladılar. Bu durumları, bir yıl içinde onların düşman karşısında iyi tutunmasını sağladı. Ancak daha öncede belirttiğimiz gibi gerek sömürgecilerin kırlarda "iktidarsızlaşmasının" söz konusu olmadığı, gerekse de tarihten gelen bir köylü ayaklanmaları geleneği ve birikiminin bulunmadığı koşullarda PKK hareketi, köylü hareketine dönüşemedi. (Kürdistan köylülüğü yoğun bir ulusal talep ve anti-sömürgeci tepkiyle yüküldür. Ama bu; tarihten hep feodal-burjuva önderlik altında gelenekselleştirilmiştir; ve bağımsız bir kimlik kazanmamıştır. Bu geleneğin çözülmesi, köylülüğün proletarya hareketi, yada küçük burjuva radikal bir hareketle birleşmesi sürecinin ise, henüz başındayız.) Sömürgeciler, feodal-burjuva etkinlikleride kullanarak köylülüğün önemli bir kesimini PKK'ya karşı örgütleyerek "köy koruculuğu sistemini" oturtular. Böylece, PKK umduğunu bulamamanın bunalımını ve yenilgisini yaşamaya başladı. Gerillaların henüz "savaş alışkanlığı kazanmamış" olmalarıda epeyce kayıp vermelerini getirdi.

86 yılı, PKK için bir arayış yılı oldu. Ve bu arayış onları, köylülükten ziyade bazı feodal-burjuva kesimlerle birleşmeye, devrimci propaganda ve gönüllü katılım yerine zor ve terörle kitleleri sindirmeye ve harekete katmaya sürüklledi. Çocuk katliamlarına varan vahşetlerde, arayışlarına karşılık bulamamanın yarattığı bunalımın cinnetleridir.

PKK, bugün Hakkâri, Siirt, Mardin üçgeninde bir kesim aşiretsel-feodal yapıları dayanarak, karşı çıkan köylü kitlelerini ve aşiretleri terörlüze edip sindirerek, yada göç ettirerek KDP benzeri bir kurtarılmış bölge yaratmaya çalışmaktadır, fakat, burada başaramayacaktır. Çünkü Kuzey Kürdistan aşiretsel-feodal yapının hızla çözüldüğü bir süreci yaşamaktadır. Ve radikal bir hareket, siyasal kimliğini ancak yoksul köylülük içinde sürdürebilir. İkincisi; halk kitlelerine terörlüze ve aşırı volantarist bir yaklaşım, giderek kitleleri aktif tepkici tavırlara itecektir. Kitlelerin bu tepkisini bugün sömürgeciler örgütlemeye çalışmaktadırlar. Bu bakımdan PKK'nın karşısında komünist alternatifi yada başka bir radikal küçük burjuva alternatifi bulunmayışı, Kürdistan için acıdır.

PKK, ikameci ve aşırı volantaristtir. Kendi örgüt çizgisini ve değerlerini köylü kitleleri üzerine ikame etmeye çalışırken, kitlelerin iradeleriyle istemleriyle ve maddi yaşam koşullarının gerekleriyle birleştirmiyor. Ve bu yüzden de aşırı vo-

lantarist yöntemlere baş vuruyor. Devrimciler, siyasi mücadelede volantarizmin rolünü red etmezler. Ancak, bunu toplumun tarihsel gelişimine ve kitlelerin istemlerine denk düşecek şekilde uygulamaları, hareketin elinde maddi bir güçte dönüşebilir. PKK, bu ikamece ve aşırı volantarist yapısı yüzünden, silahlı mücadeleyi onca boyutlandırmış olmasına rağmen, siyasi mücadelenin maddi gücü ve ifadesi olan iktidar organlarını oluşturamamıştır. Oysa devrimci mücadele, aynı zamanda alta gelen sınıfların iktidar organlarının bir mücadelesidir. PKK' da ise, mücadele salt askercil öğeler üzerinde yürümektedir. O mücadele, karşı askeri güçlerin ve orduların bir savaşı olarak kavriyor. Oysa devrimin askeri gücü, ancak politik üstünlükle birleşir ve onun üzerinde yürütülürse utkulu yolda ilerleyebilir. Aksi takdirde, askeri gücü tek ayak üstünde, sömürgecilerin son derece teçhizatlı ve güçlü ordusuna karşı çıkarmak olurki; bunun bir çıkmaz olacağı başından bellidir.

PKK'nın dış desteğinde, bugün bir başka tartışma konusudur. Bu PKK'yı işbirlikçi yabancı uşağı bir hareket düzeyine çıkarıyor mu? Bizce hayır. PKK, iplerinin önemli ölçüde Suriye'nin elinde olduğu bu ve başka devletlerle (özellikle İran' la) ulusal mücadele için tehlikeli ilişkiler kurduğu "anti-Türk" her burjuva örgütle flört ettiği doğrudur. Şüphesiz, bu ilişkiler içinde tehlikeli bir gidişatı da barındıran, ulusal devrimci mücadeleyi gölgeleyen, zedeleyen ilişkilerdir. Ama bunları, PKK'nın ulusal muhalefet zemininden kopmuş, işbirlikçi ve uşak olduğunun ifadesi olarak tanımlamak yanlıştır. Bunlar komünist hareketin güçlenmediği her ülkede, burjuva, küçük burjuva örgütlerin tevessül ettiği ilişkilerdir. Komünist hareket güçlendikçe, bu örgütlerde özgüce dayanma ve daha yakın durma kaygısına gireceklerdir. PKK, ulusal muhalefet zemini üzerindedir. Ve ona böyle yaklaşmak doğru olur.

Tartışılan bir başka konuda, PKK ile Sovyet-Sosyal emperyalistlerinin ilişkisidir. Biz PKK'nın sosyal emperyalistlerle ciddi bir ilişkisinin olduğunu sanmıyoruz. İki sebeple; birincisi, sosyal-emperyalistler, bugün esas olarak Ortadoğu'daki statükonun korunmasından yanadırlar. Ve bu yüzden herhangi bir Kürt ulusal kurtuluş hareketinin arkasına geçme veya arkalama politikaları yoktur. Kürt hareketiyle ilişkileri ve ilgileri, bölgede güç dengelerinin değişmesi durumunda, "olasi bir kart olarak" kullanmak amacıyla onları elde tutmaktan ibarettir. İkinciside, Sovyetler henüz PKK'yı ciddi bir güç olarak görmemektedir ve Nato çerçevesinde Türkiye ile hasas ilişkilerinden dolayı da şimdilik onu bir kart olarak alma gereği duymamaktadır.

PKK'nın geleceği ne olabilir? PKK'nın karşısında on yıllar içinde devrimci radikal bir alternanif çıkmazsa, köyü hareketine dönüşüp kitleleşecektir. Çünkü Kürdistan'da ulusal devrimci muhalefet hızla yükseliyor ve bunu doğal olarak en diri örgüt kucaklayacaktır. PKK'nın kitleleştiği de bugünkü soysuz çizgisini terk edecek, halk ve devrime sorumluluk duyan bir harekete dönüşecektir. PKK'nın düşmanın saldırıları karşısında dağılıp yok olacağı sanısına kapılmak ve onun üzerine politika kurmak yanlış olur. Kürdistan kırları her devrimci hareketin barınıp korunacağı koşullara haizdirler. (Partizanın sekiz yıllık pratiğinde bunu gösteriyor.) Dolayısıyla PKK'da kitleleşeceği güne kadar, kırlarımızda barınıp korunabilecek, varlığını sürdürecektir.

PKK'nın tek alternatifi, devrimci hareketimizdir. Hareketimiz ÷lkeye yerleşip, şehirlerde ve kırlarda koordineli bir mücadele başlatırsa, çok sürmeden PKK'nın etkisiyle yaratılan ulusal devrimci muhalefetin de, ona tepki içindeki aydın, devrimci demokrat yurtsever kesimleride kucaklayacaktır. Şehirlerde de kırlarda da sürdürülecek bir "silahlı propaganda" karşısında PKK'nın nefesi yetemeyecek ve "kesilecektir".

İKİ NOT

Yazımızı iki notla bitirmek istiyoruz; birincisi, komünistler örgütünün yaratılmasıyla ilgili. Komünistler örgütü bir süreç ve pratiğin ürünüdür. Sonuca ulaşmada uyulması gerek ilk kural, seçilecek önderliğin otoritesini tanımadır. Yoldaşların her biri, on yıllık pratiğimiz içinde yoğrulmuşlardır ve "tam güvenimizi" hak etmişlerdir. Bu ve benzeri konularda, geçmişimizde ki çarpık bölünmeye kimse itibar etmemeli, oraya sığınarak sorun çıkarmaya kalkışmamalıdır. "Büyük bir yürüyüşte, küçük sorunları öne çıkarmak, aslında yürümek istememenin ifadesidir". Bizce yoldaşların, örgütsel sürecimiz ve pratiğimiz içinde gözetecekleri en önemli husus, "militan önderliğimizi" yaratmak olmalıdır. Eğer, son derece uyumlu ve yoldaşça birbirine bağlı sınıf mücadelesinin de "hakkını veren", "önder militanlar grubunu" omuzlarımız üzerine çıkarabilirsek, Kürdistan'ın kaderinide avuçlarımızın içine almış olacağız. Komünistler örgütünün çelikten organlarını ve kollarında bu "militan önderlik" yukarıdan aşağıya çatacaktır. Bu "militan önderlik içinden" liderlik kurumunun çıkarılmasında örgüt ve kitle mücadelesi bakımından gereklidir diyoruz. Unutmayınki, "bana bir komünistler örgütü verin, Kürdistan'ı alt-üst ederim" diyebileceğimiz tarihsel bir andayız.

İkinci not; bugün uluslararası komünist hareketin önünde çözülmesi gereken birçok sorunun bulunduğu, yoldaşlarda biliyorlar, görüyorlar. Biz, yoldaşların artık bu tür meselelerde çözümler üretecek yetkinlikte olduğuna inanıyoruz. O yüzden, bu tür sorunlarda, geçmişte olduğu gibi edilgen olmamalıyız. Uluslararası komünist harekete pratikte olduğu gibi, teoride de katkıda bulunmak görevimizdir. Örneğin dünya üzerinde revizyonizmin bütün ihanet cephelerinin Stalin'in şahsında Marksizme Leninizme yönelttikleri "yeni" saldırı dalgasına Kürdistan'dan da bir "karşı duruşun" katılması önemlidir. Son sözümüzü kısa keseceğiz. Başarılar diliyoruz. Başaracağınıza inanıyoruz.

Örgüt tüzük ve programını daha net bir şekilde, kısa olarak şöyle tarif edebiliriz: Örgüt; kişilerin bir iş, bir amaç ve bir ideal uğrunda işbölümüne giderek oluşturdukları örgütlü bir bireyler topluluğudur. Tüzük; bireylerin işbölümü esnasında birbirlerine karşı görev, sorumluluk, yetki ve ilişkilerini belirleyen onlara biçim veren yazılı nizamnamedir. Program; işbölümüne giden insanların gerçekleştirmeyi amaçladıkları işler topluluğudur. Bu söylediklerim her kesin kabul edebileceği örgüt tüzük ve program hakkındaki genel tariflerdir. Örgütlenme türleri oldukça değişiktir. Devrimci örgüt modeli, sadece diğer örgütlenmelerin yanında emekçi sınıfların menfaatlerini gözetleyen bir örgüt biçimidir. Örgüt biçimleri o kadar çok farklılıklar arz ederki; aralarındaki birçok benzerliğe rağmen ayrılıklar nitelik farklılığına kadar varır.

Çevre, grup, devrimci örgüt, parti motivasyonlarıyla ortaya çıkan insan toplulukları hakkındaki düşünceler devrimci saflarda oldukça farklıdır. Günümüzde hakim olan yanlış anlayış, henüz devrimci bir grup durumunda olan bazı örgütlenmelerin, kendilerine proleterya partisi sıfatını yakıştırmalarıdır. Bu meselenin bizim saflarda da henüz tam olarak kavrandığı söylenemez. Geçmişte bizimle hareket etmiş bazı insanların da dahil olduğu bazı çevreler; bizleri sadece bir çevre, (ki bunlar bizlere karşı yersiz ve doğru olmayan bir düşünce saplantısı içerisindedir) ler) bazıları bir grup, biz kendimiz ise henüz tam anlamıyla devrimci normlara kavuşamayan devrimci bir örgüt olarak nitelendiriyoruz. Yani mevcut örgütlenmemizi tam anlamıyla bir devrimciler örgütüne dönüştürme çabası içerisindeyiz.

Geçmişte bizimle hareket eden bazı geçici yol arkadaşları, bizim hiç bir zaman örgüt olamadığımızı vurgulamaya değin işi vardiirtmişlerdir. Bunların burada eleştirdikleri nokta, devrimciler örgütünü oluşturmuş olmaya veya olmamaya yönelik değildir. Eleştirdikleri nokta bizim asla örgüt olamadığımızdır. (!) Tüm bu konudaki sorunların üzerine birer birer gitmek zorundayız.

Birinci sorun örgüt ve örgütlenmeden ne anlıyoruz? İkinci sorun devrimciler örgütünden ne anlıyoruz? Devrimciler örgütünün diğer örgüt modelleri ile benzerlikleri ve ayrılıkları nelerdir?

Bence en ilkel ve en basit örgütlenme biçim; iki kişi arasında gerçekleştirilen işbölümü neticesinden ortaya çıkan örgütlenmedir. İşbölümünü gerçekleştirenlerin sayısının çoğalmasında oranla örgütlenmede büyüme ve örgütlenmenin nizamnamesinde genişleme kaydedilir. En basit örgütlenme dahi bazı esaslar üzerinde yükselir. Belki bu esaslar kağıt üzerinde yazılı bir nizamname haline gelmez ama, hayatın kendisi süreç ile birlikte bu esasları dayatır. Örgütlenmenin büyümesi ile orantılı bir şekilde esaslarda da artış olur. En basit atölyedeki yönetmenlikten tutunda, bir tekeldeki, bir monopol şirketteki yönetmenliğe yani tüzüğe kadar; tüm nizamnameler kendilerini belli işbölümleri neticesinde ya dayatmışlar yada bazıları tarafından kendi çıkarlarına uygun bir şekilde düzenlenmişlerdir.

Ezelden beri bir klanın, bir aşiretin, bir tarikatın, bir dinin, bir askeri örgütlenmenin, bir tekelin veya kartelin örgütlenmesi sürekli bazı esaslara dayanır olmuştur. Yalnız bu farklı örgütlenmelerin aralarındaki bağ ve şartların düzeyi oldukça farklıdır. Genellikle bir klan aşiret veya tarikatın esasları yazılı bir nizamnameye dayanmaz. Nizamname ezbere bilinir ve tatbik edilir. Büyük din, askeri örgütlenme ve tekelerde durum bundan farklıdır, nizamname yazılı hale getirilmiş ve o örgütlenmenin içerisinde olanların o yazılı tüzüğe uymaları sağlanmıştır. Bazen bu yazılı tüzüklere tek tek çıkışların olması; genel kaideyi bozmaktadır. Örgüt modellerindeki ve nizamnamelerindeki çeşitlilik toplumdaki farklı sınıflardan dolayı doğar. Köleci dönemden tutunda günümüze dek birçok örgütlenme modeli ortaya çıkmıştır. Geçmişin örgüt modelleri yeni toplumlara miras kalaraktan çeşitli biçimlere bürünmüş, ve yeni bir kılıf altında varlıklarını sürdürür olmuşturlardır. Her yeni toplumda eskiden miras kalanların yanında yeni örgüt biçimlerinde ortaya çıkmıştır. Tabii ki her yeni çıkan yeni örgüt biçimi; kendisi ile beraber yeni bir nizamnameyi de beraberinde getirmiştir. Günümüz dünyası eskiden kalma örgüt modellerinin yanısıra, yeni birçok örgüt modeli ile doludur. Leninist örgüt modeli modern çağımızın başında ortaya çıkmış, binsekizyüzlerin sonlarındaki emekçi sınıfların örgütlenmelerinde büyük oranda ilham almış bu yeni örgütlenmelerden bir tanesidir.

Günümüzdeki mevcut tüm örgütlenmelerin ayrı ayrı tanımlamalarını yapmaktan çok, bir şeye dikkat etmek gerekir; mevcut örgütlenmenin işlevi nedir? Hangi sınıflara hizmet ediyor? Yani bir kooperatif, bir anonim şirket veya büyük bir tekelin ayrı ayrı tüm özelliklerini sıralamaktan çok, bunların hangi sınıfların hizmetinde olduğuna bakmak gerekir. İstiznasız tüm işbölümleri neticesinde ortaya çıkan örgütlenmeler iki türlüdürler; a-gönüllü işbölümleri neticesinde ortaya çıkan örgütlenmeler (devrimci örgütlerde olduğu gibi), b-zoraki işbölümleri neticesinde ortaya çıkan örgütlenmeler (hakim sınıfların yarattıkları tüm işbölümlerinde olduğu gibi). Gönüllü işbölümünün olduğu örgütlenmelerde; örgütün nizamnamesi, o örgütlenmeye katılanların ortak iradesi neticesinde oluşur ve ortaya çıkar. Ortak irade neticesinde ortaya çıkan tüzüğe göre gönüllü işbölümcüleri kendi yönetici organlarını seçerler. Seçilen yöneticiler sovyet esasına göre görev yaparlar, onları seçenler istedikleri zaman onları görevlerinde alabilirler, Sovyet modelindeki işbölümü her alanda gönüllü istek ve gönüllü disipline dayanır. Zoraki olarak üyelere dayatılan hiç bir şey yoktur. Zoraki işbölümlerinde, tepedeki yönetici organın dışında hiç bir kimsenin söz hakkı yoktur, olsa dahi bu sadece göstermeliktir. Bu işbölümü, işbölümünde yer alanların tek tek hizmetinde değil; bunun tam aksine bir avuç insanın hizmetindedir. Zoraki işbölümlerinde yönetici organlar, işbölümünü oluşturanların ortak iradesi neticesinde seçilmezler, onların iradesi neticesinde görevlerinden geri alınmazlar. Gönüllü işbölümleri ile zoraki işbölümleri, ve gönüllü ortak nizamname ile zoraki kast nizamnamesi arasındaki en bariz ay-

rım; birinin işbölümünde çalışanların tümünün istek ve iradesi neticesinde doğması, diğerinin ise işbölümünde çalışanlardan bir avuç insanın istek ve iradesine dayanmasıdır.

KAWA'nın bir örgüt olmadığı suçlaması doğru ve aslı olmayan bir suçlamadır. Bunu diyenler örgütlenmenin ne olduğunu anlamıyanlardır. KAWA'nın bünyesi içerisinde binlerce insan yer almıştır, ve bunlar düzeyi ne olursa olsun kendi aralarında gönüllü bir işbölümüne gitmişlerdir. Bu işbölümünde yer alanlar tamamıyla kendi istek ve iradele-ri neticesinde işbölümüne katılmışlardır. KAWA hareketi- ne katılım hiçbir zaman zoraki yollarla olmamıştır. Tüm KAWA taraftarları; KAWA çizgisini doğru buldukları için harekete katılmışlardır. KAWA'daki tüm faaliyetler; örgü- tün çizgisini savunan tek tek taraftarların istek ve iradesi neticesinde gerçekleşmiştir. Ama KAWA'daki işbölümünün henüz bir devrimciler örgütündeki işbölümü seviyesine ulaşmadığı eleştirisi doğrudur. Zaten günümüzde, KAWA'daki işbölümünü böyle bir düzeye çıkarmanın mücadelesini ver- miyormuyuz? Başta dediğimiz devrimci bir tüzük olmadan; devrimciler örgütü düşünülemez. Bu oldukça doğru olan bir şeydir. Bazı yoldaşlar şu eleştiriyi getireceklerdir; KAWA düşüncesinin Kürdistan'da şekillenmeye başlaması 1974,1975 kuruluşu 1976,nasıl oluyorda KAWA kendisine özgü bir ni- zamname yayınlıyamadı?Bugüne kadar niçin bekledi? 1976-1987 yılları arasında KAWA hangi esaslar doğrultusunda yönetil- di? Bu konuya ilişkin soru ve eleştiriler kısmen haklı bir temeldedir. Şunu belirtmemiz gerekirkı KAWA örgüt olarak çıkışıyla beraber Marksizmi-Leninizmi savunmuştur. Mark- sist-Leninist örgütlerdeki örgütlenme normları beş ayağı beş yukarı aynıdır. Yalnızca ülkelerin somut özelliklerin- den hareketle bazı ayrılıklar görülür. Çünkü her ülkenin sosyo ekonomik yapısı ve ulusal şekillenmesi aynı değildir. Kimisi halen köleci ilişkiler içerisinde yaşarken, kimi- sinde emperyalist tekeller cirit atmakta, kimisinde de sos- yalizm inşa edilmektedir. KAWA Marksist-Leninist normlar doğrultusunda örgütlenmeye çalıştığı için, mücadelenin seyri içerisinde diğer sorunlarının yanında kendisine ve tam anlamıyla Kürdistan'a özgü Marksist-Leninist bir nizamna- menin çıkışını geciktirmiştir. KAWA bir taraftan kendisini Marksist-Leninist normlarla yönetmeye çalışmış, ama diğer taraftan sırf kendi ülkesine özgü Marksist-Leninist bir tüzüğün çıkarılıp hayata geçirilmesini savaşlamıştır. Şüphesiz bu bir zaaf ve gerçek anlamdaki bir devrimciler örgütü ile bağdaşmayan bir durumdur. Bazı yoldaşlar bunu büyük bir hata, bazıları büyük bir eksiklik olarak değer- lendirebilirler. Değerlendirmeleri ne olursa olsun henüz geç kalmış sayılmayız, önmümüzde henüz uzun bir mücadele yo- lu var, zararın neresinde dönülür ve işin doğrusu yapılırsa kârdır. Ben şuna inanıyorum ki, eğer KAWA baştan beri kendi ülkesine özgü komünist bir nizamname oluşturmuş ol- saydı; geçmişte yaşadığımız örgüt için bir dizi keşmekeşlik çıkımyabilirdi. Bugün devrimciler örgütünü henüz yaratama- mız dahi olsaydı; devrimciler örgütüne,günümüzde olduğum- uz yerden daha da yakında olurduk. Günümüzde değin genel Marksist-Leninist normlarla idare edildik, bu yeterli de-

gildir; bu aşamadan sonra Marksist-Leninist normların ül-
kemizin özgül koşulları ile birleşmesi neticesinde or-
taya çıkacak normlarla kendimizi idare etmeli ve yönetme-
liyiz. Devrimciler örgütüne dönüşüp dönüşmemizde buna
bağlıdır. Yıllar sonra da olsa hareketimizin bir tüzük
taslağına kavuşması küçümsenmeyecek önemli bir adımdır. Tüm
kadro ve üyeler mevcut tüzük taslağına ilişkin görüşlerini
belirtmelidirler. Tüzük taslağını eleştirirken; genel eleş-
tirilerden çok, eleştirileri somut ve önerileri ile beraber
yapmak gerekir. Yani şurası şöyle değişmeli, şuraya şu ek-
lenirse daha iyi olur denilebilinmelidir. Bu tüzük taslağı
bugünkü örgüt yapımıza uymuyor, bunu tartışmaya dahi ge-
rek yoktur anlayışı; oldukça sakat, ve bizleri ilerletmi-
yecek nitelikte bir anlayıştır. KAWA parti öncesi dönemi
yaşıyor. Hepimizin amacı bir an önce KAWA'yı Kürdistan Kom-
ünist Partisi aşamasına getirebilmedir. Elimizdeki tüzük
taslağı yılların birikim ve tecrübesi neticesinde ortaya
çıkıştır. Bu asla küçümsenmemelidir. Eğer bugün bir tüzük
taslağı üzerinde tartışıyorsanız; bu gündümüzdeki durumumu-
za denk düşen bir tüzük taslağından ziyade, geleceğin ko-
münistler örgütünün tüzük taslağı olmalıdır. Genel Marksist
Leninist normlar doğrultusunda, KAWA'yı bir on sene daha
idare etmek pekâlâ mümkündür. Fakat yalnızca bununla yetin-
mek, bizleri hedeflediğimiz esas amaca vardılmaz. Gündümüzde
ihtiyaç duyduğumuz şey Kürdistan'a özgü devrimciler örgütü
ve onun devrimci tüzüğüdür. Devrimciler örgütünü hedefle-
diğimiz için, onun tüzüğünde "KAWA, (başka bir isimde ola-
bilir. bn.) Kürdistan işçi sınıfının ve emekçi halkının Len-
inist örgüt normlarına göre kurulmuş örgütlü öncü müfre-
zesi ve onun örgütlenmesinin en yüksek biçimidir" (KS, Adar
1987, s.8) şeklindeki açıklama hiçte yanlış ve abartılmış
bir tanımlama olarak değerlendirilemez. Tüzük taslağındaki
bu açıklama doğrudur. Kuracağımız devrimciler örgütü bu sı-
fata sahip olmak zorundadır. Yoksa ona devrimciler ör-
gütü veya Kürdistan Komünist Partisi sıfatını yakıştıramamız
mümkün değildir. KAWA'nın omuzlarında yükselecek Kürdistan
Devrimciler Örgütü; tüm ideolojik sorunlarda iddialı ol-
duğu gibi, devrimci tüzük, millî kurtuluş savaşı ve devrim
konusunda da iddialı olmak zorundadır. İddialı olmadığı
taktirde Kürdistan'daki koşullar ve sınıf mücadelesi; böy-
le bir örgütlenmenin gelişmesine müsaade etmez.

Tüzük taslağının yayınladığı Koma Sor'un onuncu say-
fasındaki; "KAWA'nın amacı, Kürdistan emekçi halkının em-
peryalizme, sömürgeci faşist ilhaka ve bir avuç feodal
burjuva sınıfa karşı verilen ulusal ve sosyal kurtuluş sa-
vasının önderi ve tarihî örgütleyicisi olmaktadır. Kürdistan
halkının özgürlük ve bağımsızlığını kazanmak, feodal burju-
va sınıfların sömürsünü ortadan kaldırıp halk iktidarını
kurmaktır" tanımlamasından hareketle; KAWA'nın ufkunu yalnızca
halk demokrasisi ile sınırladığı ve bunun küçük bur-
juva örgütlenmelere has bir olay olduğu şeklindeki eleştiri
haksız ve yersizdir. KAWA'yı henüz yeterince tanıyama-
maktır. Ki, aynı tüzük taslağının yayınladığı bir başka
bölümde şu ibareler vardır: "KAWA'nın nihai amacı -herkes-
ten yeteneğine göre, her kese ihtiyacına göre- ilkesinin
uygulandığı komünist toplumu kurmaktır." (a.g.KS, s.13-14)
Burdaki belirlemede de görüldüğü gibi KAWA ufkunu hiçte,

yalnızca halk demokrasisi ile sınırlandırmamıştır. Anlaşılan eleştiriyi yapan arkadaşın gözünde bazı bölümler kaçmış ve arkadaş gereksiz bir eleştiri yapmıştır.

Tüzük taslağı birçok yönüyle iyi olmasına rağmen; henüz kendi içerisinde bir dizi eksikliği ve gözden kaçan noktayı bulundurmaktadır. Tam ve mükemmel bir tüzüğün oluşması henüz tamamıyla mümkün değildir. Kurulacak devrimciler örgütü her yeni kongresinde; tüzüğün yapısını ve işlemiyen yönlerini yeniden gözden geçirecektir. Fakat bizler ne pahasına olursa olsun, gündümüz şartları için en mükemmel tüzüğü çıkarmanın mücadelesini vermeliyiz. Ki, ilerisi dönemlerde devrimci örgütümüz kesmekeşlikler deryası içinde boğulmasın.

Tüzük taslağında gözden kaçan ve eksik olan noktalar nelerdir?

1-Üyelik sorununda bir muşlaklık ve çelişki vardır. Tüzük taslağının bir bölümünde bu konuya ilişkin şöyle denilmektedir: "Üyelik şartı: Örgütümüzün program ve tüzüğünü kabul eden ve bunun gereği olarak, program ve tüzüğün amaçlarını aktif olarak hayata geçirmek için mücadeleden, bu doğrultuda hareketin temel örgütlerinden birinde çalışan, hareketin organlarının kararlarına uyan ve uygulayan ve üyelik aidatını düzenli ödeyen herkes hareketimizin örgüt üyesi olabilir." (a.g.KS,s.14)Üyelik sorununa ilişkin bir başka bölümde ise şöyle deniliyor: "Adayların harekete kabul edilme şartları: Harekete alınacak adaylar üç gruba ayrılırlar; a-Kent emekçisi olmak, sanayi işçisi ve bu kategoride olmak; b-Yoksul ve orta köylüler katmanlarından olmak; c-Aydınlar tabakasından olmak." (a.g.KS,s.16) Görüldüğü gibi bu iki bölüm birbiri ile çelişmektedir. Başka bir yoldaşında değindiği gibi bence sahife onaltıda geçen bölüm tümü ile tüzük taslağından çıkartılmalı; üyelik şartı adı altından geçen bölüm aynen bırakılmalı veya kısmen genişletilmelidir. Bence düşünce şu olmalıdır: hangi sınıf kökenli olursa olsun bizim dünya görüşümüzü kabul eden, tüzük ve programımızı kabul edip hareketimizin herhangi bir biriminde örgütün amaç ve idealleri doğrultusunda faaliyet yürütmek isteyen herkes, örgütümüze üye olabilmelidir.

2-Uluslararası komünist harekete yaklaşımda şu açıklamalara yer verilmiş:"KAWA, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in büyük fikir ve teorilerinin muzafer bayrağını yücelten ve III. Enternasyonalin devamı olan bugünkü uluslararası komünist hareketin devrimci bir müfrezesidir. O, kardeş gördüğü komünist partilere tam eşitlik ve işlerine karışmama ve karşılıklı enternasyonalist işbirliği ve yardımlaşma ilişkisine bağlı olarak ilişki kurar ve geliştirir. Tek sosyalist ülke olan Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ve AEP ile diğer ülkelerde mücadele eden Marksist-Leninist partilerin kararlı destekçisidir." (a.g.KS, s.13) Bence bu bölümde "Tek sosyalist ülke olan Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ve AEP ile diğer ülkelerde mücadele eden Marksist-Leninist partilerin kararlı destekçisidir."olarak geçen bölüm tamamen çıkartılmalıdır. Diğer bölüm aynen kalmalıdır. Çıkartılmasını istemediğim diğer bölüm bizim UKH ye ilişkin tavrımızı yeterince vurgulamaktadır. Bunun dışında AEP ve Sosyalist Arnavutluk Halk Cum-

huriyetine ilişkin görüşlerimiz Uluslararası Komünist Hareketi değerlendirecek yazımızda zaten yeterince açıklanacaktır. AEP'in ve SAHC'nin özel olarak bizim örgüt anayasamıza girmesine gerek yoktur. AEP'in kararlı destekçisi olup olmamayı şimdiden tüzüğüme koymak, şimdiden AEP ile her türlü bağımlılık ilişkisine girmek demektir. Günümüzde özellikle de ideolojik olarak, AEP'in ülkemiz devrimi konusundaki muğlak ve yanlış anlayışından dolayı; meseleye oldukça titiz, komünist-aydın bir kafa ile yaklaşılmalıdır. Bence günümüzde AEP'in birçok kazanımı ve dünya komünist hareketine kazandırdığı devrimci değerleri savunulmalı, ama hatalarında dostça eleştirilmelidir. Kürdistan'da komünist olup olmama veya devrimciler örgütü olup olmama; AEP'in sadık destekçisi olup olmamaya bağlı bir olay değildir. Ben örgüt anayasamızda başka bir partinin veya devletin kararlı destekçisi olma türündeki ibareleri oldukça yanlış ve hatalı görüyorum. Enternasyonalist savunmak, diğer ülkelerin komünist partileri ile kardeşlik ilişkileri geliştirmek her alanda sadıklık demek değildir. İnsan bir yere sürekli sadık kalınmak zorunda bırakılmı, ister istemez o yerin işlediği hata ve zaafılarına savunmak zorunda bırakılır. UKH ilişkin görüşlerimizi açarken kiminle ne derecede yakınlık içerisinde olduğumuzu zaten belirtmek zorundayız. Kürdistan'da kimileri A'cı, kimileri B'ci, kimileri C'ci, bizim de illada D'ci olarak tanınmamızın gerektiriyor. Enternasyonalist savunmamız, Enternasyonalin gönüllü bölüğü olmayı kabul etmemiz ve de ülkemizde komünizm ülküsü için mücadele vermemiz Marksist-Leninist örgüt olmamız için yeterli değildir? Bence yeterlidir. Lenin yoldaşında vurguladığı gibi; "en büyük enternasyonalizm kendi ülkesinde devrim yapmak için çalışmaktır."

3-Tüzük taslağında bence bir madde eksiktir şöyleki; Bir konferansa, bir kongreye veya hareketin herhangi bir üst toplantısına delege olarak katılmış biri, çeşitli nedenlerden dolayı hareketten atılmış, uzaklaştırılmış veya eski konumundan düşürülmüş ve o kişi yalnızca düşüncelerinden dolayı hareketin bu tavrına maruz kalmış ise; o delege istiyorsa bir sonraki konferans, kongre veya üst toplantıda kendisini savunabilmelidir. Tabii ki düşman saflara geçmiş ve hareketin yapısını kısmen dahi olsa deşifreye girmiş ise. Bu konuya ilişkin bir madde formüle edilmeli ve tüzük taslağına eklenmelidir.

4-Hareketten haksız yere ihraç edilmiş üyeler için şöyle deniliyor: "Bir üyenin haksız yere ihraç edildiği ortaya çıkarsa, ihraç olayını daha önce incelemiş olan Merkez Denetim Komisyonunun kararı ve Merkez Komitesinin onayı ile tüm hak ve itibarı geri verilir. Bu durumda örgüt üyesinin geçmiş üyeliği geçerli sayılır." (a.g.KS, s.17) Bence haksızlığa uğramış üyenin itibarını geri iade etmek yeterli değildir. Üyenin haksızlığa uğramasını sağlamış organlar eleştirilmeli gerektiğinde çeşitli cezalara çarptırılmalıdır. Yanlış rapor verenler gerekiyorsa kendi görevlerinde alınmalıdır.

5-Merkez Komitesi üyesi konumunda olan birinin üyelikte düşürülmesine ilişkin şöyle bir madde vardır: "Hareketimizin bir Merkez Komite üyesinin hareketten ihraç edilmesine veya aday üyeliğe düşürülmesine Merkez Komitesi üçte iki çoğunlukla karar verir." (a.g.KS, s.17) Bu maddeye

ilişkin sorun daha da geniş açıklanmalıdır. Komünist örgütlenmenin esaslarından bir tanesi; bir kişiyi bir göreve seçenlerin, onu istedikleri zaman çoğunluğun kararıyla görevden geri alabilmeleridir. Yukarda alıntı olarak aktardığım madde komünist örgütlenmenin bu esası ile çelişki halindedir. Çünkü Merkez Komitesini seçen kongredir. Merkez Komitesine seçilenler kongre delegelerinin çoğunluğunun oylarıyla seçilmişlerdir. Yukarda bahsini ettiğim komünist kuraldan hareket edersek, ancak Merkez Komitesi üyesi olan birini hareketin kongresi görevinden geri alabilir. Tabii ki özel durumlar hariç. Örneğin düşman saflara geçmiş bir MK üyesinin görevinden alınması için hareketin yeni kongresi beklenemez. Hele hele Kürdistan gibi bir ülkede sık sık aralıklarla kongre toplamak oldukça güçtür. Böyle özel bir durumda MK üyelerinin çoğunluğunun kararıyla düşman saflara geçmiş veya bu eğilimde faaliyet içine girmiş MK üyesi derhal hareketten atılmalıdır. Hareketin geleceği ve ülkemizin devrimi için bu zorunludur. Bunun gibi başka özel hallerde doğabilir. Böyle sine vahim durumlarda MK üyelerinin çoğunluğunun kararıyla hareketten atılma sağlanmalıdır. Özel hallerin dışında örneğin öyle durumlar olurki; yeni bir siyasi gelişme karşısında bir MK üyesi farklı tavır alır (birden fazlada olabilir) ve bir türlü MK'nın çoğunluğu tarafından ikna edilemez (edilemezler), ikna edilemeyen MK üyesi (Üyeleri) bu konuda MK'nın çoğunluğunun dışında farklı bir rota izlemeye başlar (başları), ve görüşlerinde de bu farklı yolda propağanda etmeye başlar (başları). Ben böyle bir kişiyi (kişileri) hareketin Merkez Komitesinin çoğunluğundan çok, hareketin kongresinin görevden almasını daha uygun buluyorum. Bazı yoldaşlar bunu iki farklı çizginin bir arada olması olarak değerlendireceklerdir. Bu yanlıştır Marksist-Leninist partilerde farklı sistemleşmiş çizgiler bir arada olamazlar. Fakat çok özel hallerde geçici olarak iki farklı çizgi gibi görünen durumlar ortaya çıkabilir, ortaya çıkan ve farklı gibi görünen çizgiler hareket içerisinde sistemleşmediği müddetçe iki farklı çizgi yani iki farklı parti olarak değerlendirilemez. Kongre kararı ile görevinde alınan bir MK üyesinin (Üyelerinin); hareketten kopup kendi başına (başlarına) bir hizip oluşturma şansı (şansları) sıfırdır. Böyle bir girişim olsa dahi kısa sürede sonu hüsrandır. Merkez Komitesinin çoğunluğunun kararıyla, yeni hayati meselede ayrı düşünüldüğü için (Bir MK üyesinin diğerlerinden bazen ayrı düşünmesi gayet doğaldır. Fakat tartışmalar neticesinde MK'nın çoğunluğunun kararına uymaması doğal değildir.) görevinden alınan MK üyesi (Üyeleri) hareketin çevresinde haksızlığa uğradığının propağandasını yapacak (yapacaklar) ister istemez birçok insanı geçici de olsa etkileyebileceklerdir (etkiliyebileceklerdir). Bu noktada özellikle amip gibi parçalanmış ve kısa süreli aralıklarla yeni isimler altında faaliyet yürütmeye çalışan grup ve hareketlerin geçmiş ve günümüzdeki konularını iyi incelemek gerekir. Bence bunlar arasındaki bölünmelerin nedeni yalnızca farklı sınıflara hizmet edip etmemelerinden yatmamaktadır. Geçmişte KAWA içerisinde olan bölünmede bu duruma ilişkin iyi ve ders alınacak bir örnek değildir? Bence bu sorun

oldukça önemli ve kilit bir sorundur. İlerde hareketimizin sürekli tek yumruk ve yek vücut halinde hareket edip edememeside bu kilit soruna bağlıdır. Bence bu sorun daha detaylı olarak açılmalı gerekiyorsa tüzük taslağının dışında çeşitli örnek ve özel hallere ilişkin tartışılmalıdır.

6-İl Komitelerinin yanında bence görev ve yetki alanları bir İl Komitesi kadar olan, ve direk Merkez Komitesine bağlı Kır Üst Komiteleri (isim farklı da olabilir) oluşturulmalıdır. Türk devleti yerleşim birimlerini mezra, köy, nahiye, kasaba, il şeklinde sınıflandırmış ve devlet mekanizmasını ona göre inşa etmiştir. Biz örgütlenirken hiçte bu sınıflandırmaya göre hareket etmemiz gerekmiyor. Kürdistan nüfusunun ezici çoğunluğu kırlarda olduğu düşünülürse ve bazı illere bağlı yerleşim alanlarının dağınıklığı göz önüne alınırsa; Kır Üst Komitelerine ihtiyaç olacağı kendiliğinden görülecektir. Ki, böyle yerleşim alanları vardıkı hiçte ilişkilerinin olmadığı diğer büyük yerleşim alanlarına bağlanmışlardır.

7-Tüzük taslağında Halk Ordusunun oluşturulmasına ilişkin şöyle bir bölüm var: "Hareketimiz, sömürgeci faşist orduları tasfiye etmek için mücadele süreci içinde halk ordu birliklerini oluşturur. Halk demokrasisi iktidarının şiddet ve zor yoluyla kurulmasının ve devrimin kazançlarının savunulmasının temel gücü olan halk ordusunu halkın silâhlandırılması temelinde kurulmasına önderlik eder onu yönetir." (a.g.KS, s.11) Bence Halk Ordu Birlikleri için, yani askeri örgütlenme için başlı başına bir tüzük gereklidir. Belki günümüzde askeri bir örgütlenmeye henüz gerektiği gibi ihtiyaç duymuyoruz. Çünkü örgüt olarak bu merhaleden henüz uzaktayız. Ama askeri örgütlenme diğer birçok önemli sorunun yanısıra, hayati ve canalıcı bir sorundur. Bir dönem sonra harekete bağlı askeri birimler yeniden oluşturulmalıdır. Geçmişte KAWA'nın iki kanadında askeri örgütlenmeyi yaratma girişiminde bulundu. Geçmişte PSSK ve KPSK'nın sınırlarının nerede başladığı belli değildi KAWA'cı olan her kes aynı zamanda PSSK'ci veya KPSK'ci idi. Eğer KAWA Kürdistan Kızıl Ordusunu kurmayı önüne hedef olarak koyarsa günümüz şartları için tüzük taslağına bazı yeni maddeler ekliyerekten sorunu çözebilir. Ama, eğer KAWA Kürdistan Halk Ordusunu inşa etmeyi önüne görev koyarsa bu örgütlenmeye ilişkin halkın anti sömürgeci Millî Kurtuluş Cephesine bağlı olarak, başlı başına bir halk ordusu tüzüğünü hazırlamak zorundadır. Buna geleceğe ait bir görev olarakta bakılabilir. Zaten tüzük taslağında da mücadele sürecine bağlı olarak Halk Ordusunun inşası düşünülmüştür.

8-Kürdistan'ın diğer parçalarındaki örgütlenmeye ilişkin şöyle bir belirleme var; KAWA "diğer parçalarda örgütlenmeyi asla milliyetçilik olarak kavramaz ama bugünkü maddi yaşam koşullarından, Kürdistan ulusal kurtuluş tarihi deneyiminden ve gelecekteki muhtemel gelişmelerden hareketle bu sorunu formüle eder. Bunun için diğer parçalarda Marksizmin-Leninizmin propagandasını yapar ve gerçek komünistlerin örgütlenmeleri için hiç bir yardımcı esirgemez." (a.g.KS, s.12) Bence özellikle bu alintıdaki

son cümle tüzük taslağından çıkartılmalıdır. Burada sanki başka bir ülkenin komünistlerine enternasyonalist bir yardım yapılıcakmışcasına bir anlam çıkıyor. KAWA'nın Kürdistan'ın diğer parçalarında direk örgütlenme içerisine gireceği, daha net cümlelerle vurgulanmalıdır.

9-Hareketin yönetici organlarının seçimi ile ilgili tüzük taslağında şöyle denilmiştir: "Hareketin bütün yönetici organları, temel örgütlerin toplantılarında ve konferanslarda aşağıdan yukarıya doğru seçimle oluşurlar;..." (a.g.KS, s.18) Bence bu seçilme yöntemi genelinde doğru olmasına rağmen durumdan duruma değişir. Henüz yeni örgütlenme içerisine girmiş veya düşmanın ağır saldırıları neticesinde bir yenilgi dönemi yaşamış henüz tam olarak ayakları yere basmamış devrimci bir örgütlenmede aşağıdan yukarıya doğru seçim yöntemi doğru değildir. Böyle hallerde atamalar yukardan aşağıya doğru yapılmak zorundadır. Bu kısmen anti demokratikliği içinde barındıracaktır. Fakat devrimci hareketin sağlıklı gelişimi ve ülke devriminin zaferi için bu zorunludur. Yalnız, eğer bir örgütlenmede yukardan aşağıya doğru atama sürekli sistemleştiriliyorsa, o örgütlenmede anti demokratikliğin tehlike çanları çalıyor ve örgüt gerçek anlamda bir devrimciler örgütü olmaktan çıkıyor demektir. Bu soruna ilişkinde Tüzük taslağına yeni maddeler ve açıklayıcı bölümler eklenmelidir.

10-Dünyanın çeşitli ülkelerinde kurulmuş komünist partileri ile totaliter partiler arasında temelden bir farklılık olmasına rağmen; birde benzer yön vardır. Totaliter partilerde genel sekreter ölünceye kadar partinin başında kalmaktadır. Komünist partilerde de durum bundan farklı değildir. Bazı istisnaların olması bu genel durumu değiştirmemektedir. Normal burjuva partilerde genel sekreter pekâlâ çeşitli aralıklarla değişebilmektedir. Geçmişten bu yana normal burjuva, ve totaliter partilerin yanında kurulmuş bir dizi komünist partisi mevcuttur. Tüm bu partilerin tarihlerini incelediğimizde; günümüzdeki mücadele için çıkarabileceğimiz birçok önemli ders vardır. Bence komünist partilerinde gelenek haline getirilmiş; genel sekreterin ölünceye kadar parti başkanı kalması olayı iflaz etmiş klasik bir yöntemdir. Bu yöntem artık tüm Marksist-Leninist parti ve örgütlerce tarihin çöplüğüne atılmalıdır. Çünkü bir kişinin uzun yıllar tek başına bir harekete genel sekreter olmasıyla birlikte; harekette yalnızca genel sekreterin kafasına uyan bir kast-bürokratik yapının ortaya çıkması tehlikesi doğar. Günümüzde revizyonist karşı-devrimci örgütler haline dönüşmüş; eski komünist partilerin geçmişlerinde çok şey öğrenmemiz gerekiyor. Bence bir hareketin genel başkanı ne kadar komünist düşünce ve ahlaka sahip olursa olsun; genel başkanlık sıfatını kullanarak hareket içinde kendi mantığına göre doğru olan birçok değişikliği yapmaya girişir. Bir kişinin tek başına uzun yıllar harekete lider olması demek; o kişinin uzun yıllar boyunca kendi mantığına göre doğru olan birçok değişikliğe girişmesi demektir. Eğer yapılan değişiklikler doğru değil ve uzun bir aralıca kapsıyorsa; parti veya devrimciler örgütü uçuruma doğru gider. Belli bir aşamadan sonra; tüm parti örgütlerini sarmış bürokratik

kast urundan partiyi kurtarmak artık mümkün olmayacaktır. Fakat sadece bir veya iki dönem aralıkla partinin genel sekreterliğine seçilmiş bir yoldaşın, partide uygulayabileceği yanlış politikayı her zaman düzeltebilme olanağı vardır. En azında böyle bir kişinin bilerek veya bilmeyerek; partide bir bürokratik-kast urunun doğmasına neden olması, partiyi tümüyle tehlikeye sokmamaktadır. Çünkü böyle bir uru partinin bir sonraki kongresinde tamamiyle kesip atma olanağı vardır. Çeşitli yapılar içinde ortaya çıkan urlar arasında büyük farklılıklar mevcuttur. Urun tüm bünyeyi tehlikeye sokmadığı, halen başlangıç halinde olduğu yapılarda; bünyeyi iyi bir tedavi ile kurtarmak mümkündür, fakat urun tüm bünyeyi etki alanı içerisine aldığı andan itibaren bünyeyi kurtarmak artık mümkün değildir. Onun için ben şunu öneriyorum; bir kişi partiye en fazla üst üste iki dönem aralıkla genel sekreter olabilir. Üçüncü dönemde başka bir yoldaş genel sekreterliğe getirilmelidir. Kişi dâhi ve deha dahi olsa üç dönem aralıkla harekete genel sekreter olmamalıdır. Partinin önderliği sürekli kolektif olmalı ve kolektif önderliği yapan yoldaşlar arasında; birden fazla genel sekreter vasıflarına sahip insan olmalıdır. Eğer parti kendi bünyesi içerisinde birden fazla genel sekreter vasıflarına sahip insan yetiştirememişse; ona komünist örgüt denemez. Komünist örgütler tek tek dâhilerin, kahramanların ve kişilerin örgütleri olamazlar. Komünist örgütlenmelerde baştan sona kadar bir kolektivizm hakim olmak zorundadır.

Bazı yoldaşlar diyeceklerdirki; bir kişinin uzun yıllar ölünceye kadar harekete genel sekreter olması, bir dizi avantaşı içinde barındırır. Partiyi yönetebilme, partiyi en iyi şekilde dışa karşı temsil edebilme tecrübelerinin bir kişide birikmesi, ve o kişinin bu tecrübelerini partinin gelişmesi için en iyi şekilde kullanması avantaşı vs. Tabiki bu sadece için bir yanıdır. Diğer yandan uzun yıllar partinin başında kalmış bir kişinin; partiyi yanlış bir rotaya, anti-demokratikliğin rotasına oturtma tehlikesi vardır. Bundan dolayı bir kişinin tek başına ölünceye kadar harekete genel sekreter olmasını oldukça tehlikeli ve sakıncalı görüyorum. Günümüzdeki revizyonist birçok partinin konumu bu konuya eşitlenmez için yeterli neden olmalıdır. Tüzüğe bu konuya ilişkin bir madde eklenmelidir.

Daha önce diğer bazı arkadaşlarında dokundukları noktalara yeniden değinme gereksinimini duydum. Ki, tüzük taslağına yapılan eleştiri ve önerilerin hangi noktalarda odaklaştıkları daha net bir şekilde görülsün diye. Her şeyiyle mükemmel bir tüzük yaratmamız belki mümkün olmayacaktır, ama tüm yoldaşların tartışması neticesinde çıkacak tüzük bizleri birbirine bağlayacak çelik halat olacaktır. Onun için bir daha, henüz tüzük taslağına ilişkin görüş belirtme gereksinimini duymayan arkadaşları görüş belirtmeye davet ediyorum...

direnişte vazgeçmelerinden sonra, direnişin artık bir anlamı olamayacağı gerekçesiyle, DDKD davasından yargılanan Paşa Uzun ve yanındakiler, Rızgari davasından yargılanan Mümtaz Kotan ve yanındakiler ölüm orucundan vazgeçtiler. Bunları Partizan davasından yargılananlar izledi. Daha sonra KAWA davasından yargılananlardan İbrahim Yıkmaş, Sedat Kuyurlar, Yaşar Çeri direnişi bıraktılar. Cemal Miran ve Mahmut Şahin adlı tutuklular ölüm orucunu bırakmanın bir geri adım olacağını, tek tip mahkûm elbisesinin giydirilmesinden sonra, bunu diğer baskıların izliyeceğini belirterek ölüm orucuna devam etmeye karar verdiler. Bunların bu tutumu karşısında sömürgeciler ölüm orucununun 57'ci gününde geri adım atmak zorunda kaldılar. Cemal Miran adlı tutuklu ölüm orucununun 57'ci gününde kör olmayla karşı karşıya kalmıştı. Cemal Miran ölüm orucundan sonra tüberküloz olup felç oldu, ve on metre ilerisini göremez duruma geldi. Cemal Miran'ın durumu tüm ciddiyetini koruyor. Ayrıca bu tutuklu KAWA'cı olduğu iddiasıyla idama mahkûm edildi. Sömürgeciler Vedat Gönenç adlı melunun iddiaları ve yalanlarıyla birçok kişi hakkında idam kararı verdiler. Cemal Miran sadece bunlardan biriydi. Cemal Miran'ın dışında, Hanifi Yıldız, Mahmut Şahin, Yusuf Gösterici, Yaşar Çeri, Fevzi Köz ve Necmettin Uç hakkında idam kararı verildi. Bu tutukluların hepsi KAWA davasından yargılanmaktaydı. Daha sonraları Yaşar Çeri ve Necmettin Uç'un cezası müebet hapse çevrildi. Mahmut Şahin, Yusuf Gösterici'nin cezaları yaş küçüklüğünden dolayı 24 yıl ağır hapse çevrildi. Bunların dışında; A. Kuduz Doğrucu, A, Rahman Coşkun, Abas Akbaba, Süleyman Aydın, Ahmet Gültekin, Şefik Güllaçtı adlı tutuklular için de 24 yıl ağır hapis cezası verildi. Bu tutuklular arasında keza yine Celal Avcı adlı kişiye 24 yıl ağır hapis cezası verildi. Bunlardan Cemal Miran, Mahmut Şahin, Ahmet Gültekin ve Şefik Güllaçtı KAWA için siyasi savunma yaptılar.

Diyarbakır zindanlarındaki tutuklular hergün katledilmekle karşı karşıyadırlar. Sömürgeciler çeşitli bahanelerle bu zulüm cenderesindeki baskı ve işkencelerin dozajını habire arttırıyorlar. Hareketimiz Diyarbakır'da tutuklu bulunanlarla sürekli dayanışma zorunda olması gerekir. Özellikle herşeyi göze alarak Kürdistan halkının davasını sömürgecilerin mahkemelerinde alını açık bir şekilde savunan tutuklularla dayanışmanın yolları aranmalı, çeşitli uluslararası komisyonlar oluşturularak Diyarbakır'a yollanmalıdır. Sömürgecilerin halkımızın yiğit evlatlarını katletmelerine sesiz kalınmamalı hayatın her alanında çeşitli eylemlere girilmelidir.

Not: Bu yazının elimize geçmesinden bu yana epey zaman geçti ve Diyarbakır Cezaevin'de yeni direnişler gündeme geldi. 57 Günlük açlık grevinde felç olan Cemal Miran adlı tutuklu yine direnenler arasındaydı. Halkımız bu yiğit evlatlarını hiçbir zaman unutmayacaktır, direnişleri tüm kadro ve taraftarlarımıza örnek olmalıdır. Bu mektubuda esas olarak tarihi bir önemi olduğu, ve bazı küçük burjuva maceracı çevrelerin iddialarını yalanladığı (Yalnızca direnen bizim vs. şeklindeki iddialar.) ve yerle bir ettiği için yayınladık. (Koma Sor)

BİRLİK KONFERANSIMIZ GERÇEKLEŞTİ

N. Bişar

Yoldaşlar,

Hareketimiz kadrolarının, taraftarlarımızın, Kürdistan halkının ve dost güçlerin uzun zamandan beri bekledikleri Birlik Konferansımız gerçekleşmiş bulunuyor. Konferansta emeği geçmiş hareketimizin tüm iççilerini kutlarız. Konferansımızın gerçekleşmesi Kürdistan halkı içinde sevinç dalgasının yükselmesine neden olmuş, gerek yurt içinde, gerekse yurtdışı zemininde dostlarımızı sevince boğmuştur. Birlik Konferansımızın gerçekleşmesi tarihimizde yepyeni bir sahifenin başlangıcıdır. Nasıl ki ortaya çıktığımız yıllarda kısa sürede kitleler içinde kök saldık, uzun yıllardan beri derin bir bekleyiş içinde olan kitlelerimizden kısa sürede kaynaşacağımızdan kimse şüphesi olmasın. Çünkü artık yol açılmış, gençlik ve ergenlik dönemi olan ardiye yılları geride kalmıştır. Ülkemiz devriminin pratiği içinde pişmiş, azımsanmayacak sayıda kurmaya sahip hale gelmiş durumdayız. Geçmişe nazaran avantajlıyız çünkü tecrübe sahibiyiz.

Bilindiği üzere bu olgunluk devresine hiçde kolay gelmedi. İdeoloji şekillenmemizi çok zorlu ve fırtınalı şartlar altında tamamlamak zorunda kaldık. Hareket olarak şekillendiğimiz günden itibaren bir dizi zaafı ve belayı geride bıraktık. Özellikle geçmişten komünist devrimci bir mirası devralamayızımız, işimizi oldukça güçleştirdi, bizleri zor duruma bıraktı.

Birlik Konferansımızın gerçekleşmesi ile hareketimizin sancılı bir dönemi geride bırakılmış oluyor. Hareketimizin, artık tecrübelerle donanmış ve kendi bağımsız kimliğine kavuşmuş olması işimizi kolaylaştırıyor. Geçmişte bir dizi gelişmenin kuyruğuna takılmak zorunda kaldık, çünkü gelecekteki muhtemel gelişmeleri önceden kestirebilecek bir olgunluktan yoksunduk. İstinasız tüm komünist hareketlerin tarihinde bir ardiye dönemi vardır. Bu dönem yaşanmadan, adına layık bir sınıf örgütü mücadele içerisinde şekillenemez. Geçmişte bizimde yaşadığımız böyle bir dönemdi. Eğer dün yaşamasaydık bugün de varmamızın olanağı yoktu.

Birlik Konferansının gerçekleşmesi ile dağınkılık sürecini dağıtmanın ilk büyük adımını atmış bulunuyoruz. Artık çalışmalarımızı yoğunlaştırarak, geçmişte verdiğimiz devrimci mücadelenin semeresini almanın zamanı gelmiştir. Birlik Konferansı bu doğrultuda ciddi ve cesaretli kararlar aldı. Bunları bu sayımızdan itibaren tüm kadrolarımıza açıklıyoruz.

Birlik Konferansı geçmişteki kazanımlarımız üzerinde mücadeleyi yükseltmemiz gerektiğini vurguladı. Militan KAWA geleneğinin yeniden diriltilmesinin önemi üzerinde durdu. Hatalardan korkmamamız gerektiği vurgulandı. Geçmişte hareketimizin saflarında Merkez-Muhalefet olarak ortaya çıkan, ve dönem dönem karışıklı olarak hizip görünümündeki faaliyetlere kadar varan tavır ve çalışmaları mahkûm etti. Geçmişte ortaya çıkan Merkez ve Muhalefet adlı kanatların birer hizip olarak değerlendirilemeyecekleri sonucuna varıldı. Onun için halen bazı yoldaşların bu yönden terimler kullanmaları hatalı olarak değerlendirildi. Hizip görünümünde faaliyet yürüten Merkez ve Muhalefet kanatlarının hareketimizin güçlerini dağıttıkları ve

hareketimizin büyük oranda güçten düşmesine sebebiyet verdikleri saptandı. Hareket saflarında bu türden gelişmelerin bir daha tezahür etmemesi için önemli önlemler alındı. Hareketin hiyerarşik yapısı devrimci normlar doğrultusunda yeniden ayaklar üzerine oturtuldu.

Metin Gök yoldaşın ölümüyle sonuçlanan Adana olayı tüm yönleriyle açığa çıkarıldı. Olayın failleri mahkûm edildi. Geçmişte hareketimizin faaliyet yürüttüğü bölgelerde çeşitli vesilelerle meydana gelmiş, diğer önemli vahim olaylarda görüldü, o dönem ortaya çıkan provakasyon ortamının bu olaylara sebebiyet verdiği saptandı. Provakasyon ortamının yaratılmasının tek tek kadroların tavırlarıyla açıklanamayacağı, o günkü şartlarda bundan tüm hareketin sorumlu olduğu belirlendi. Bundan dolayıdırki geçmişte işlenmiş tüm hata ve zaafaların, hareketin hata ve zaafaları olarak değerlendirilmesi gerektiği saptandı.

Konferans ülkemiz genelinde yürütülmesi gereken mücadele biçimleri üzerinde tartıştı. Kendimizi yalnızca bir mücadele biçimiyle sınırlandırmamızın yanlış olduğunu vurguladı. Yurtdışı örgütlenmesinin şekli ve muhtevası üzerinde tartıştı. Gündümüzde ülkemiz sorunlarının ancak Leninist tipten bir örgütlenmeyle üstesinden gelinileceğine karar verildi. Kürdistan da Leninist tipin dışındaki diğer örgütlenme biçimleriyle bir sonuç varılamayacağı saptandı. Konferansta hareketimizin müttetikleri politikası tartışıldı, Kürdistan'da diğer sınıf temsilcisi durumundaki güç ve partilerle ilişkilerin geliştirilmesinin önemi üzerinde duruldu. Özellikle hareketimizin, Kürdistan Devrimci Millî Kurtuluş Cephesi'ni yaratma konusunda, üzerine düşeni zaman kaybetmeksizin yapması gerektiği vurgulandı. Bu konuda ilişkiye geçilmesi gereken ilk parti ve örgütleri saptadı. Tüm bu yöndeki çalışmaların, bütün anti işgalci güçleri içinde barındıracak genel Millî Cephe'nin yaratılmasına hizmet etmesi gerektiği vurgulandı.

Geçmişte Uluslararası Komünist Hareketle ilişkiler sorununda, bağımsız kimlikçi bir anlayışa sahip olmaya rağmen, bunun yeterince geliştirilemediği, ve anında olaylara müdahale edilemediği saptandı. Gündümüzde Komüntern tipi bir UKH'nin örgütlülüğünden, ve bunu yönlendiren bir merkezin varlığından söz edilemeyeceği belirtildi. Yalnızca devrimci Marksist partilerin varlığına ve onların UKH'yi yeniden yaratma çabalarına dikkat çekildi. UKH'yi yeniden yaratma konusunda üzerimize düşenin yapılması gerektiği vurgulandı. AEP'in ve bazı diğer partilerin bu yöndeki çalışmaları olumlu olarak değerlendirildi. Geçmişte AEP'i dört dörtlük Uluslararası Komünist Hareketin merkezi olarak gören anlayışın yanlışlığına dikkat çekildi bu yöndeki anlayışlar eleştirildi. AEP'in ve diğer devrimci partilerin gerektiğinde açıkça eleştirilmesine, bunun devrimci dostluğun bir gereği olduğuna karar verildi. UKH sorununda oldukça dikkatli davranmamızın ivediliği, ve bağımsız kimlikçi anlayışımızın geliştirilmesinin önemi üzerinde duruldu.

Konferans Kürdistan devrimini zaferle taçlandıracak Leninist tipteki bir örgütlenmenin tüzük taslağını tartıştı. Tüzük taslağı tartışmalar neticesinden son şeklini aldı. Tartışmalar neticesinde ortaya çıkan tüzüğün düzenlenerek yeniden kadrolara sunulmasına karar verildi.

Millî Kurtuluş ve Halk Demokrasisi yolunda şehit düşen yoldaşların mücadelesi üzerinde duruldu. Örgüt saflarımızda olmayıpta aynı idealler uğrunda şehit düşen insanlarımızın saptanması için bir araştırma içerisine girilmesine karar ve-

rildi. Araştırmalar sonucu saptanan ÷lkemizin şehit komünistleri Örgütümüzün şeref üyeliğine kabul edilerek diğeri Örgüt şehitlerimizle beraber anılacaklardır. Kürdistan Millî Kurtuluş Devriminin mücadelesini vermiş, halkımızın diğeri kahramanları üzerinde duruldu, onların kurtuluş mücadelemizdeki rolleri belirtildi. Bunlara sahip çıkılmasının gerekliliği ve önemi üzerinde duruldu. Özellikle geçmişte bir çoğumuzun eleştiriler oklarına mahruz kalarak, ihanetçi olarak değerlendirilen Mistefa Barzani'ye karşı tavırda hata yapıldığı saptandı. Barzani'nin bir hatasıyla ihanetçi olamayacağı, onun tüm mücadelesinin bütünsellik içerisinde değerlendirilmesi gerektiği sonucuna varıldı. Bu sonuçtan hareketle Mistefa Barzani'nin de diğeri Millî Kurtuluş Savaşımızın önemli simalarıyla birlikte anılmasına karar verildi.

Diğeri yandan cunta sonrası hareketimizin mahkemelerdeki ve işkencelerdeki tavırları toplu olarak değerlendirildi. Hareketimizin saflarında bazı çözümler olmasına rağmen, esasta direnişin hâkim olduğu saptandı. İhanete varan herhangi bir çözümlenin hareketimizin saflarında görülmediği belirtildi. Özellikle hareketin iki farklı kanat halinde, oldukça dağınık bir tarzda düşman eline düşmesinin, içeri düşen birçok yoldaşın olumsuz yönden etkilendiği saptandı. Örgütsüzlüğün ve dağınıklığın kol gezdiği bir ortamda insanlarımızın kendilerinden beklenileni veremedikleri, komünist direniş hayatın her alanında pratiğe geçiremedikleri gözlemlendi. Hareketin kahramanca direnen unsurlarının deneyimlerinin bir kitapta toplanılarak yayınlanmasına karar verildi. Çözümlerin olduğu bölgelerde, insanlarımızın ifadelerine başvurularak bir soruşturmanın açılmasının gerekliliği üzerinde duruldu. Bu doğrultuda ciddi kararlar alındı.

Konferans Kürdistan kadınının günümüzdeki konumunu tartıştı. Hareketimizin saflarındaki kadın yoldaşların eksikliğinin sancısı üzerinde durdu. Bu doğrultuda geçmişte hareketimizin kısmen çıkması içinde olduğu saptandı. Hareketimiz saflarında başlı başına bir kadın örgütlenmesinin yaratılmaması olmanın nedenleri üzerinde duruldu. Hareketimizin saflarında Kürdistan kadınına özgü bir örgütlenmenin yaratılması için karar alındı.

Konferans bugünkü Kürt dilinin durumunu ele alarak tartıştı. Kürdistan'ın diğeri parçalarında örgütlenmede ve halkımızla kaynaşmada dilin önemi üzerinde duruldu. Bir sonraki konferans veya kongre dilinin tamamen Kürtçe olması için, çalışmaları şimdiden yoğunlaştırılması gerektiği belirtilerek, tüm kadroların bu yönde kendilerini köklü bir eğitimden geçirmelerine karar verildi.

Konferans kayıp yoldaşların araştırılmasını, onların yeniden bulunup durumlarının açığa çıkartılmasını tartıştı, bu konuda harcanacak çabaların önemi üzerinde durdu. Geçmişte çeşitli vesilelerle hareketimizle bağları kopmuş, fakat henüz işçi sınıfına ve davaya tüm bağlılıklarını sürdüren veya sürdürmekten yana olan ciddi yoldaşlarla yeniden ilişkilerin geliştirilmesinin gerekliliği ve önemi üzerinde durdu.

Konferans günümüzde Kürdistan'da mevcut millî azınlıkların durumunu tartıştı. Onların haklarının şimdiden garanti altına alınması doğrultusunda, önemli adımların atılmasının gerekliliği üzerinde durdu. Azınlıklar sorununun Kürdistan devriminin programına bağlı olarak programlaştırılması gerektiğini belirtti.

Konferans ülkemizdeki revizyonist ve milliyetçi akımlara karşı verilecek ideolojik mücadelenin önemi üzerinde durdu. Geçmişte ülkemizdeki revizyonist eğilimli bazı hareketlere karşı kullanılan "sosyal-faşist" teriminin yerinde kullanılmadığını saptadı. Ülkemizdeki revizyonist hareketlerin sosyal faşist olmadığını tespit etti. Geçmişte yaptığımız bu tespit in ülke pratiğinin gerçeklerinden hareketle yapılmadığı, özellikle Türk solu ve UKH'nin etkisinden kalınarak böyle bir sonucun çıkarıldığı, bu tespitlen geçmişte muhtemel bazı yakınlaşmaların sekteye ugratıldığı ve bu durumun esasta revizyonist milliyetçi hareketlerin ekmeğine yağ sürdüğü tespit edildi.

Birlik Konferansı bugünkü Türk solunun durumunu, UKH değerlendirmesinin dışında özel olarak ele alıp tartıştı. Günümüz Türkiye'sinde devrimci hareketin dağılık olduğunu, proleter devrimci düşüncenin etkisinde kalmış bazı hareketlerin varlığının sözkonusu olduğunu, fakat bunların henüz sosyal sövenizmin derin tarihbatlarını üzerlerinde taşıdıklarını ve bu gidişle düzelme şanslarının oldukça az olduğunu saptadı. Türkiye'deki bir proletarya partisinin eksikliğini vurguladı. Türkiye'de işçi sınıfı partisini yaratmaya çalışan aday güçlere verilecek desteğin önemi üzerinde duruldu. Bu doğrultuda bazı girişimlerde bulunulması karar altına alındı.

Konferans hareketimizin yayın politikasını tartıştı. Çıkarılacak yayınlar saptandı. Bundan böyle KAWA dergisinin yayınına Yekitiya Proletaryayê Kurdistan'ın merkez teorik organı olarak yayınına sürdürmesi kararlaştırıldı. Teorik merkez organını dışında Ala Yekiti adlı bir kitle gazetesi nin ve gücümüzün gelişmesine oranla diğer başka yayınlarında devreye sokulması doğrultusunda kararlar alındı. Koma Sor geçmişte olduğu gibi hareketimizin iç yayın organı olarak yayınına devam edecektir.

Hemen hemen tartışmadık bir konu ve sorun bırakmayan konferansımız bazı gecikmeler ve olumsuzluklar hariç başarıyla sonuçlandı. Ülkemizde, Ortadoğu'da ve dünyanın birçok yerinde devrimci hareketin oldukça buhranlı bir dönemi yaşadığı, hergün yeni saflaşma ve gruplaşmaların gündeme geldiği bir ortamda, hareketimizin bütün güçlerini toparlayarak birleştirmesi ve ülkemiz devrimini için oldukça cesaretli ileriye dönük kararlar alması, açımızdan oldukça önemlidir. Onun için hareketimizi ve Birlik Konferansımızı bir daha selamlıyoruz...

yebileceklerimizi daha önce çeşitli vesilelerle bazı yoldaşlara aktardığımız için aynı şeyleri buradan yeniden tekrarlamaya çağız. Gereksiz olur. Ayrıca dedikya önemini yadsımakla birlikte, kendimizde dahil bireylerin tavrını mevcut planda ikinci durumda görüyoruz. Onun için soruna esas yönüyle bakmaya çalışacağız; yani gerçek bir perspektivde örgüt bazında...

Ne idik, ne olduk? Bu duruma neden ve nasıl geldik? İşte bu sorunlara ilişkin kafalarımızda oluşan yanıtları, ayrıntılarına inmeden yazmaya çalışacağız. Tabi bunu yaparken eleştirilerimize esas olarak örgütümüzün 12 Eylül öncesi durumunu (elbette bildiğimiz ve yaşadığımız kadarıyla) bundan sonrası içinki önermelerimize ise kavrayış düzeyimizi esas alacağız.

Öte yandan, yıllardır, hem sizlerden, hem de diğer çevrelerdeki yoldaşlardan uzak ve ilişkisiz kalışımız düşünüldürse bazı konularda (özellikle şimdi belirteceğimiz pratik-taktik, örgütsel konular) farklı düşünüyor olabiliriz, bu çok doğaldır. Bu anlamda bu konulara ilişkin eleştiri yada önerilerimizi bulabileceğiniz gibi, haksız ve yanlışta bulabilirsiniz. Fakat sizler nasıl bulursanız bulun bizim için önemli olan düşüncelerimizi, deney ve tecrübelerimizle birlikte bütün yoldaşlarımıza aktarmaktır. Çünkü yanlışladığımız noktalar varsa yoldaşların uyarı ve eleştirileriyle düzeltmeyi, doğruları ise yoldaşlarımıza bir bütün olarak hareketimize mal etmeyi arzuluyoruz, bunu istiyoruz.

Bu yazıda eleştiri, öneri ve gözlemlerimizi açık açık yazarken sizlerinde bunu belirttiğimiz amaçla yaptığımızı emin olacağınıza inanıyoruz. Ve şimdi çeşitli konular hakkında ki düşüncelerimizi maddeler halinde yazmaya geçiyoruz.

1-Her şeyden ideolojik, siyasi hattımızın doğruluğuna ve Leninist örgütlenme tipini esas alıyoruz olmamıza rağmen, şu anki bilinç ve kavrayış düzeyimizle bir yandan Leninist örgütlenme tipini ve ona uygun çalışma tarzını diğer yandan 12 Eylül öncesi örgütlenme yapımızı, gözönünde canlandırdığımızda görüyoruz ki bu konularda hayli gerilerde imişiz. Ülkenin birçok yerinde hiç de azımsanmayacak bir potansiyele sahip olmamıza rağmen -üst organın yanı sıra sınırlı sayıda birkaç birimi saymasak- ne doğru dürüst hiyerarşik bir yapı oluşturabilinmiş, ne de kalıcı bağlar ve sağlıklı ilişkiler geliştirilmiş. Örgütün bel kemiği ve lokomotif gücü demek olan en üst organ bile bireyci, bencil, burjuva eğilimli unsurlardan tam olarak arındırılarak profesyonel devrimcilerden oluşturulamamıştır. Değerli ve fedakâr birçok yoldaşın olmasına karşın, hiçde hak etmeden bu gibi yerlere çöreklenen; dolayısıyla örgütün önderliğini önemli ölçüde zaafa uğratıp görevlerin yerine getirilmesine engel teşkil edenler olmuştur.

Ayrıca hareketimizin 1976'dan 1980 lere kadarki olan süreçte, sürekli Leninist örgütlenmeden söz edilmesine ve "yekpare devrimciler örgütü için ileri" şiarı atılmasına rağmen, maalesef bu konudaki gelişme ve ilerlemeler oldukça güdük kalmış, ufak tefek denilebilecek bazı adımlardan öteye gidilememiştir. Sonuç itibariyle ne gerçek anlamda bir Leninist örgüt yaratılabilmiş nede buna uygun bir çalışma tarzı ve ilişkiler ağı geliştirilebilmiştir. Üstelik güç ve potansiyel olmasına rağmen, bu yapılmadığı için, süreç içinde bu potansiyel korunmayıp heder edilmiştir. Öte yandan, yerel örgütler ya hiç yara-

lı bir yakıştırmadır. Eğer gerçekten hareketimizin iki kandanından birisi hizip vasfına sahip olsaydı, günümüzde hareketimizin birliği gündeme gelmezdi. Hizipler ideolojik ayrılıklara

tilanamış yada gerekli önem verilmeyip güdük bırakılmıştır. Adeta örgüt deyince saflarımızda herşey sadece yönetim organı oluşturan sınırlı yönetim kadrosundan ve birkaç bölge yada temsilcilerinden ibaret görülmüştür. Oysa açıp baktığımızda Leninist örgütlenmenin hiçte böyle olmadığını örgütü örgüt yapanın en alt birimlerden en üst birime kadarki organların bileşimi olduğunu görüyoruz. Bu zaafılar genel olarak hareket tarafından tespit edilmiş midir, herhangi bir adım atılmış mıdır? Bunu bilmiyoruz. Ama eğer tespit edilmemiş ise bizce bugün yapılması gereken bu olumsuzluğun kaynağının doğru tespit edilerek giderilmesi için gerekli derslerin çıkarılmasıdır. Zira unutmamak gerekirkı bu durumun, yani örgütsel zaafaların aşılması hareketin (özellikle baskı koşullarında) canlılığını ve sürekliliğini koruyamamış olmasından da büyük ve belirleyici bir rolü olmuştur. O halde, eğer aynı olumsuzluklar ilerde yeniden yaşanmak istenmiyorsa bugün ilk etapta ivedilikle yapılması gereken şey bellidir. Profesyonel devrimcilerden oluşan Leninist bir örgüt yaratmak.

2-Kadro politikası: Herşeyden önce örgüt kadrolarının eylem ve irade birliğidir. Örgütün iskeletini oluşturan kadrolardır. Bu anlamda sağlam bir kadroya sahipsen, sağlam bir örgüte sahipsin demektir, sağlam bir kadroya sahip değilsen bunu oluşturmamışsan sağlam bir örgüte sahip değilsin, dolayısıyla kitlelere doğru önderlik edebilmek vasfına sahip değilsin demektir. Çünkü örgütün ideolojik, siyasi çizgisini hayata geçiren, politikasını kitlelere mal eden güç kadrolardır. Eğer bir örgüt politikasını hayata geçirebilecek güç ve sağlamlıkta (ideolojik-siyasi ve ahlaki bakımda) irade, uyum ve eylem birliğine sahip bir kadroya erişmiş ise ancak o zaman engelleri aşabilir ve ancak o zaman kitleleri kendi politikası doğrultusunda mücadeleye kanalize ederek savaşımızda muzaffer olabilir.

Bu anlamda, gerekli kadroya sahip olmak ve ardını koruyup iyi mevzilendirmek için, öncelikle doğru ve sağlıklı bir kadro politikasına sahip olmak şarttır. Bu örgüt için hayati öneme haiz bir konudur. Ancak böyle bir anlayışa sahip olunduktan sonradırki, örgüt varolan kadrolarını göz bebeği gibi koruyabilir, yeni kadroları yetiştirmek için yapılması gerekenleri yapmaya koyulabilir. Ve bu anlamda gelişip güçlenebilir.

Yeni kadrolar gökten zembille inemeyeceğine göre örgüt kitle çalışmalarında, faaliyetinin bir ayağını kadro olmaya elverişli insanları bu çalışma içinde bulup çıkarma temelinde o-turtmalı. Bu çalışmalarda devrim mücadelesine ve proletarya davasına daha yakın, atak, azimli ve kararlı unsurları tespit edip hücrelerine çekebilmelidir. Ve onları sistematik bir eğitime tabi tutarak en azında bir kadro için gerekli olan asgari ideolojik-siyasal düzey, yetkinlik vb. vasıflara sahip edilmelidirler. Örgüt bunu başarabildiği ölçüde ancak kadro eksikliğini giderebilir, gerekli sağlamlıkta ve kararlılıkta bir kadroya sahip olabilir. Böyle bir yaklaşım ve çalışma tarzı ile örgütün malı olabilecek durumdaki insanların, sadece belli aralıklarla yapılacak birkaç toplantı ve seminerle örgütün ve devrimin kararlı ve kalıcı savaşçıları haline getirilemeyecekleri açıktır. Çünkü böyle bir çalışmayla insanların ne aile, ne

sahiptirler. Süreç içerisinde farklı partiler olarak şekillenirler. Hareketimizin iki kanadı içinde böyle bir durum söz konusu değildir. Arada yıllar geçmesine rağmen halen iki kanattan yoldaşlarında tüm ideolojik sorunlarda aynı düşünceleri, yeni sorunlarda birbirlerinden habersiz aynı sonuçlara varmaları bir

de düzenle olan bağlarını koparmak pek kolay olmaz, sonuçta ise insanlar ya oldukları yerde çürüyüp gider, yada gerekli bilinç düzeyine atak ve uyanıklığa erişmeden sönük kalırlarki geçmişteki çalışmalarımızda en çok düşünülen yanlışlardan biride budur.düşüncesindeyiz.

Evet yoldaşlar, şimdi bütün bu söylediklerimizden sonra durup kendimize şu soruyu soruyoruz: Hareket geçmişte net ve sağlıklı bir kadro politikasına sahip miydi? Kadro eğitimini esas alan hücre çalışmalarına gidilmiş midir? Kadroların korunmasında ve mevzilenmesinde gerekli dikkat ve özen gösterilmişmidir? Yığın çalışmalarında , hem yatkınlık, gözüpeklik ve kararlılık babında hemde ahlaki bakımda elverişli ve gerekli eğitim sürecinden geçirilerek pakâlâ kadro olup, halkın ve devrimin malı olabilecek insanlarla yeterince uğraşılırmıdır? Söz vardır: İstisnalar kaideyi bozmaz diye. İşte istisnaları bir yana bırakıp bütün bu sorunlara gerçekçi bir yaklaşımla yanıt vermeye çalıştığımızda, ne yazıkki yanıtımız hayır oluyor. En azında yaşayıp gördüğümüz bölgeler için bu böyledir. Dahası bu konuda net bir politikanın ve doğru bir çalışma tarzının olmayışından olsa gerekki, birçok yerde isteyen insan istediği gibi davranabiliyordu. Yetki, görev ve sorumluluk denilen şey adeta birbirine karıştırılıyordu. Kimi insanlar işlerine geldiğinde örgüt elemanı hatta örgüt adına karar verebilir oldukça yetkili kişi pozuna bürünüp küçük burjuva kaprisleri doğrultusunda sağa sola direktifler yağdırıyor, işlerine gelmediğinde ise örgüt çemberi dışında kalan sıradan mazlumane, birer taraftar oluveriyorlardı. Bu gibi durumlara çoğumuz çokça alanlarda ve defalarca tanık olmuşuzdur. Burada bunlardan somut örneklerde sıralamakta mümkündür. Ama örgütün o günkü durumunu bu gibi yanlışları çoğu yoldaş bildiğinden bunu gereksiz görüyoruz.

Bu konuda çıkarılabilecek dersler bizce şunlardır:

a-Net bir kadro politikasına sahip olmak.

b-Kadro eğitimi için hücre çalışmasını esas almak.

c-Kadro eksikliklerini gidermek ve örgütün kendini sürekli yenilemesi için kitle çalışmalarından, devrimci mücadeleye yatkın, ahlaki değerlere sahip olan atak, kararlı ve uyanık insanları çekip almak ve örgütün malı haline getirmek.

d-Kadroların siyasal düzeyini yükseltmek, görev, yetki ve sorumluluk denilen olguları onlara ayrıntılarına dek kavratmak. Ve bunların nasıl kullanılacağını öğretmek.

e-Kadrolar arasında görev bölümü yapılırken, yetenek, düzey ve becerilerini dikkate almak, onları bu kıstaslara göre mevzilendirmek. Yani herkesi daha verimli olacak alanlara yerleştirmek, en kritik noktalara en güvenilir unsurları getirmek ve yeteneklerine uygun dallarda uzmanlaşmalarına özel bir önem vermek.

f-Kadrolara sahip çıkmak ve onları korumasını bilmek.

3-Örgüt insanlarında örgüt ruhu geliştirilmeli: Bizce safarımızda örgüt ruhu yeterince geliştirilip pekiştirilememiştir.Oysa Leninist bir örgütün temel kurallarından biride, örgütün bütün insanlarını örgüte en iyi şekilde bağlı kılmayı ve onlara örgüt ruhu aşılamayı gerektirir. Örgüt sadece birkaç yönetici kadronun değil, eylem ve irade birliği olan tüm üyelerinin

tesadüf değildir.Eğer Leninist tipten bir örgütlenmeye sahip olmuş olsayık, geçmişte ortaya çıkan sorunlarımızı pekâlâ rahatlıkla çözebilirdik. Yoldaşların bu düşüncesini düzeltiriz.
(Koma Sor)

ortak malı olduğuna göre, tüm üyelerinde ona benlikleriyle bağlanmaları ve onun maddi manevi saygınlığını ruhlarının taa derinlerinde his etmeleri gerekir. Bunu yapacak güç örgütün kendisidir. Örgüt bunu yerleştirip geliştirmelidir. Geliştirmelidirki, çelikten birliğe, demirden disipline sahip olabilsin; zor koşullarda insanları (12 Eylül de bizde dahil genel olarak sol saflarda olduğu gibi) rüzgara tutunamayıp sağa sola savrulan, kimileride ayaklar altında ezilen sonbahar yaprakları gibi dökülmesin. Öyle olmalı ki proletarya davasına inancın yanı sıra örgüt ruhuyla donanmış insanlar, değil hafif bir rüzgarla sarsılmak, en güçlü kasırgalara bile granitten örülüş birer duvar gibi göğüs gerebilsinler.

İşte yoldaşlar, bizce bugün bu noktada çıkarılması gereken dersler vardır. Kendi adımıza diyorumuzki, gerek dışardaki çalışmalarımızda gerekse tutsaklığımızın ilk anından bugüne dekki yaşam ve mücadelemizde eğer hata ve zaaflarımız oluşmuşsa (ki oluşmuştur) bundan birçok etmenin yanı sıra, bu eksikliğinde şu yada bu ölçüde mutlaka payı olmuştur. Bu sadece bizim için değil, örgütün geneli içinde geçerlidir. Aynı eksikliğin örgütün genelinde olduğunu düşünüyoruz.

Bu mutlaka giderilmesi gereken bir eksikliklerdir. Diğer konulardaki hata, zaaf ve eksikliklerin giderilmesi gibi, bu konuda da özellikle yönetici kadrolar başta olmak üzere, her yoldaşa ayrı ve önemli sorumluluklar düşüyor. Her kes canla başla çalışmalı, insanlarımızda siyasal düzey geliştirilip, örgüt ruhu yerleştirilmelidir. Bu yapılmalıki, insanlar en zor koşullarda bile "ben" diye değil, "örgütüm ve yoldaşlarım" diye düşünmelidir. Örgütün gelişip güçlenmesi için canla başla çalışabilsin. Kişisel çıkarlarını örgütün çıkarlarına feda edebilsin. Açık-ırtki, ancak böyle bir ruh yerleştirildikten sonra insanlar başta siyasi poliste olmak üzere, en basitinden an karmaşığına, en kolayından en çetinine kadar sınıf mücadelesinin tüm alanlarında üzerlerine düşeni yapabilirler. Örgütün maddi manevi etki ve saygınlığını sürekli benliklerinde hissedebilirler. Buna uygun tutum ve davranışlar sergileyebilirler. Örgütünü ve yoldaşlarını korumayı esas alıp, gerektiğinde kendini ona feda edebilirler. Mücadele alanında temel talik sorunu:

Yoldaşlar, bizce hareketimiz devrimimizin stratejik hedef ve görevlerini doğru analiz etmesine rağmen ve saflarımızda sürekli "bizim için örgütlenme ve mücadele alanı itibarıyla Kürdistan esas, metropoller geçici ve talidir" denilmesine rağmen maalesef pratikte neredeyse tersi bir icraat sergilenmiştir.

Kürdistan'da önemli güç ve potansiyele sahip olduğumuz çeşitli bölgelerde bile yerleşik, kalıcı örgütlenmeler (komite, hücre vb.) oluşturulup buna uygun bir mücadele ve çalışma tarzı geliştirilmez iken, bazı metropol illerinde bunlar şu yada bu ölçüde yapılabilmektedir. En azından bu konuda çeşitli girişimlerde bulunulmuştur. Kürdistan'daki faaliyetler çoğu bölgede örgütsüz ve dağınık yürürken, yetenekli ve beceri sahibi, iş yapabilir birçok kadro, yada kadro düzeyinde insan metropollere yerleştirilmiştir. Yada yerleşmelerine göz yumulmuştur. Oysa bu insanlar Kürdistan'da çalışabilirlerdi, dağınık süren faaliyetleri kalıcı hale getirebilirlerdi, işçi köylü ve diğer emekçi yığınlar arasında sağlıklı, kalıcı bağlar yaratabilirlerdi.

Ama bunlar yapılmamıştır. Bizce buda gösteriyorki esas örgütlenme alanımıza gerekli önem ve ağırlık verilmemiştir. Kadrolar doğru temelde mevzilenendirilmemiştir. Bu konuda gerekli

hasasiyet gösterilememiştir. Tabii bunla destek ve geçici olarak ele alınması gereken metropollerde ki faaliyet ve örgütlenmelerin gereksiz olduğunu söylemek istemiyoruz -sadece esas mücadele alanına gerekli önem ve ağırlığın verilmesi gerektiğini vurgulamak istiyoruz.- ki kesin emin olmamakla birlikte bize öyle geliyor ki yanlışlar bugün de sürüyor. Çünkü, eğer böyle olmasaydı bırakalım Kürt solunu Türk solundan kimileri Kürdistan'da şu yada bu ölçüde birşeyler yaparken ve seslerini duyururken, hareket olarak bizden yana böyle bir derin sesizlik olmazdı. Hemde özellikle son yıllarda halkımıza yapılan bunca katliam ve zulme rağmen.

Diğer bir sorun ise, bize öyle geliyor ki (genel anlamda olmazsa bile) saflarımızda özellikle şu iki noktada önemli ölçüde kavrayış eksikliği yada yanlış kavrayışlar söz konusu olmuştur.

Bunlardan birincisi, Marksizme katkımış gibi lanse edilen Mao'nun "Kırlardan şehirlerin kuşatılması" şeklinde ki revizyonist tezidir. Bu tez hareketimizce doğru temelde red edilirken, saflarda yanlış kavrayışlar sonucu kırsal kesimlerde ki mücadelenin önemide küçümsemmiştir. Pratikte bu hataya düşülmüştür. Bu alanlardaki faaliyetlerin (başta Ankara, İstanbul gibi metropoller olmak üzere) kentlere kıyasla daha çok dağılık ve düzensiz kalmış olmasının bundan kaynaklandığını düşünüyoruz. Oysa bu alanlara gerekli önem verilerek hem siyasal hem de askeri anlamda kalıcı örgütlenmeler yaratılabilir. Buna uygun bir faaliyet sürdürülebilirdi. Bunun, Mao'nun "Şehirlerin kırlardan kuşatılması" revizyonist teziyle bir ilişkisi olmadığı gibi, tamamen kır-şehir diyalektik bütünselliğin gereğidir.

İkincisi ise, yine Mao'nun "Örgüt içinde iki çizgi mücadelesi" tezidir. Bu revizyonist tezde red edilirken, bizce saflardaki unsurlara doğru temelde kavratılamamıştır. Bunun için zaman zaman insanların örgütün irade ve eylem birliğini zedeleme bir yana, örgütün saflarında canlılık ve devrimci uyanıklığı sağlayabilecek olan taktiksel konulara ilişkin farklı düşünce ve öneriler ile çizgi yada hizip faaliyeti şeklinde yorumlanabilmiştir. Sonuç itibarıyla hizipçilikle damgalanma, yada tutarsızlıkla suçlanma fobisi nedeniyle insanlar çoğu zaman öneri ve düşüncelerini tartışmaya bile açamamış, adeta bir içe kapanıklık yaşamıştır. Bu da insanların gelişip yetkinleşmelerine ve uyanıklıklarının artmasına köstek olmuştur. Oysa buna oldukça dikkat edilmeli, çünkü bildiğimiz gibi Leninist bir örgüt ne hizipler arenasıdır, ne de demokratik merkezîyetçilik ilkesiyle bağdaşmaz şekilde işleyip yönetilen kişiler diktatoryasıdır. Hele ki örgüt mensuplarının görüş ve önerilerinin tartışılmadığı, ortak iradenin yansıtılmadığı, sadece belli unsurların birtakım yetkilere dayanarak sırf emirlerle yönettikleri bir mekanizma hiç değildir. Açıktır ki gizli bir örgütü yönetme sanatı herşeyden önce tüm örgüt üyeleri arasında eşitlik ilkesini uygulamaktan ve sıradan mensubundan en üst yetkilisine kadar tüm örgüt mensuplarının düşünce ve önerilerine örgüt içinde ilke ve kuralları çiğnememek kaydıyla demokratik merkezîyetçiliğe uygun tarzda açık tartışmalarını sağlamaktan geçer. Bu örgütte canlılık kazandıracağı gibi insanların gelişip yetkinleşmesi için de gereklidir. Bunun Mao'nun "Örgüt içinde farklı çizgilerin mücadelesi" şeklinde ki revizyonist teziyle hiçbir ilgisi yoktur. Yeter ki doğru ve devrimci tarzda kavranılsın. Bugün geçmişi göz önüne getirdiğimizde ve soruna bu çerçevede

baktığımızda geçmişte bu konuya saflarımızda gerekli önemin verilmediğini görüyoruz. Bu aşılmalıdır diyoruz.

5-İttifaklar meselesi: Yoldaşlar, bizce yukarıda sıraladığımız hatalara benzer bir hataya da ittifaklar konusunda düşülmüştür.

Söyle ki; karakteristik özelliğinden dolayı devrimimizin ilk aşamasında (Ulusal Kurtuluş Savaşı sırasında) ulusal bağımsızlıktan yana olan tüm anti sömürgeci güçlerin ittifak ve desteğinden, dahası, proletarya önderliğinde ki cephe birliğinden söz edilirken ve mücadelemizin zaferi için bunun gerekliliği savunulurken, ne yazık ki pratikte dışımızda ki anti-sömürgeci güçlerle (geçici ve zorunlu olsa dahi) buğüne dek en ufak bir güç yada eylem birliğine gidilmemiştir. Bu yönde bir çaba dahi olmamıştır. Daha ziyade sosyal-şöven kesimlerle dirsek temasları olmuştur. Onlarla ittifaklar oluşturma yolları aranmıştır. Oysa esas ittifaklarımız ülkemiz devrimi adına yola çıkarlardan oluşmak zorundadır. Bunu söylemekle Türk soluyla hiç bir ittifak olmaz, demek istemiyoruz. Sadece esas ittifaklarımızın kimlerden oluşması gerektiğini vurgulamak istiyoruz.

Aynı eksiklik aramızda ideolojik-siyasi yakınlığı bulunanlarla da dahil diğer parçalarda ki anti-sömürgeci güçlerle gerekli ilişkilerin geliştirilememesinde de kendini göstermiştir. Oysa Vietnam'dan Arnavutluk'a, Bulgaristan'a, Cezayir'e ve daha birçok ülkeye dek ulusal bağımsızlık savaşı veren ülkelerin komünist ve devrimcilerince bu koşullarda izlenen taktikler ve kullanılan yöntemler önemli dersler çıkarmaya diğer iyi birer örnektir. Ama ne var ki bizce ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren ve hâlâ vermekte olan diğer ülkelerin deneyimlerinden gerekli dersler çıkarılamamıştır. Bu söylediklerimizle elbetteki başka ülke devrimlerini, kendi somut koşullarında farklılıklar gösteren ülkemize aynı biçimiyle reçete alıp uygulamayalım demiyoruz. Deneyleri gözardı etmek kadar şablonculukta kötü şeydir bunu biliyoruz. Onun için sadece bu deneylerden gerekli dersler mutlaka çıkarılıp yararlanılmalıdır diyoruz.

6-12 Eylül cuntası ve geri çekilme taktiğimiz bu zaaf ve eksikliklerini henüz aşmadan 12 Eylül sürecine girmiş, ağır baskı koşullarıyla yüzyüze gelmiştir. Tabii bu zaaf nedenlerle diğer birçok devrimci yurtsever örgüt gibi örgütümüzde faşist cunta saldırılarından payını almaz kaçınılmaz olmuştur. Yöneticilerden sıradan sempatanlara kadar birçok yoldaşımız tutuk düşüp zindanlara tıkılmıştır. Faaliyetlerimiz kesintiye uğramıştır.

Şimdi akla hemen şöyle bir soru geliyor. Bunca hata zaaf ve eksikliklerine rağmen döneme özgü doğru bir taktik uygulanarak bunun önüne geçilemez miydi? Elbette ki geçilebilirdi. Eğer cunta sonrası geri çekilme taktiği doğru tarzda kavranılıp, içi buna uygun şekilde doldurulup hayata geçirilseydi, bunu başarmak pekâlâ mümkündü. Ne var ki yaşanan gerçek bu taktiğin, içinin ruhuna uygun doldurulmadığı ve uygulamada başarısız kaldığını gösteriyor.

Söyle ki, bilindiği gibi Marksist Leninst geri çekilme taktiği herşeyden önce nesnel ve öznel durumdan kaynaklanır. Yani sınıf mücadelesinin boyutuna ve güçler dengesine göre belirlenir. Alınan yaraların onarılması mevcut güçlerin korunmasını yeni ve daha güçlü saldırılar için güç biriktirmesini hedefler. Bunun başarıyla hayata geçirilmesi, yani siyasi mücadeleden kesintiye uğramadan sürdürülmesi için, döneme özgü doğru bir çalışma tarzının izlenmesinde bir sorumluluktur. Ama orta-

da ki gerçek gösteriyorki bu devrimci taktiğe başvurmakla birlikte bunu doğru temelde hayata geçirebilmiş değiliz. Eldeki güçler korunup gelecek için güç birikimi sağlanmadığı gibi, örgüte süreklilik sağlayabilecek çekirdek kadronun bir kısmı bile sağlama alınıp korunamamıştır. Zira geri çekiliyoruz demişsiniz ama ne çalışma tarzı buna uygun hale getirilmiş, nede geçişiniz legal, yarı legal ilişki ve alışkanlıklardan sıyrılabilmişiz. Tabiri caiz ise her şey "aynı tas aynı hamam" misali eskisi gibi yürülmüşüz. Nitekim bu yanlışlıklar sonucu kogusturmalar, tutuklamalar, darbeler birbirini izleyerek ağır bir bedel ödemiş, yüzlerce yoldaş tutsak dümü, dışardaki faaliyetler de kesintiye uğramıştır. Bu darbeler sonucu tutsak dümü birçok yoldaşımızın siyasi poliste göstermiş oldukları kararlı direnişe karşı yine de bir bütün olarak ele alındığında bu alanda hareket olarak olumlu bir sınav vermediğimiz, diğer konular gibi bundan da mutlaka gerekli derslerin çıkarılması gerektiği açıktır.

Öte yandan yurtdışına çıkmama kararı alınırken de diğer parçaların bunun dışında tutulmaması ayrı bir eksiklik olarak olmuştur. Örgütün sürekliliği açısından bir kısım yoldaş diğer parçalara çıkarılabiliyordu, çıkarılmalıydı. Fakat bu yapılmamış, dolayısıyla örgütün sürekliliği ve canlılığı güveneye alınamamıştır. Bu önemli bir hata olmuştur.

Ama yine de 12 Eylül le örgütsel tasfiyeye yönelerek renkli Avrupalara kapağı atıp felsefi idealizmin bataklığına saplanan ve oralarda kendi burjuva dünyaları için özellikle zindanlarda ki direnişlerin prestijlerini "direnişçilere destek" kampanyalarıyla sömüren; dahası bütün bunlarla da kalmayıp yeri geldiğinde en proleter kesilip hu çeken dervişler gibi sağa sola vaz vermekten geri kalmayan birçok kaçkın oportünistin yaptıklarını duyup düşündükçe bütün eksik ve hatalarına rağmen alınan karara bağlı kalmaları Özellikle yönetici yoldaşlarımız açısından ele aldığımızda önemli bir olgunluktur diye düşünüyoruz. (X)

7-Eylem çizgisinde düşünülen zaafılar:

Yoldaşlar başta kamulaştırma işlerinde olmak üzere bizce alınan darbelere kaynaklık eden en önemli etmenlerden biride eylem çizgisinde düşünülen hatalar olmuştur. Hatırlanırsa derginin 5. sayısında "küçük burjuva maceracılığı ve devrimci eylem çizgisi" başlığıyla bir yazı çıkmıştı. Söz konusu yazıda bugün iddianamelerimizde yer almış yada almamış türde birçok eylemin, yanlışlığı işlenmiş, isim verilmiyerekte olsa bu gibi eylemler yapan gruplar küçük-burjuva maceracılığıyla itham edilmişlerdi. Ama ne yazık ki buna rağmen aynı hatalara saflarımızda da düşülmüştür. Hemde artık istisnadır denilmeyecek önemli bir oranda.

(X)Yoldaşlar hareketimizin yurtdışındaki çalışması cuntanın gelişinden kısa bir süre önce başlamıştır. Bundan önce yapılan çalışmalar esas olarak devrimci bir örgütlülüğten uzaktı. Gericilik yıllarının başlamasıyla birlikte gerek ülkede gerekse diğer alanlarda birçok insan devrimci safları terk ettiği gibi hareketimizin saflarında terk etti. Yurtdışında da dönemin ağır şartlarına dayanamayan, geçmişte "kadro" niteliğindeki bazı arkadaşlar saflarımızı terk ettiler. Gericilik yılları dostun ve düşmanın daha belirgin hale geldiği, devrimci kadroların sıvılandığı bir sınav dönemidir. Gericilik yıllarında yurtdışı zemininde faaliyet yürütmüş yoldaşlarımız ve taraftarlarımız hareke-

Bazı yoldaşlar bunları tek tek unsurlara bağlayıp harekete mal edilemeyeceğini söyleyebilirler. Ama o zaman gerçekçi davranılmamış olur. Çünkü oldukça önemli derecede payları olsada sorun tek tek kişilerden öte bir sorundur. Sorun genel bir sorundur. Her ne kadar bu türden eylemler merkezi kararlar yapılmamışsa da hareketin bunlardan haberi olmuştur. Bunlara müdahale edilmesi ve önüne geçilmesi gerekirken bu yönde hiçbir şey yapılmamıştır. Dahası birşey yapılmadığı gibi örgütün iradesi şu yada bu şekilde bu olumsuzluklara yansımıştır. Çünkü yapılan bir eylemin doğru ve yanlış ile, olumlu ve olumsuzluğu ile harekete maledilebilmesi için eylemin ilde merkezi kararlar olması gerekmez. Eğer yapılan andan (ister doğru olsun ister yanlış) hareketin tek üyesinin dahi onayı varsa hareketin iradesi yapılan işe yansımış demektir. Ve o iş hareketi bağlar. Sanırız o günkü gelişmelerden haberdar olan ve durumu şu yada bu ölçüde bilen hiçbir yoldaş "hayır yapılan bu tür eylemlerden hareketi bağlayan hiçbir insanın haberi ve onayı yoktu, dolayısıyla bu noktada işlenen hatalar harekete mal edilemez, hareketin bundan payı yoktur" diyemez.

Bu söylediklerimiz sadece daha çok yakından bildiğimiz ve bulunduğumuz alanlar için değil, aynı şey diğer birçok bölge içinde geçerlidir. Birçok yerde insanlar örgütü güçlendirmek için bu tür faaliyetlerde bulunurken o günkü siyasal düzeyi ve kavrayış yetersizliği nedeniyle böyle hatalara düşülmüştür. Ne var ki bu konuda ki hatalar sonuçlarıyla tek tek unsurları aşırıp genel olarak örgütün hataları durumuna gelmiştir. Bunun en açık ve net örneği darbelerin alınmasına yol açan olaylardır.

Yoldaşlar, bütün bunları ne kendimizi savunma dürtüsünden yazıyoruz, nede başka bir nedenden. Sadece tüm yoldaşlar bilsin ve aynı hatalar yenilenmesin ve yenilenmemesi için gerekli dersler çıkarılsın diye yazıyoruz. Bizce bu konuda çıkarılacak başlıca önemli dersler şunlardır. Birincisi: Bütün faaliyetler tamamen örgütsel yapımızdan kaynaklanmıştır. Örgüt bu konuda insanlarına doğru bir bakış egemen kılmadığı, gibi, yapılan olumsuzlukları sonuçları itibarıyla duyup öğrendiğinde müdahale etmemekle, yada örgütü bağlayan insanların direkt onay vermesiyle bu yanlışlara açıkça ortak olummuştur. İkincisi: Yapılan hatalar sonucu halkın çıkarı için kullanılmak üzere sömürgecilerin mallarına el koyma adına birçok yerde hiçde doğru olmayan yapılmış, devrimin ittifakları olan orta ve küçük burjuva kesimlere yönelmiştir. Üçüncüsü: Bundan sonraki faaliyetlerde benzer hatalara düşülmemesi için bu alanlardaki faaliyetlerimizin mutlaka sömürgeci burjuvaziye yönelik olması gerektiği, tüm insanlarımızı kavratılmalı ve kafalar açık hale getirilmeli. Yani sıra bu tür eylemlere rastgele unsurları değil eğitilmiş ve olumsuzluk durumunda sonuçlarına katlanmaya hazırlıklı unsurlar sokulmalıdır.

timize küçümsenmeyecek derecede yararlı oldular. Özellikle çıkarılan bildiri ve yayınlarla hareketimizi kesin bir tasfiyeden kurtardılar. Bir sene öncesine kadar hareketimizin iki kanadı arasında kesin bir birliğin henüz gerçekleşmemiş olması çalışmaların tek merkezden idare edilmesini engelliyordu. Dolayısıyla hareketin tüm çalışan birimleri (iki kanatta dahil) arasında bir koordine olmadığından, hareketimizin yurtdışı faaliyetleri tüm kadrolarca yeterli düzeyde bilinmiyordu. Ki hareketimiz hiçbir kimseye yurtiçindeki yoldaşlarımızın mücadelesini sömürme ve kendi çıkarları doğrultusunda kullanma hakkını ve

8-Hizip Meselesi:

Evet yoldaşlar, bütün bu anlattıklarımızdan sonra gelelim şimdi hizip konusuna: Bugünkü durumumuzda bu ayrılığında büyük bir payının olduğu düşüncesinde olduğumuzu hemen belirtelim. Özellikle şu nedenlerden: Birincisi: Ayrılık ilkesel konulara dayanmadığından tartışmalar ve polemikler genellikle karşılıklı karalama ve suçlama temelinde olmuştur. Bu kaçınılmaz olarak birçok arkadaşın deşifre olmasında beraberinde getirmiştir. İkincisi: Mevcut kadronun önemli bir kesiminin hizip grubuna katılmasıyla, örgütte önemli ölçüde kadro eksikliği doğmuş ve bu birçok alanda gerekli siyasal düzeyi, yetkinlik, deney ve tecrübeden yoksun insaların altından kalkamayacağı görevlere getirilmesine ve ağır sorumluluklar yüklemesine neden olmuştur. Üçüncüsü: Henüz oldukça genç ve tam anlamıyla Leninist bir örgütsel yapıya ulaşmamış olan hareketimiz uzun bir süre bu ayrılık ve onun açtığı değişik sorunlarla uğraşmak durumunda kalmıştır. Bunun da hem örgütün o gün gelişen, yığın hareketinde gerekli önderliği yapmasından hem de örgütsel alandaki eksik, zaaf ve hatalarını aşip yekpare devrimciler örgütüne ulaşmamasında önemli bir payı olmuştur. (✓) Sonuç olarak hareket zaten var olan ama bu ayrılıkla daha derinleşen zaafli örgütsel yapısını henüz aşmadan 12 Eylül safhası ile yüz yüze gelmiştir. Böylece örgüt ağırlığını koruyup sürekliliğini sağlayabilecek bir örgütsel sağlamlığa erişememiş bu nedenle bilenen darbeler ve alınan yenilgi kaçınılmaz olmuştur.

İşte bunlar hizibin yol açtığı temel olumsuzluklardır. Bunun için diyoruz ki yapılacak bir değerlendirme de tabiki değerlendirmenin sağlıklı olabilmesi için ve hizibin payını yadsıyıp küçümsemek doğru olur. Ve de özellikle yaşanan bunca deney ve tecrübeden sonra her şeyi hizibe bağlayıp onunla açıklamaya çalışmak...Yapılması gereken sorunu nesnel ve gerçekçi bir yaklaşımla ele almaktır.

Ve biz soruna bu yaklaşım çerçevesinde baktığımız içindir ki bugün diyoruz eğer saflarımızda bir hizip çıkmış ve bu hareketimize ağıra mal olmuşsa buna sosyal temel hazırlayan genişli nedenler olsa gerek. Ayrılık tartışmalarını o günkü örgütsel yapımızla birlikte göz önünde bulandırmaya çalıştığımızda bu sosyal temeli hazırlayanın birazda örgütün kendisi olduğunu düşünüyoruz. Bunu söylemekle elbette ki hizibe hak veriyor yada yaptıklarını küçümsüyor değiliz. Çünkü bazı eleştirilerinde haklı da olsalar yaptıkları objektif olarak hizipçilik

müsadelerini vermemiştir. Böyle bir tehlikenin doğması halinde, hareketimiz kesinlikle tavır geliştirdi ve böylesi vahim bir durum karşısında sesiz kalmazdı. Diğer yandan hareketimizin yurtdışında çıkan yayınlarında küçük burjuva mistisizminin zeresine dahi rastlamak mümkün değildir. Yoldaşların gözünden kaçmış bazı eksik değerlendirmeler olabilir ama bu yönlü olumsuz bir zaaf içerisine girilmemiştir. Zaten bu durumun böyle olduğu Birlik Konferansımızda da kendisini göstermiştir. Hareketimizin yurtdışında çıkan tüm önemli teorik yazıları tek tek tartışılmıştır. Örneğin bir geçmişin değerlendirmesi adlı yazı üzerinde tartışmalar yoğunlaşmış fakat küçük burjuva mistisizmine varan herhangi bir hata tespit edilmemiştir, sadece eksik kalan veya yeterince açıklığa kavuşmamış birtakım konular üzerinde tartışılmıştır, buda oldukça doğaldır. Eğer yurtdışında hareketimiz adına bir kampanya açılmışsa bu örgütlü bir tarzda gerçekleşmiştir, ve istinasız tüm açılan kam-

olmuştur. Neden bazı eleştirileri haklı, yaptıkları ise hizipçilik olmuştur? Bunu biraz açalım. Bilindiği gibi temeli başka faktörlere dayansa da (kariyer vb.) hizip esas olarak örgütlenmenin yanlış ele alındığını ve örgütün o günkü koşullarda sağ bir çizgi izlediğini öne sürerek ayırdı. Birde yönetim organlarında ki bazı insanlar hakkında çeşitli iddialarda bulundular. Yani bütün hizipçi faaliyetlerini ve propaganda çalışmalarını bu noktalarda yoğunlaştırdılar.

Doğru yönetimin kuralı herhangi bir olayı yada olguyu değerlendirip tartışıldığında subjektif niyetleri değil, objektif gerçekleri ve savunulan düşünceleri esas almayı gerektirdiği için, şimdi bir kere daha, ama gerçekçi bir yaklaşımla sorunu ele alalım ve hizibin eleştirilerinde haklı yanları olup olmadığı sorusuna yanıt bulmaya çalışalım.

Hareket olarak bu konuda ne düşünüldüğünü bilmiyoruz. Ama biz buradakiler olarak çokça düşündük, tartıştık ve tekrar tekrar düşünüyor tartışıyoruz, sonuçta bugünkü kavrayış düzeyimizle sorunu değerlendirdiğimizde hizibin örgütsel konularında ki yanlışlara ilişkin eleştirilerine hak veriyoruz. Bilhassa yaşanan sürecin kendisinde bu konuda oldukça kavratıcı olmuştur. Artık yapılması gereken gerçekleri yansıtmayan ve hareket olarak kendimize zarar vermektense başka bir anlam ifade etmeyen gereksiz nutuklar çekmek değil, yapılması gereken soruna nesnel bir tarzda yaklaşmak, eksik ve zaafaların giderilmesi için lazım gelen görevleri tespit edip yerine getirmeye çalışmaktır.

İşte yoldaşlar, soruna böyle yaklaştığımızdan dolayı diyoruz ki, bugün yapılması gereken hareketimizin ayrılık öncesi süreçte (ki aynı şey ayrılık sonrası içinde geçerli) tam anlamıyla profesyonel devrimcilerden oluşan Leninist tipte yekpare bir devrimciler örgütü yaratılmadığı gerçeğini öncelikle tesbit etmektir. Ve bunu yani yekpare devrimciler hareketinin yaratılması için eldeki güçlerle verimle ve aynı aşamada sonuç alıcı bir çalışmaya canla başla girişmektir. İlk etapta yapılması gereken bizce budur. Çünkü bu yapılmadan geçmişteki hata ve zaafaların tekrarlanması kaçınılmaz olur.

Devam edelim, hizip ayrılırken örgütün sağ bir politika izlediğini öne sürdü. Merkez Komitesi'ni bundan sorumlu tutarak çeşitli iddialarda bulundu. Bunda haklı yönleri varmıydı? Birde buna bakalım.

Diyelimki hizibin bu noktada ki eleştirileri haksızdı. Demogojik birer karalamaydı. Diyelim ki örgütün o günkü mücadele çizgisi doğruydu ve önderlik üzerine düşeni yerine getiriyordu. Peki o zaman neden hizip çıkmadan önce yapılmayanlar;

panyalar hareketimizin gelişmesi ve militan KAWA geleneğinin yeniden ayaklar üstüne oturtulması için açılmıştır. Fakat bir sene öncesine kadar hareketimizin tüm güçlerinin (Merkez ve Muhalefet) tek merkezden yönetilmeyişi pratik çalışmalarda bazı kargaşalıkların doğmasına neden olmuştur. Konferansımız bu kargaşalıklar üzerinde de durmuş tüm olumsuzlukları ortaya koymuştur. Bu yazıyı kaleme alan yoldaşlarımızın bu yöndeki yanlış anlayışlarını düzeltiriz. (Koma Sor)

(4)Şunuda eklemek gerekir ki, oluşumundan bugüne, bunca hata ve zaafalarına karşı kendine proletarya partisi vb. şekillerde ilan eden ve büyük dağları ben yarattım sevdasında olan birçok oportünist, revizyonist akımdan burada da kat kat ilerde de olsak bile yine bu somut gerçeği değiştirmez. (Yazıyı kaleme alan yoldaşların notu.)

hatta yanlış bulunanlar hizip çıktıktan sonra yapılmıştır? hizipten önce silahlı eylemler hemen hiç yapılmaz iken ayrılıktan sonra neden yapılmıştır? Bunlar anlayış olarak doğru bulunduğu için mi yapılmıştır, yoksa daha fazla güç kaybına uğramamak için, yada sırf hizibe rekabet olsun diyemi yapılmıştır?

Bunu bilmiyoruz. Ama bildiğimiz şu ki bizce bu noktada hataya düşülmüştür. Çünkü eğer örgüt ayrılık sonrası dönemde izlediği mücadele çizgisini ayrılıktan önce hayata geçirseydi, ona rağmen ayrılık yine kaçınılmaz olsaydı bile o durumda hizip kendisine sosyal temel bulmaktan güçlük çekeceği için bu kadar ağıra mal olmazdı. Çünkü o durumda halka ve devrime inanan militan ruhlu birçok insan "hareket neden hiçbir şey yapmıyor?" düşüncesiyle hizipçi gruba katılmazdı. Yalnız başına bu durum bile hareketin gerek kadrolarının gerekse kitlelerin nabzını elde tutmadığını ve izlediği yanlış politika sonucu güçlerini heder ettiğini gösteriyor. Ancak şunu tekrar vurgulamak lazım ki bütün bu yanlışlara rağmen ayrılanlar kesinlikle doğru yapmamışlardır. Onlar örgüt içerisinde kalıp, bu yanlışların aşılması doğrultusunda mücadele etmeleri gerekirken zor olan bu devrimci görevden kaçmışlardır. Ayrılarak hizipçilik yapmışlardır. Ve sonuç olarakda ayrılık sırasında ki bunca büyük iddialarına ve tumturaklı sözlerine karşın hiçbir şey yapmamışlardır. Yaptıkları tek ve en önemli şey hareketin o günkü gücüyle üstesinden gelebileceği birçok sorunun üstesinden gelinmemesinden objektif olarak rol oynamış olmalarıdır. Hareket onların açtığı gedik ve iç sorunlarla uğraşırken, alan küçük burjuva, revizyonist akımlara kalmıştır. Bu gerçek bugün daha açık ve net olarak kendini gösteriyor. Kim ne derse desin Kürdistan devrimine en azından şimdilik küçük burjuva revizyonist, burjuva milliyetçi akımların damga vurduğu bir gerçektir.

Fakat bütün bunlara rağmen bugün yapılacak birşey yok mudur? Elbette vardır. Hemde çok şey vardır. Bizce bunlardan biri ve en önemlisi geçmişin sağlıklı bir değerlendirmesini yapmaktır. İkincisi ise, aramızda ideolojik, siyasi ilke ayrılığı olmadığı için diğer grupla birleşip hareketin örgütsel birliğini yeniden sağlamaktır. Bunu elbetteki sırf birlik olalım diye savunmuyoruz. Güçlü ve örgütümüzün sürekliliğinin de güvenceye alacak bir atak için savunuyoruz. Kitlelerin talebine çözüm getirmek ülkemiz devrimine şu anda damgasını vuran oportünist, revizyonist, burjuva milliyetçi akımların etkisini kırmak ve proletaryanın ideolojik, siyasi örgütsel önderliğinin sağlanması için savunuyoruz. Bütün yoldaşlarımızda sorunu böyle ele aldıklarını ve alacaklarına inanıyoruz.

Yoldaşlar, sizin bu konudaki düşüncelerinizi bilmiyoruz ama biz hata ve zaaflarımızdan dolayı bu ayrılıktan örgütünde önemli ölçüde bir paya sahip olduğumu düşündüğümüz için, soruna sadece hizip cephesinden bakılmaması gerektiğini düşünüyoruz. Birlik olsun yada olmasın örgüt öncelikle geçmişi ama mutlaka doğru bir temelde değerlendirmeli. Bundan gerekli dersleri çıkarmalı ve yanlışların köklü bir özleştirisini yapmalıdır. Açıktır ki, ancak bu yapıldıktan sonra geleceğimizi sağlam temeller üzerinde inşa edebiliriz, hiziple sağlanacak birliğin (tabii olacaksa) birlik olsun diye değil, sağlıklı ve devrimci temelde yapılması ve örgüte yeni bir ruh ve atak kabiliyeti sağlanması için de bu şarttır. Aynı şey diğer, grup i-

çinde geçerli olmalıdır. Onlarında yaklaşımını ve ne düşündüğünü bilmiyor. Ama bizce olabilecek bir birliğin devrimci temelde ve mücadele yönünde olabilmesi için tarafların geçmişi doğru değerlendirmeleri, yapılan hatalardan dersler çıkarmaları ve de yanlışların eleştiri özelleştirisini yapmaları gerekiyor. Bizce sağlıklı ve ilkeli bir birlik ancak böyle sağlanabilir. Yoksa bu yapılmadan sırf birlik olsun diye geçmişe adeta bir sünger çekerek oluşturulacak eklektik bir birlikle hiçbir yere varılmaz. Zira böyle eklektik birlikler her zaman parçalanıp yıkılmaya mahkumdur. Onun için biz böyle eklektik bir birlik değil, devrimci ve kalıcı bir birlikten yanayız; bunu istiyoruz. Bundan dolayı gerçekleri ifade etmeyen yaklaşımlardan değil nesnel gerçekleri yaklaşımlarda bulunmalıyız. Geçmişten mutlaka gerekli dersleri çıkarmalıyız. Bu nedenle yapılacak bir birlikte hizipçi grup gibi harekette yanlışlarını doğru tesbit edip açıkça ortaya koymalıdır. Bu konuda cesaretli olmak gerekiyor. Çünkü bu açık yüreklilik bize hiçbir şey kaybettirmez aksine çok şey kazandırır.

Öte yandan birlik sorunu gerçekleştirilirken bizce sorunun teknik yönünde ayrı bir önem taşıyor. Her şeyden önce ilerde aynı olumsuzlukların yinelenmemesi için (hangi taraftan olursa olsun) örgütün başına iş açabilecek kariyer düşkünü küçük burjuva unsurların örgüt yapısı içinde gizlenmemelerine, en önemlisi de örgütün can damarını oluşturan yönetim organına çöreklenmemelerine kesinlikle dikkat edilmelidir. Ve bu tür insanlara fırsat verilmemelidir Dönüşüme açık olmayan bu türden unsurlar zarar veremeyecek yada zararı en asgariye düşürücü yöntemlerle saflardan uzaklaştırılmalıdır. Hizipçi gruba mensup bu tipte bazı unsurların varlığı olabilecek, bir birlik önünde engel olarak görülmemeli. Aynı yöntem onlara karşıda uygulanmalı. Buna göre taktikler izlenilmelidir diyoruz.(§) Öte yanda yurt dışındakilerin mücadelesine alanına dönmeleri gerektiği yönünde ki düşüncelerinizde tamamen katılıyoruz.

Yoldaşlar, bütün bu saydıklarımıza ilaveten şunu da belirtelim: Birlik meselesinin gerçekleşmesi arzu olmaktan öte içten isteğimiz olmakla birlikte, bu ister gerçekleşsin ister gerçekleşmesin, bizce bugün ivedilikle yapılması gereken her koşulda sürekliliğini sağlayabilecek gerçek anlamda Leninist bir örgüt yaratmaktır. Şiarımız bu olmalıdır. Açığtırki böyle bir örgüt ne mülteci kamplarında yaratılabilir, nede hayatın canlı pratiğinden soyut kalınarak. Böyle bir örgüt ancak ve ancak eldeki güçlerle ihtilalci bir çalışmaya koyulmak ve ihtilalci bir mücadeleye girişmekle yaratılabilir. Hem bundan hemde ülkemizin bugünkü somut durumundan dolayı diyoruz ki, ivedilikle yapılması gereken daha fazla zaman kaybetmeden gücümüz oranında ülkemizdeki mücadelede yerimizi almalyız. İçinde bulunduğumuz sesizliğe bir son vermeliyiz. Yani bir atak geliştirmeliyiz. Yeterli bir toparlanma süreci yaşanmamış olabilir. Ama unutmamak gerekirkki, en iyi toparlanma ancak eldeki güçlerle sağlıklı bir mücadele içine atılmakla mümkün olabilir. Hele ülkemizin

(§)Yoldaşlar şüphesiz küçük burjuva kariyerist hastalığının hareketimizin bölünmesinde önemli bir rolü olmuştur. Ancak gerçilik yıllarında bu hastalığa sahip olanlar saflarımızı son sürat terk etmek zorunda kaldılar. Günümüzde hareketimizin faaliyetlerini halen yürütmekte olan yoldaşlar(her iki kanattan da) her şeyleriyle proletaryanın ve halkımızın davasına bağlı kalmayı becermiş fedakar unsurlardır. Hareketimiz küçük bur-

içinde bulunduğu şu andaki somut durumda bunu zorunlu kılıyor. Bu konuda da ne düşündüğünüzü bilmemekle birlikte içinde bulunduğumuz çabalara ilişkin aldığımız haberler bizi oldukça sevindirmiştir. Umudumuza umut, coşkumuza coşku katmıştır. Bunuda bilmenizi isteriz. İyi haberlerinizi beklediğimizi belirtir başarı dilekelerimizi yollarken hepinizi sevgi ve coşkuyla kutluyor, Konferansımızı şimdiden selamlıyor ve kutluyoruz. Gelecek kesin bizimdir. Buna inanıyoruz. Yeter ki bugün kavranması gereken halkayı kavrayabilelim...

Sevgili yoldaşlar, durumumuzu ve yaşam koşullarımızı bildiğinizden dolayı bu konuları uzunca yazmıyoruz. Sadece şunu belirtelim ki, hepimiz çok iyiyiz. Yaşam koşullarımız da iyi. Özellikle son aylık grevinden sonra hemen hemen bütün sosyal haklarımızı aldık. Şimdi klasiklerde dahil, tüm kitaplar, dergiler, daktilo, teyp gibi herşey serbest. Yani koşullarımız oldukça iyi. Bol bol okuyoruz. Bir arada olmamız da çok iyi, biliyorsunuz diğer gruptan burada bir arkadaş var, oda bizimle kalıyor. Gerçi bu konularda pek bir iddiası kalmamış, ama insan olarak yinede iyi bir insan. Daha önce tek tip giyenlerdendi. Fakat biz buraya geldikten sonra bizimle hareket etmeye başladı. İddiası olmadığı için kendisiyle siyasi anlamda bir ilişkimiz yok (tabi hareketimizin görüşlerini savunmasına rağmen) sadece insani olarak elimizden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyoruz. Askeri cezalarını kapatacağı için yakınlarında başka yere sevk olabiliriz. Gideceğimiz yerde TTE sorunu ve ondan kaynaklanan yasak ve dayatmalarla karşılaşabiliriz. Bu konuda burada bazı tartışmalar oldu. Ama tavrımız baştan beri açık ve net olduğu için bizim için zaten sorun yok. Yani gideceğimiz yerde de ne olursa olsun aynı tavrımızı sürdüreceğiz, olurya haberleşme olanaklarımız ortadan kalkarsa hiç değilse arada bir mektup yazmayı ihmal etmeyin. Nasıl olsa dilinizden anlarız. Birde daha önce sizden bazı şeyler istemiştik, ölen arkadaşların isimleri vs. bildirirseniz seviniriz. Evet sevgili yoldaşlar, bu kadarla yetinirken hepinizi sevgi ve coşkuyla kucaklıyor, öpüyoruz.

Juva eğilimli insanlardan tamamen arınmıştır. Cunta öncesi dönemde henüz Leninist bir örgütlülüğün uzak olduğumuz için, en ufak örgütsel sorunlar dahi büyütülüyor, hareketimizin enerjisi gereksiz şeyler için heder oluyordu. Ancak günümüzde Birlik Konferansıyla Leninist Parti önceli olan Leninist normlar doğrultusunda işleyen bir örgütlülüğü gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Saflarımızda mücadele yürüten kadrolar yılların deneyim ve tecrübelerine sahip Leninist kadrolardır. Hareketimiz açısından bir anlamıyla yol açılmıştır. İlerki dönemlerde önümüze çıkabilecek bir takım engellerin kaynağını geçmişteki bölünmede aramak yanlıştır. Çalışmanın olduğu yerde, devrimci mücadelenin sürdüğü alanlarda bazı hatalar her dönem işlenebilir, böyle durumlarda sorun hataların üzerine nasıl gidilmesi gerektiğinde yatmaktadır. Leninist bir perpektife sahip bir örgüt ve kişiler bir damla suda fırtına koparmazlar, son çabalarına kadar problemi devrimci düsturlar doğrultusunda çözmeye çalışırlar. Bu aşamadan sonra bize düşen, problemlerimizi devrimci normlar doğrultusunda çözmektir. Bunun böyle olmayacağından hiçbir yoldaş şüphe etmemelidir. Biz inanıyoruzki, eğer bu yazıyı kaleme almış yoldaşlar konferansa katılabilselerdi, böylesine bir düşünce

ye sahip olma gereksinimini duymazlardı, ve bizde yayınlamamız için bu yazıyı bu şekliyle vermezlerdi. Ancak yazı bir Konferans belgesi niteliğinde olduğu için, biz hiçbir değişikliğe yer vermeden yayınlama gereksinimi duyduk. Böyle davranmakla yoldaşlarımıza karşı olan sorumluluğumuzun ufak bir adımını attığımız kanısındayız. Ki bizce bu doğrultuda en büyük sorumluluk Kürdistan'daki mücadelenin başına geçip geçmemekten yatıyor. Biz ülkemizdeki mücadele içerisinde aktif olarak yer almadığımız ve millî kurtuluş savaşımızın başına proletaryanın temsilcileri olarak geçmediğimiz müddetçe, yoldaşlarımıza karşı sorumluluğumuzu layikiylen yerine getirdiğimizden söz edemeyiz. (Koma Sor)